

Giới thiệu Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nên Đa Phu?!)

Nổi tiếng với danh từ "sắc nữ", nàng vẫn vẫn đậm phong khinh. Tới một ngày, người nàng cứu, người nàng yêu lại là kẻ có mắt như mù. Hắn nói "Xấu nữ, ngu nữ, ác nữ" đều là nàng... nàng nên chết tâm thôi! Nhưng vẫn có nhiều nam nhân, vì nàng mà rung động tận tâm Thiếu chủ - thanh mai trúc mã, từ bé đã ở bên dịu dàng bảo hộ nàng. Nhị vương gia - Tiêu sát các chủ, chỉ một lời đã trở thành tri kỉ.

Thái tử nước Ngụy, sẵn sàng vì nàng từ bỏ ngai vàng Khả Hãn phương Nam, bá đạo giữ nàng lại Vô lâm minh chủ, vì nàng mà xuôi ngược... .Các nam nhân này đều thật lòng như thế, nàng lại vô tình chẳng lưu lại điều gì. Không thể bỏ rơi một ai, nàng nên thế nào? Đa phu có phải lựa chọn tốt?

Tất cả câu trả lời sẽ có trong truyện teen – Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nên Đa Phu?!). Là một trong những truyện hay đáng lưu tâm, có chiều sâu và nội dung logic, hứa hẹn mang đến cái kết đầy thuyết phục.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nên Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Truyền Kỳ Sắc Nữ

Tại Lăng Gia hoàng triều, khi Lăng Gia Lạc là hoàng đế tại vị, sau một cuộc chinh chiến giành thắng lợi, ông cùng huynh đệ thân thiết cùng chung tay gây dựng nên một vương triều giàu có vang danh thiên hạ. Lăng Gia Lạc lên ngôi vua, vị huynh đệ của ông giữ chức vụ thừa tướng, sau đó cáo lão để cho những nhi tử của mình phục vụ xã tắc. Lăng hoàng đế hiểu được tấm lòng của huynh đệ, không muốn nắm trong tay quá nhiều quyền lực mà khiến quân thần lo lắng, vì thế càng thêm vinh sủng. Gia tộc người huynh đệ hoàng đế được ban họ Vinh, từ đó ngày càng thăng tiến.

Vinh lão thừa tướng tên tự là La Thiên. Ông được toàn dân yêu mến ngưỡng mộ là một vị tướng thanh liêm, chính trực, cả cuộc đời chỉ cưới một vị phu nhân là Ngọc Nguyên nhưng tiếc thay, mỹ nhân lại sớm hương tiêu ngọc vẫn. Vinh thừa tướng đau lòng khôn nguôi nhưng quyết lòng không đi bước nữa. Một mình nuôi dạy con cái, chính vì thế sủng ái tới trời nhi nữ duy nhất tạo ra một cái truyền kỳ sắc nữ tệ hại nổi tiếng Lăng Gia hoàng triều.

Vinh thừa tướng có tất cả bốn người con, đại nhi tử Vinh La Hiển hiện là tướng quân trong triều đang làm nhiệm vụ tại biên giới. Nhị nhi tử Vinh La Phi là thượng thư trẻ nhất trong lịch sử, tiếp theo đó dĩ nhiên là sắc nữ nổi tiếng Vinh Tuyết Trần – ngực không vết mực đã vậy còn là xấu nữ, cuối cùng là tam nhi tử Vinh La San là tài tử nổi danh đất kinh thành... Nói không ngoa, Vinh gia người người ngưỡng mộ, nam nhân nổi danh nhưng đại tiểu thư thì không lời nào chê hết. Vậy mà nhờ vinh sủng của hoàng đế đại tiểu thư Vinh gia có được mối hôn ước với Tam hoàng tử Lăng Gia Hy - một nam nhân hoàn mỹ nhất kinh thành. Nghe thiên hạ đồn, đại tiểu thư lần đầu tiên gặp đã nổi lòng háo sắc, đòi phụ thân trình hoàng thượng mà có mối hôn sự này. Tuy thế, nữ nhân vốn ít khi ra cửa nhưng Vinh tiểu thư thì mỗi lần xuất môn lại gây nên câu chuyện háo sắc nổi tiếng trên dưới. Haixxxx, thế mới biết danh tiếng tệ thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nên Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chuyện Bây Giờ Mới Kể

Bên ngoài lời đồn tội tệ là vậy nhưng bên trong Vinh phủ lại như nước chảy mây trôi. Mỗ sắc nữ mà thiên hạ đồn đại đang thảnh thơi ngồi bên trong khuê phòng, bàn tay trắng nõn cầm bút lông thư thả viết. Nha hoàn Trần Mai đang đứng hầu mài mực nhìn tiểu thư tinh tâm nhưng trong lòng vẫn muốn lên tiếng kể về những tin đồn không hay trên phố.

- Tiểu thư, ngoài kia... Cuối cùng Tiểu Mai cũng lên tiếng

- Ngoài kia thế nào?

Vinh Tuyết Trần ngẩng đầu gương mặt non mềm nổi bật một mảng màu tím thắm với những vết đen kinh dị. Tiểu Mai định lên tiếng tiếp thì một thân ảnh màu lục đập cửa nhào đến cắt đứt. Vinh Tuyết Trần cười cười nói:

- San San, đệ làm gì gấp gấp chạy đến đây vậy? Người ngoài nhìn thấy chắc không dám tin đệ là tài tử nổi danh nhẹ nhàng, phong lưu khoái hoạt đâu.

-Tỷ tỷ, đệ vừa nghe tin Tam gia sắp trở lại kinh thành. Vinh La San hồ hởi nói.

-Thật sao? Ngài ấy sắp trở lại. Tiểu Mai à, thật sự tốt quá

-Chuyến đi sứ lần này rất thành công, lần này ngài ấy trở về chắc chắn hôn sự của tỷ sẽ không bị trì hoãn nữa, có phải thấy rất vui không? Vinh La San khẽ vỗ quạt nói.

-Tiểu mỹ nhân, đệ có phải hay không chê thời gian nhàn rỗi quá nhiều dám trêu ghẹo tỷ. Tỷ tỷ mấy hôm nay rất không vui, đệ phụng bồi có được hay không? Vinh Tuyết Trần kéo gương mặt đệ đệ gần châm chọc.

-Tỷ lại khi dễ đệ, có biết hay không vì cái bộ dáng này mà tỷ bị đồn là sắc nữ, tiếng xấu lan tràn kia kia...

Vinh La San tức giận giậm chân nói, thành công lời kéo tỷ tỷ mình chú ý đến đúng ngay vấn đề Tiểu Mai vừa nhắc nhưng đúng lúc này, nơi cánh cửa lại xuất hiện một bóng dáng rực rỡ cùng một giọng nói hào sảng:

-Tiểu muội, muội có biết tin gì chưa?

Đa Tinh Lan – trưởng nữ Đa gia, đại tẩu của Vinh gia. Nàng là một nữ nhân danh gia vọng tộc nhưng lại rất khí khái mạnh mẽ. Trong một lần đất nước có chiến tranh, nàng giả nam trang gia nhập quân ngũ, từ đó gặp đại ca Vinh La Hiến, hai người nhất kiến chung tình. Mối hôn sự tốt đẹp nhanh chóng hình thành, nàng lại nhanh chóng mang thai chất nhi đầu tiên khiến nhà họ Vinh lại thêm sung ái cô con dâu này. Vinh Tuyết Trần thấy đại tẩu chạy tới vội kéo nàng ngồi xuống trấn an

-Đại tẩu, mau ngồi xuống, lỡ tiểu chủ của muội có chuyện gì phải làm sao?

-Không sao thể lực của ta rất tốt. Muội muội à ta với Tiểu Cúc vừa đi dạo nghe được mấy lời không hay đồn về muội...

-Lúc này đệ cũng định nói – Vinh La San thấy có người định cướp công báo tin vội chen vào.

-Tam đệ cũng ở đây à, hảo. Vậy đệ mau đi cùng ta, chém chết lũ nói bậy đó.

Đa Tinh Lan vừa nói, vừa đứng dậy, vội vàng vàng như chính mình không hề mang thai xắn tay áo chuẩn bị lao ra. Vinh Tuyết Trần thấy vậy liền ngăn lại, kéo nàng ngồi xuống hỏi han thật kỹ về chuyện tin đồn. Càng nghe, mi mắt càng nheo lại tỏ vẻ kì quái

-Sao lại có chuyện thế này? Vinh Tuyết Trần nghi hoặc nói

-Còn không phải do tỷ gặp chuyện nào cũng tham gia trợ giúp... Tỉ như, hôm trước đi dạo gặp tiểu tử khát cái mặt mày tèm lem tỷ cho tiền thì thôi đi lại còn “tiểu đệ đệ, gương mặt không tề, đừng để lem luốc, cố gắng phấn đấu biết đâu sẽ có gia nữ thú người vào cửa”. Nhờ thế rước thêm danh tiếng “luyện tiểu nam tử” – Vinh La San thở dài.

-Ách, cái này là ta nhớ đến Tiểu Phong ngày xưa cũng như vậy, hứng lên trêu chọc một chút. – nàng gãi gãi đầu

-Còn nữa, tiểu thư còn mang tiếng háo sắc, người đã có thể cũng giành giật. Nguyên là do hôm nọ, tiểu thư thấy một nam nhân mặt mày nho nhã lại bị nữ nhân đánh đập trước đường xá, nên lại khuyên nhủ vài câu, ai dè bị tên mặt dày đó bu bám lại nói “tình nhân, nàng hãy mang ta theo đi, ác phụ này ta không muốn sống nữa”... Tiểu Mai cũng thờ dài.

-Ách, cái này, không phải lúc đó ta đã đá bay hắn đi rồi sao. – nàng lại sờ sờ mũi.

-Nhắc mới nhớ, không phải hôm bữa ta và muội đi mua sắm ít quần áo, Tuyết Phong cũng đi theo, muội lại theo thói quen đùa bỡn hắn. Thế là, cả đám đông bu lại đâm tiểu trong phủ ta nuôi một đồng nam nhân. Muội đừng nói là không nhớ. – Đa Tinh Lan thờ dài

-Ách, có sao, tẩu biết muội không quan tâm đến người ngoài. Nàng lại cúi đầu cười hi hi.

Ba người: “...”

Lời đồn ác ý, cũng chẳng ai quan có phải sự thật hay không, cứ mỗi lúc một truyền xa. Vinh La San lo lắng cho tỷ tỷ mình, liền lên tiếng:

-Tỷ à, cứ như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến tỷ. Lỡ tam gia biết được, có hay không hủy hôn sự?

-Tam đệ nói đi đâu vậy? Không phải đệ không biết tiểu Trần vì tam hoàng tử hút độc mà bị hủy dung thế này, dù hắn đến giờ chưa biết nhưng gia thế Vinh phủ há có thể nói hủy là hủy. Hắn cũng không phải kẻ phạm phu tục tử, tự nhiên tin lời ngoại nhân chứ. Đại tẩu hùng hổ đáp trả, khí thế uy phong.

-Đại tẩu, đệ biết nhưng là... tỷ tỷ cũng chưa cho hắn biết chuyện này, người hoàng thất há có thể tin tưởng. Tỷ với hắn chung tình như vậy, hắn liệu có hiểu?

-Tam đệ, coi chừng ta đem đệ ra luyện kiếm. Không phải hắn với Nhị đệ là bằng hữu thân tình sao? Đệ lại là thư đồng trước kia của hắn. Chừng đó chưa đủ để hắn với các đệ tin tưởng à? Lại nói hắn dám phụ bạc tiểu Trần, ta chém ngay.

-Ách, đại tẩu, cái này không thể nói vậy. Là đại nghịch bất đạo a! Vinh Tuyết Trần này giờ mới lên tiếng.

-Đại tẩu nói đúng, nếu tam gia phụ bạc tỷ, cả nhà ta cùng chém.

-Ách, tiểu San San cái này không cần a! Nàng hươ tay.

-Tiểu Trần, tại sao Quý Y không xóa vết thương trên mặt đi.

Đại tẩu Đa Tinh Lan nhắc đến vị thần y thường xuyên xuất thần nhập hóa, người cầu không được khiến Vinh Tuyết Trần ngưng trọng. Ba năm trước, nàng lên chùa Thanh Quan thắp hương cầu phật, tình cờ gặp một nam nhân bị hắc y nhân đuổi giết. Lúc nàng tiến tới, tên hắc nhân cuối cùng bị kiếm đâm chết còn hắc bị trúng độc học máu ngắt xi. Nàng đã dìu hắc đến một tiểu đình bỏ hoang trên núi giúp hắc hút độc cứu hắc một mạng. Hắc vừa tỉnh lại đã vội vàng về kinh phục mệnh trước khi đi lưu lại nàng một mảnh ngọc bội hẹn báo ân. Nàng lúc ấy độc phát không thể cử động cứ nhiên lại tin tưởng khuyên hắc có việc cứ rời đi. Quý Y vốn là hải tử của thần y núi Cốc, là cô nhân của cha nàng, từ nhỏ với nàng cũng tình tựa bằng hữu, khi Tiểu Phong mang nàng từ trên núi về, hắc thi châm giải độc nhưng tích máu độc khiến nàng bị hủy dung. Nàng có hỏi hắc, hắc chỉ ậm ừ đáp “lòng người khó dò” hắc cứ nhiên không giúp nàng trị gương mặt, nàng cũng chẳng cưỡng cầu, tính hắc xưa nay vẫn thế. Sau đó, nàng biết người nàng cứu chính là người có hôn ước với nàng. Nàng hiểu sao Quý Y lại quyết tiết không xóa vết thương trên mặt. Nàng nhiều lần định tới bái phỏng tam gia nhưng đều không được, cho tới ngày hắc được điều đi sứ ngoại quốc.

Chuyện cũ cứ hiện lên khiến Vinh Tuyết Trần thờ dài. Hai tẩu đệ thấy nàng như vậy nghĩ là đã nhắc đến khiến nàng thương tâm liền lặng lẽ lui, lòng thầm cầu mong tam hoàng tử tốt nhất nên đối xử tử tế với nàng. Vinh Tuyết Trần nhìn ra bên ngoài cửa sổ, gió mây vần vũ xem ra sắp có một cơn mưa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ân Nhân Ngày Ấy

Tam hoàng tử hồi kinh là chuyện lớn nhưng việc thái tử nước Ngụy ghé thăm lại càng khiến việc này kinh thiên động địa. Vinh lão tướng cũng vì sự kiện này mà thường xuyên tiến cung phụng bồi hoàng thượng chuẩn bị thiết yến chào đón.

Sớm nay, đại tẩu đã vội vàng tới khuê phòng chọn quần áo, trang sức cho nàng. Nhị ca cùng tam đệ theo phụ thân nhập cung sớm, nữ quyến vinh gia xé chiều mới tham dự yến tiệc. Ngồi trước gương để tiểu Mai vấn tóc, nghe đại tẩu kể về nhan sắc của thái tử Ngụy Thanh Thủ, nhớ đến gương mặt của tam hoàng tử, lòng Vinh Tuyết Trần bồi hồi rung động. Phụ thân ngày hôm trước đã nhắc đến hôn sự vì tuổi nàng không còn nhỏ nữa, có lẽ yến tiệc này hoàng thượng sẽ định ngày thành hôn. Nghĩ đến ngày ấy, nam cưới nữ gả, tâm hồn thiếu nữ cảm thấy hạnh phúc.

Mang tâm trạng như thế, Vinh Tuyết Trần cùng đại tẩu theo dòng gia quyến vào cung.

Hoàng cung được trang hoàng long lẫy, đèn nến sáng trưng, mỹ nhân ra ra vào vào nườm nượp. Hoàng thượng cùng các tần phi ngồi trên đại điện, kế tiếp là chỗ ngồi của các hoàng tử, sau đó là chỗ của quan lại. Nữ quyến được chia ngồi hai bên sau lưng quan gia.

Vinh Tuyết Trần ngược mắt nhìn đến hướng các vị hoàng tử đang ngồi, trái tim đập bình bịch trong lồng ngực. Sau một hồi rượu nhạc chào mừng Ngụy Thái tử, hoàng thượng vui vẻ lên tiếng:

-Haha nhân dịp vui này, Hy nhi hôn sự của con cũng nên tổ chức rồi đó. Vinh tiểu thư năm nay cũng đã 17 tuổi, con không nên để người ta chờ lâu quá.

Vinh Tuyết Trần nghe hoàng thượng nhắc đến tên mình, gương mặt bỗng trở nên nóng ran. Nàng hồi hộp nhìn lên tam hoàng tử thấy hắc gương mặt không có vẻ gì vui cả, lại có thêm một chút tái nhợt. Hắc vội đứng dậy:

-Phụ hoàng, nhi thần có chuyện muốn bẩm. Chẳng hay phụ hoàng còn nhớ lần nhi thần đuổi theo thích khách bị hạ độc hay không?

-Trẫm nhớ. Thì sao? Hoàng thượng có vẻ nhũn mảy không vui đáp.

-Lần đó nhi thần được ân nhân cứu mạng, đã từng trao tín vật đính ước hẹn sẽ cưới nàng trả ân. Mấy năm nay nhi thần cho người tìm nàng nay đã thấy thỉnh phụ hoàng tác hợp.

Lăng Gia Hy cúi người kính cẩn đáp, hắc phẩy tay ra lệnh cho kẻ dưới mang lên một cô nương xinh đẹp động lòng người nàng mặc một bộ hồng sam đơn giản, trên mái tóc đen cài bộ kim đao với những tua vàng treo hờ hững càng làm tôn thêm vẻ kiều mị, chỉ có điều khí sắc nàng tiêu tụy yếu nhược như có bệnh.

Khôi phải nói, cả đại điện như vỡ òa trước thông tin này. Vinh gia, người nào người nào người này mặt mũi cứ như bị bôi đen hết thảy, Vinh Tuyết

Trần mới đích thật là người cứu tam hoàng tử, giờ lại lôi ra một nữ nhân thế này, tâm cơ thế nào, ai nấy đều rõ. Vinh Tuyết Trần vẫn ngồi im nhìn đôi nam nữ nắm tay nhau đứng trước đại điện, tìm năng tâm năng như vỡ vụn thể nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh

-Hồn xược, người từ đâu nhận về một nữ nhân bậy bạ rồi bảo ân nhân, muốn hủy đi hôn sự của người sao? Hoàng thượng tức giận đập bàn thét lớn. Hoàng hậu vốn là thân mẫu của tam hoàng tử liền đỡ lời.

-Bệ hạ, xin bớt giận hãy nghe Hy nhi giải thích đã.

-Tâu phụ hoàng, mẫu hậu dù lúc đó nhi thần sắp mất đi ý thức nhưng vẫn lơ mơ nhận ra nàng, nàng mặc một bộ hồng sam như hôm nay, gương mặt thánh thiện. Trước khi đi, nhi thần còn đưa lại ngọc bội đính ước cho nàng. Nay người và vật đều tìm thấy. Thỉnh phụ hoàng đừng khiến nhi thần trở thành kẻ vong ân phụ nghĩa.

“Rắc” – một âm thanh nứt bể vang dội trong đại điện. Tất cả quan lại quay đầu nhìn thấy chiếc lưu ly bôi bị bể nát trong tay con dâu của Vinh gia, Đa Tình Lan, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn qua muội muội vẫn im lặng, lại thấy phụ thân cùng các tiểu đệ bình thân, đành gạt mảnh vỡ qua một bên, tức giận quay sang hướng khác.

-Vị tiểu thư này người cao danh quý tánh như thế nào? Chuyện cứu giúp Hy nhi ra sao? Hãy kể rõ, nếu người đúng đã cứu mạng Hy nhi nhất định bệ hạ và ta sẽ không phụ người. Hoàng hậu liền từ lên tiếng khi nhìn thấy gương mặt bệ hạ cùng Vinh gia đều đen đặc hơn.

-Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu, Thần nữ tên là Hạ Hồng Hoa, năm nay 16 tuổi, nhi nữ của Ngự Sử Hạ Phan. Ngày đó, thần nữ lên chùa cầu Phật tương ngộ tam hoàng tử, cứu người không cầu gì cả, chỉ giữ lại một mảnh ngọc bội nhắc đến chuyện xưa mà cất trong lòng. Nào ngờ sau việc đó, thần nữ bị chất độc làm cho cơ thể suy yếu, phụ thân liền lo lắng nhiều hơn liền lấy mảnh ngọc bội đến phủ tam hoàng tử. Thần nữ biết tội. Nữ nhân bắt đầu rơi lệ, hoa lệ đài vũ khiến người thương tâm.

-Bẩm hoàng thượng tha tội, vì thần biết rõ hôn sự giữa Vinh gia và hoàng gia là chuyện không phải ngày một ngày hai... chỉ quá thương cho nữ nhi phúc yếu mạng mỏng nên cơ sự này. Hạ Phan thấy nữ nhi đau lòng liền chạy ra lên tiếng dập đầu. Cả đại điện lại thêm tiếng xì xào bàn tán. Vinh Tuyết Trần cảm thấy người chợt lạnh.

“Rắc” – tiếng nứt vỡ lại vang lên, mọi người đồng thanh nhìn sang Đa Tình Lan nhưng lần này chiếc ly bể nằm trong tay tam thiếu gia. Vinh La San cắn răng cúi đầu nhìn về phía tỷ tỷ rồi lại chưa xót nhìn về phụ thân, nhị ca trước mặt vẫn bảo trì im lặng.

-Phụ hoàng, nàng nay thân thể ngày càng yếu nhược. Thỉnh phụ hoàng đồng ý.

Tam hoàng tử vừa lên tiếng chiếc ly trong tay nhị thiếu gia Vinh gia cũng vỡ nát. Lăng Gia Hy nhìn sang bằng hữu thân thiết cùng thư đồng ngày nào, chợt nhớ ra người có hôn sự với hắn chính là nữ nhi được cả Vinh gia yêu sủng đến trời. Hắn từ hồi về kinh chưa bao giờ bãi phòng lần đầu tiên gặp lại cầu cưới một nữ nhân khác. Mặt mũi Vinh gia, huynh đệ của hắn làm sao chấp nhận, Vinh La San thì không nói, đến thượng thư đại nhân Vinh La Phi lạnh lùng tỉnh táo còn không bảo trì nổi bình tĩnh. Lăng Gia Hy nhìn về phía phụ hoàng thấy người vẫn không lên tiếng nhưng đường gân hiện rõ trên mặt khiến hắn hiểu mình dường như đang chạm vào giới hạn mà im miệng lại. Vậy mà nữ nhân hồng sam còn không biết điều lên tiếng.

-Hoàng thượng, hoàng hậu xin tha thứ cho Hy ca ca, cho phụ thân. Tiểu nữ tuy cùng người có da thịt chi thân nhưng không cầu gì cả, danh phận chưa bao giờ cầu mong. Xin nể tình thần nữ từng cứu mạng tam hoàng tử mà cho thần nữ được kề cạnh người.

“Rắc” – vỡ, cuối cùng chiếc ly trong tay vị Vinh thừa tướng nổi tiếng uy phong cả một vương triều cũng nát. Lăng Gia Hy cảm thấy trong người chấn động, Vinh La Thiên một đời vì nước vì vua chưa bao giờ run sợ dù trước mặt là trăm ngàn binh lính quân thù, vậy mà giờ ông bàn tay run run nắm chiếc ly đã bể nhìn về phía nữ nhân nhi ngồi sau lưng che khăn vẫn bảo trì trầm mặc tựa như chưa hề biết gì cả. Hoàng thượng lúc này đã hết chịu nổi, gạt phăng vật phẩm trên bàn tiệc đứng dậy đi thẳng về phía Hạ Phan đang quý thẳm chân đạp ngã hắn, miệng không ngớt tiếng chửi mắng:

-Hảo cho một cái ngự sử đại nhân, cũng không biết dạy dỗ lại nữ nhi của mình, đứng trước đại điện hô to gọi nhỏ. Người ngồi ở đây ai cũng thấp bé hơn người sao.

-Phụ thân, hoàng thượng cầu người tha cho phụ thân.

-Vi thần có tội, xin hoàng thượng cứ trách phạt.

Nhìn vở kịch mực cười diễn ra, Vinh Tuyết Trần cũng cảm thấy lòng nứt vỡ, cổ họng có gì đó ngòn ngọt. Nhìn thấy hoàng hậu quay sang ánh mắt cầu cứu, nàng cố gắng trấn tĩnh đứng dậy mở lời.

-Hoàng thượng bá bá, thỉnh dừng tay. Trần nhi có chuyện muốn hỏi Hạ tiểu thư và Tam hoàng tử.

-Trần nhi, người cứ việc ngồi đó, trẫm sẽ không để người chịu thiệt.

Hoàng thượng thương tiếc nhìn nàng nhưng nàng trầm mặc lắc đầu, ông đành nhìn về phía phụ thân nàng với gương mặt đầy tội lỗi lễ bước về phía ngai vàng ngồi phịch xuống lắng nghe.

Chương 4: Chết Vắn Kết Cục

Lăng Gia Hy không phải lần đầu nhìn thấy sắc nữ nổi danh kinh thành nhưng dù lần này cảm thấy lạ vì khí chất hình tượng của nàng khác xa lời đồn cũng không ngăn nổi chán ghét. Hắn ôm nữ nhân đang khóc đến khó thở vào lồng ngực lên tiếng: “Thỉnh Vĩnh tiểu thư cứ hỏi”.

“Hảo” – âm thanh ôn nhu của nàng vang lên khiến tim hắn chợt mềm nhũn, cảm giác thân quen cứ len lỏi vào tim hắn nhưng hắn liền gạt sạch đi.

-Không biết mảnh ngọc bội định ước của tam hoàng tử có phải là mang hình bán nguyệt, màu xanh thẫm, một mặt khắc rồng một mặt khắc phượng. Chuôi ngọc bội là một viên ngọc trai màu trắng kết với tua làm bằng chỉ sợi vàng?

-Sao ngươi biết? Lăng Gia Hy kinh ngạc thốt lên

-Ngày đó, hoàng tử bị trúng độc có phải hay không được dìu lên miếu quan bỏ hoang, ân nhân ngài hút độc từ cổ tay trái có một vết chàm màu đỏ nơi khuỷu tay? Nàng không trả lời vẫn tiếp tục hỏi.

-Đúng. Nhưng sao ngươi lại biết?

-Ta mới là người đã hút độc cứu ngài. Vĩnh Tuyết Trần thở dài đáp.

Câu trả lời khiến cho cả đại điện vỡ òa. Gương mặt Hạ Phan cũng trở nên xanh lét, nữ nhân đang nắm trong vòng tay của Lăng Gia Hy cũng run lên gương mặt chuyển thành vẻ tức giận quăn bách nghĩ thầm rằng lúc nàng trộm ngọc bội nữ nhân đó đã bất tỉnh, nàng nghĩ trước sau ả cũng chết, không ngờ ả còn sống lại còn có lai lịch lớn như thế. Không được, nàng không thể thua.

-Hy ca ca, ngươi phải tin ta!

-Yên nào, ta tin ngươi. Vĩnh tiểu thư, ta không rõ vì sao ngươi biết được nhưng ngọc bội nằm trên tay Hoa nhi, ngươi đừng giả bộ.

-Ta biết, lúc hút độc cho ngài xong ta bất tỉnh, lúc tỉnh dậy được đưa về phủ nhưng ngọc bội đã không còn.

-Người không cảm ta không cách chi xác định được, Hoa nhi cũng biết sự việc ngày đó rõ ràng, ta tin nàng. Ngươi không cần vì muốn thành thân với ta mà bịa đặt. Huống gì thanh danh thối nát của ngươi trong kinh thành ai ai cũng biết.

-Thanh giả tự thanh. Ta không thể ngăn miệng mọi người. Ta cứu ngươi dù ngọc bội không còn nhưng có một thứ vẫn còn... - nàng gỡ khăn che mặt ra, tất cả mọi người liền hút một ngụm khí. Gương mặt kinh dị hiện lên, nữ nhân hồng sam kia lại còn cười mỉm một cái giả vờ sợ hãi rúc vô ngực Lăng Gia Hy. – vì hút độc cho ngươi, gương mặt ta trở nên thế này.

-Xú nữ nhân kia, không nên đổ tội cho bản hoàng tử, ngươi xấu xí liền tìm tới cửa ta, vậy biết bao nữ nhân khác cũng thử cách như vậy? Ngươi khiến ta thấy buồn nôn.

“Rắc” – lần này không vỡ từng chiếc mà bốn chiếc lưu ly bồi đều bị bể nát trong tay người Vĩnh gia. Hoàng thượng nhìn gương mặt người bạn thân khóc không ra nước mắt, hắn nợ Vĩnh gia muốn dùng hôn sự này để trả lại một phần ân nghĩa. Nào ngờ tên nghịch tử này lại khiến món nợ của hắn thêm chồng chất. Hắn làm sao không biết chuyện Quý Y và Vĩnh gia thân thiết với nhau, việc Trần nhi hủy dung hắn cũng rõ chỉ không ngờ nàng chính là vì cứu con trai hắn. Hắn làm sao đến tội với người huynh đệ chí cốt từng vào sinh ra tử.

-Nghịch tử, ngu xuẩn... Hoàng thượng mắt vẫn trừng sọc máu, chỉ về hướng tam hoàng tử.

Vĩnh Tuyết Trần đứng tại chỗ, tim vỡ nát, nàng có thể gọi thái y tới kiểm định chất độc trên mặt nàng cùng với loại hắc trùng là một, nhưng nàng không thể, Hắn chỉ để ý đến dung mạo và lời đồn, tin vào vật thực chứ không phải tin lời nói của nàng dù nàng biết rõ, biết rất rõ... nàng yêu hắn. Nàng cảm thấy có lỗi với Quý Y, hắn vì nàng tốn công lưu lại chất độc, “lòng người khó dò”, hắn thật đúng mà nàng lại không làm. Cổ họng ngòn ngọt, Vĩnh Tuyết Trần phun ra một ngụm máu, khí huyết công tâm, trước khi ngất đi vẫn cố gắng hướng về hoàng thượng nói “Thỉnh hoàng thượng bá bá hủy hôn sự”...

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Vãn Phải Gả

Vinh Tuyết Trần tỉnh dậy đã là ngày hôm sau, nha đầu tiểu Mai vẫn túc trực bên giường, thấy nàng tỉnh liền ào ra khỏi phòng, chỉ một lúc sau tất cả thành viên đều tập trung đông đủ, chỉ thiếu đại ca đang ở chiến trường mà thôi.

-Hài tử ngoan, mau mau nằm xuống. Thân thể con sau chuyện hút độc đã suy yếu đi nhiều, hảo hảo tịnh dưỡng a! Phụ thân nàng liền bay tới an ủi.

-Cái tên tam hoàng tử đó... nhị đệ, tam đệ, hai người chẳng phải thân thiết với hán lâm sao? Nhất định phải đòi lại công bằng cho Trần Nhi, ta phải về phòng lấy đao chém đôi hắn.

-Con dâu ngoan, bình tĩnh, lỡ xúc động quá ảnh hưởng tới chất tử của ta. Chuyện này ta vẫn còn lo được! nào bình tĩnh ngồi xuống!

Thấy phụ thân lo lắng an ủi, nhị ca thì trầm mặc, tam đệ bứt rứt. Nàng không rõ chuyện ngày hôm đó tiếp theo ra sao liền lên tiếng hỏi:

-Phụ thân, nhị ca, tam đệ... chuyện đó, như thế nào rồi?

-Chuyện đó... tỷ cứ hảo nghi ngại an dưỡng đã. Tam đệ giật mình lên tiếng.

-Nhị ca, phụ thân... Đừng coi con là kẻ yếu đuối như vậy được không? Nàng cup đôi mắt xuống, quật cường nói.

-Tiểu Trần, sau khi muội ho ra máu ngắt đi, hoàng thượng nổi trận lôi đình, phạt Hạ ngự sử giam 3 bậc, khấu trừ 6 tháng tiền lương. Hôn sự của muội cũng không bị hủy, tháng sau lập tức cử hành hôn lễ. Nhị ca nàng điềm đạm trả lời nhưng gương mặt mỗi lúc một xanh hơn.

-Vi sao Tiểu Trần cứ phải gả, chả phải cái tên Tam hoàng tử đó lúc muội ấy ngã xuống đã hét lên là nữ nhân đệ tiện, giả yếu nhược lấy lòng hoàng thượng... cho nên ta phải đi chém hắn! Đại tẩu thở hồng hộc bức tức, tiểu Cúc bên người liền nhanh chóng châm trà giúp nàng hạ hỏa.

-Hắn thật nói như vậy?! Vinh Tuyết Trần thất vọng hỏi.

-Hắn thì biết cái gì? Cứ cho muội giả vờ, còn cái con hồ ly tinh gì gì đó trong lòng hắn há chẳng phải đồ giả mạo. Ghê tởm, hắn còn đưa con hồ ly đó về phủ, chăm sóc nàng kháng mệnh hoàng thượng.

-Vậy à?

Vinh Tuyết Trần chỉ hờ hững đáp lại một câu rồi nhắm mắt nằm xuống, nàng cần thời gian để tiếp thu mớ thông tin này, người nàng cứu, người nàng tin lại là một kẻ hồ đồ như vậy, uống cho nàng từng yêu hắn.

Thấy tiểu muội cứ vậy nhắm mắt ngủ, Đa Tinh Lan muốn nói tiếp thì thấy phụ thân đau lòng thờ dài vẫy tay cho tất cả lui ra nên nàng cũng biết điều ngậm miệng.

Mọi người vừa rời đi, Tiểu Mai liền tiến đến bên giường hỏi nàng:

-Tiểu thư, ngài có cần...?

-Giết không thể làm trái tim quay lại, chỉ càng khắc sâu thêm thôi. Em bảo tiểu Phong điều tra rõ ràng về Hạ gia. Ta muốn biết phía sau nàng còn có ai đứng nên vớ kịch này không?

-Vâng!

Tiểu Mai vâng lời đi ra, thuận tiện khép cửa. Vinh Tuyết Trần mới nhắm mắt ngủ một chút vậy mà chỉ mới mở mắt đã thấy ngày chuyển khác. Nàng cố gắng ngồi dậy vươn vai, Tiểu Mai nghe tiếng liền vào hầu hạ rửa mặt thuận tiện báo hôm qua có công công trong cung hoàng thượng tới truyền nhưng vì nàng chưa tỉnh dậy mà chỉ để lại lời nhắn. Xem ra, hoàng thượng có việc cần nói...

-Tuyết Trần khấu kiến hoàng thượng bá bá!

-Trần Nhi, miễn lễ! Bá bá đã dặn con không cần hành lễ với ta rồi cơ mà, chưa nói sức khỏe con chưa hồi phục. Hoàng thượng từ ái nói.

-Lễ quân thần sao có thể bỏ, người xin yên tâm, Tuyết Trần vẫn khỏe lắm!

-Aizz, Trần Nhi, bá bá biết lần này con oan ức nên mời con vào đây để giải bày... Tam hoàng tử là đứa con trầm tin tưởng, nhất định nó sẽ sớm nhận ra quỷ kế của nữ nhân kia thôi. Con hãy cố nhẫn nhịn.

-Ý hoàng thượng bá bá là...

-Ta vẫn mong con ngồi lên chiếc ghế Tam hoàng tử phi, mà không là tam vương phi. Ngày đại hôn cũng là ngày phong vương cho nó.

-Tuyết Trần không muốn, cũng không có lòng tin với người lấy sắc làm gốc. Nàng thẳng thừng từ chối.

-Trần Nhi, con hãy đồng ý đi. Ta đã mất đại nhi tử, nhị hoàng tử thì tâm hoa vấn liễu, ngoài tam nhi ra, những đứa khác hãy còn nhỏ cũng chưa vững vàng, ta muốn con phò tá tam nhi, tạo phúc cho dân chúng như Ngọc Nguyên mẫu thân con từng phò tá ta mà có mối lương duyên đẹp với La Thiên.

-Hoàng thượng bá bá... việc này...

-Trần Nhi là cung chủ của Ngọc Thần Cung, trên giang hồ nhất cung nhất trang nhất các danh chấn cũng không ngờ nhất cung này lại phục vụ cho hoàng thất. Haizzz... Trần Nhi ta tuyệt đối không cho Tam nhi biết, cũng hứa với con ta sẽ không ngồi nhìn nó vì nữ nhân kia hành xử bậy bạ. Đến một ngày, Trần Nhi muốn rời đi, ta sẽ viết chiếu hòa ly cho con.

-Hoàng thượng bá bá, người nói vậy là đã dàn xếp hết mọi chuyện rồi.

-Thiệt thòi cho con Trần Nhi!

-Bá bá, có thể không, cho phép Hạ gia tiểu thư làm trắc phi cho Tam hoàng tử?

-Trần Nhi con không phải thiện lương quá chứ? Đó là kẻ giả danh con! Hoàng thượng hoảng hốt từ chối.

-Xin thành toàn cho Tuyệt Trần, coi như là thử thách cho tam hoàng tử cũng là cho chính con!

Thấy nàng cúi đầu, hoàng thượng đành phát tay cho lui kèm theo một câu “Chuẩn” rồi thờ dài quay mặt đi. Vinh Tuyệt Trần biết ngài có nỗi lòng riêng cũng không tiện tiếp chuyện nữa liền rời thư phòng, không ngờ chạm mặt với người sắp thành phu quân.

-Vinh đại tiểu thư, sớm liền vào cung gặp phụ hoàng chắc là vì chuyện hôn sự phải không? Lăng Gia Hy gằn giọng.

-Tam hoàng tử chớ lo lắng, Tuyệt Trần chỉ bồi hoàng thượng bá bá nói chuyện phiếm. Còn ngài muốn cưới mỹ nhân Hạ gia cũng không cần sớm vậy đã vào cung!

Lăng Gia Hy giật mình bị nói trúng tim đen khiến hấn xấu hổ bỏ đi một nước. Vinh Tuyệt Trần nhìn theo bóng lưng hấn, cảm xúc vẫn còn nhưng đau lắm, nàng cũng phải buông xuống thôi. Nghĩ rồi nghĩ nàng từ từ dời bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hoàng Tử Và Công Chúa

Vinh Tuyệt Trần vừa đi vừa nghĩ, thoáng chốc đã đến ngự hoa viên. Nàng chưa kịp nhận ra đã nghe hương hoa thấm đượm bầu không khí, cũng không vội rời khỏi, hướng đình viên tiến tới.

Đình Viên nằm ở giữa hồ sen, thanh nhã mà sang trọng với tường cột mạ vàng lấp lánh, bên trong đặt sẵn một cỗ cầm để cung phi hoặc công chúa có nhã hứng cùng luận bàn, Vinh Tuyệt Trần thấy vắng lặng, sẵn trong lòng có chút đau thương mà khảy một khúc “táng hoa ngâm” nhưng chưa hết đã dừng lại. Nàng ngăn người nhìn về phía biển sen đập diu theo gió.

Hương sen mát rượi phả vào mặt, nàng cũng bản thân tháo khăn che, bàn tay trắng nõn không tự chủ chạm vào vết tím khiến mặt nàng hùỵ dưng, làm người nàng yêu từ bỏ. Nàng không hiểu nhan sắc quá hấp dẫn, lời đồn đủ mạnh mẽ ra sao mà con người ta có thể bất chấp mà tin tưởng, những điều đó mới không đủ vững bền, sắc có thể tàn, lời đồn cũng nhanh mất, vậy mà hấn... tin tưởng?

-Vinh tiểu thư, không biết tại sao không gây đàn nữa?

Thanh âm cột nhả vang lên làm Vinh Tuyệt Trần giật mình nhìn tứ phía, không có ai. Nàng vội đi ra khỏi đình thì đột nhiên tiếng nói vọng lại ngay sau lưng.

-Sao nàng lại vội vã rời đi, không lẽ bản vương rất đáng sợ?

Lần này, nàng không cần quay lại cũng đủ nhận biết ai đang nói, chỉ có một vị vương gia nổi tiếng Lăng Gia hoàng triều Lăng Gia Tiêu, tiêu trong tiêu dao... quả nhiên không có chút gò bó quy củ cung đình cũng đủ cột nhả phong lưu.

-Tiêu vương gia có gì dạy bảo?

-Không, không, bản vương tài năng thấp kém, làm sao dám dạy bảo ai, chỉ nghe nàng đàn cảm thấy hay lại chưa nghe hết khúc nhạc, muốn mời nàng tiếp tục thôi.

Vinh Tuyết Trần quay lại, nam tử tuấn mỹ xuất hiện ngay phía sau khiến nàng tự dung lui lại vài bước. Yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt, nhan sắc này hợp với danh hiệu “tầm hoa vương gia” của hắn lắm, mắt phượng mày ngài, môi đỏ như son khoác lên một kiên áo đỏ thêu chỉ bạc khiến hắn hỏa sắc dị thường thu hút tầm mắt người khác.

-Vương gia chớ cười, chỉ là tùy tiện khảy một khúc.

Nàng thu lại tâm tình, trong lòng chửi bới hắn yêu nghiệt miệng lại kính cẩn đáp trả.

-Tiểu mỹ nhân. Nàng đứng trong ngoài bất nhất có được hay không? Hắn tiến lại gần đưa tay nâng gương mặt xấu xí kinh người lên mà trong mắt không có nửa điểm kinh hãi chỉ có tìm tòi hứng thú

-Vương gia, xin rút hai từ “mỹ nhân” lại, tiểu nữ đích thực không xứng. Nếu ngài muốn nghe đàn, hẳn không thiếu thiên kim khuê cát tài năng xuất chúng, tiểu nữ “ngực không vết mực” không dám huênh hoang.

Nàng lên tiếng từ chối, chân không tự chủ lùi về xa hắn hơn. Tiêu vương gia thấy thế ngửa đầu cười, nàng lại thêm mắng hắn yêu nghiệt. Hai người cứ thế trêu chọc nhau khiến một đàn ong bướm mỹ miều kéo đến. Oan gia thường hay gặp mặt.

-Luru Ly tham kiến nhị hoàng huynh!

-Luru Linh tham kiến nhị hoàng huynh!

-Hồng Hoa tham kiến nhị vương gia!

Ba âm thanh vang lên khiến Vinh Tuyết Trần quay đầu nhìn về phía con đường bên trái, ba nữ nhân xinh đẹp đang quỳ gối tham kiến yêu nghiệt bên cạnh mà hắn cũng rất phong nhã khoát tay miễn lễ. Hạ Hồng Hoa lúc đứng dậy không quên tỏ vẻ yếu nhược để tỷ nữ đỡ, đôi mắt thì lấp lánh tinh quang hận ý bắn về phía nàng. Cũng tương tự như vậy, Luru Ly công chúa cũng ganh ghét nhìn nàng, ai bảo ngũ công chúa này thích nhị ca lãnh đạm của nàng không được đền đáp chứ.

-Vinh Tuyết Trần, thấy bản công chúa sao không hành lễ? Lăng Gia Luru Ly lên tiếng

-Công chúa thật mau quên, lần nào ngài cũng bắt Tuyết Trần hành lễ, hay ngài thật ra muốn chống lại thánh chỉ của hoàng thượng? nàng lạnh lùng đáp, không chừa mặt mũi. Vinh gia nàng được phép miễn quỳ lạy người hoàng gia, có thể quỳ trước thánh nhan còn các hoàng thân quốc thích khác thì miễn. Vinh Tuyết Trần nâng kính ai thì mới cúi người, còn công chúa nàng, mơ đi.

-Vinh tiểu thư, hảo! Luru Linh công chúa vui vẻ chào nàng.

-Luru Linh công chúa, hảo!

-Thời nào, cũng tới thì ngồi uống trà chút đi, lâu lắm ta mới vào cung lại gặp nhiều mỹ nhân như vậy, thật có phúc.

Tiêu vương gia cười cười vẫy tay với ba vị nữ nhân kia, còn nàng thì trực tiếp lúi vào án xuống ghế bên cạnh. Nàng đang tính trốn vụ rắc rối này, lại bị hắn ép uống thật khó chịu mà.

-Nào nào, mau dâng trà. Các vị mỹ nhân cùng muội muội, trà này ta bỏ ra không ít bạc mới mua được gọi là “hồng hạnh trà” rất nổi tiếng đó. Mau thử đi.

Cái gì mà “hồng hạnh trà” hắn không tùy tiện đặt tên chứ. Vinh Tuyết Trần liếc mắt nhìn ly trà nghi ngút khói, lại liếc hắn một cái. Hắn đang uống trà phong thái vô cùng tao nhã, nhưng đôi mắt lại thích thú chọi lại ánh nhìn của nàng. Nàng rót cuộc đầu hàng quay sang hướng khác lại bị hắn một tay kéo lại, một tay dâng trà lên tận miệng nàng.

-Áy áy, Vinh tiểu thư cũng uống đi cho ta vui, nàng không uống sẽ khiến ta rất đau lòng.

-Ngươi... Vương gia, thỉnh tự trọng.

-Không sao, ta biết chừng mực mà, nàng cứ uống đi đã.

-Tạ vương gia, mời ngài lui hai bàn tay về cho!

Cuối cùng nàng cũng phải uống cái gọi là “hồng hạnh trà”, lòng thì bực bội đến mức chẳng nhận ra nổi vị trà như thế nào chỉ muốn nhanh chóng rời đi. Hoàng tử, công chúa, quả là một tổ hợp rắc rối.

Chương 7: Xấu Nữ Ngụ Nữ Ác Nữ... Đều Là Nàng

-Hiếm khi gặp gỡ Vương gia tại đây, Hồng Hoa xin được góp một khúc nhạc.

Hạ Hồng Hoa nở nụ cười tươi tắn, nhẹ nhàng tiến đến bên cổ cầm. Nàng ta nhẹ nhàng kéo ống tay áo lộ ra một đôi ngọc thủ xinh xắn khẽ chạm vào dây tơ, âm thanh ngọt ngào của tình khúc vang lên sẵn sàng thu hút bất cứ nam nhân nào. “Hỗ ly tình” vs “yêu nghiệt” – Vinh Tuyết Trần nghĩ thầm, quả là tuyệt phối. Cơ mà, nàng ta không phải muốn làm phi của Lăng Gia Hy sao, lại câu dẫn thêm Lăng Gia Tiêu rõ ràng như thế.

Nhìn qua bên cạnh, Tiêu vương gia vẫn tỏ vẻ đắm chìm vào bản nhạc, khuôn mặt tựa như đang ngủ nhưng vẫn đoán được nàng đang nhìn. Hắn mở miệng nhấp nháy khẩu hình khiến nàng vội quay mặt đi “có phải Trần nhi thấy bốn vương rất hấp dẫn?”

Lưu Linh cũng nhìn về phía nàng, ánh mắt tỏ vẻ không vui lắc đầu, ngón tay chỉ về phía Hạ Hồng Hoa. Nàng hiểu ý gật gật đầu rồi không nhìn nữa vì bên cạnh Lưu Linh là Lưu Ly, nàng chẳng ưa nổi.

-Hồng Hoa bêu xấu rồi! Mỹ nhân trước cổ cầm đồ mặt, thật là đẹp, cảnh sắc thêm hương, nam nhân nào mà chẳng thương tiếc.

-Tài năng của Hạ tiểu thư quả nhiên hơn người! Yêu nghiệt tựa tiểu phi tiểu nhĩ ngậm trà cười cười.

-Phải nói là tiếng đàn trên trời...

Một âm thanh khác vang lên ngoài đình, không ai khác là tam hoàng tử, hắn vội vàng như sợ ai đó cuồn mắt tiểu mỹ nhân, chạy đến bên cổ cầm đỡ Hạ Hồng Hoa đứng dậy. Hai người tình chàng ý thiếp nắm tay nhau đến lúc Tiêu vương gia khề ho mới bình thường lại. Vinh Tuyết Trần thì mặt mày đến mức lên tiếng muốn rời khỏi.

-Vinh tiểu thư việc gì phải vội? tam hoàng tử ta vừa mới đàn một khúc, người cũng thử đi. Lăng Gia Lưu Ly dĩ nhiên biết tin đồn nàng không biết thứ gì nên làm sao bỏ qua cơ hội khiến nàng mặt mặt ngay cả từ “Tam hoàng tử” cũng nói ra được.

-Lưu Ly công chúa, người lại giả truyền thánh ý đây à? Ai sẽ làm tam hoàng tử phi vậy?

-Vinh Tuyết Trần người không cần giả bộ thanh cao, người vì hôn ước với hoàng huynh nên mới tiến cung hôm nay, uống cho Hồng Hoa tỳ tài năng lại lưỡng tình tương duyệt phải chịu cảnh này.

-Tuyết Trần không dám phán đoán thánh ý, chỉ khuyên công chúa không nên như vậy, cơm có thể ăn bậy chứ lời bậy tuyết không thể nói a!

-Vậy không biết người có dám đàn một bản không? Lăng Gia Hy này giờ im lặng, nghe hai nàng nói xong cũng lên tiếng ép buộc. Nàng nhìn hắn, hắn vậy mà cũng muốn bôi xấu nàng.

-Ta từ chối, kiếp này ta không phải kỹ nữ cầm ca. Nàng phẩy tay không thèm tiếp lời bỏ đi.

-Tỷ tỷ, người thân phận cao quý, nếu không đàn cũng không cần coi thường muội muội như kỹ nữ. Tỷ có thể hận muội giành Hy ca ca nhưng xin có thể cho muội được hầu hạ cạnh chàng là đủ.

Vinh Tuyết Trần rung mình ớn lạnh, nàng hâm mộ không thôi với các nữ nhân mềm yếu trong ngực nam nhân như hồ ly tình này. Có dịp, nàng nên hảo hảo thử phong cách này, nhưng hiện tại nàng đủ ghét. Định mặc kệ bỏ đi thì nghe tên nam nhân ngụ xuân nào đó lên tiếng:

-Hoa nhi, ngụ nữ như nàng ta cái gì cũng không biết, chỉ tùy tiện nói bậy vài câu thôi. Đừng nghĩ nhiều, phụ hoàng đã đồng ý cho nàng làm trác phi, ta nhất định sẽ che chở nàng.

-Hy ca ca, là thật sao? Tốt quá.

“Nôn” nàng thật muốn như thế. Nghĩ đến cảnh chồng chung, Vinh Tuyết Trần lại thờ dài.

-Chúc mừng tam hoàng huynh, chúc mừng Hồng hoa tỷ. May là phụ hoàng có mắt, không nỡ chia rẽ hai người, mắt công tiện nghi cho một ác nữ nào đó, vì chuyện này mà sáng sớm lặn lội vào cung.

-Lưu Ly công chúa. Ta hình như đã nhắc ngài rất nhiều là không nên nói bậy a, ngài muốn nói ta là ác nữ, ta liền làm cho ngài xem.

-Người, cái tiện nhân này, ý phụ hoàng sủng ái người là người có thể làm bậy được sao? Ta... ta...

-Ta có thể làm bậy thế nào, tuyết không làm người nhọc lòng đoán. Thích thế nào ta đều có thể làm thế ấy... Nàng lần này thật sự tức giận, cổ họng lại ngọt, từ hồi hút độc dùm hắn, nàng dễ khí huyết công tâm. Ngược mắt nhìn kẻ đang ôm mỹ nhân trong ngực, căm ghét cùng hận ý chĩa về nàng. Vinh Tuyết Trần chỉ cười thầm, oan gia oan gia a.

-Xú nữ nhân, người ngoài mang tiếng xấu còn làm được gì? Không tài không mạo không đức, chỉ bằng gia thế ép ta thú người. Thật không biết

xấu hổ?

-Tam gia, chưa đến cuối cùng, chưa biết ai là kẻ không biết xấu hổ đâu. Hào, ta ác, ta xấu, ta ngu cũng không ép ngươi cưới. Ta xin hủy hôn có ai chấp thuận chưa? Ngươi thương tiếc người trong ngực cũng không cần chìa mũi dao về phía ta.

Nàng tức giận chửi hần, cổ họng máu dường như muốn trào. Nàng không muốn hần lại cho rằng nàng giả bệnh, quay người chạy đi, nấp sau núi giả nôn ra một ngụm máu đen, Nước mắt chảy xuống, nàng vội cúi đi, lầm bầm nói:

-Tuyệt Phong! Đưa ta về!

Một thân ảnh đột nhiên hiện ra, đỡ lấy nàng bay ra khỏi ngự hoa viên hướng về xe ngựa đang chờ sẵn. Tiểu Mai thấy vậy tức tốc đỡ nàng lên xe về phủ, Tuyệt Phong đứng lại nhìn về hướng thân ảnh màu đỏ yêu nghiệt luôn theo sát phía sau rồi lắc mình bỏ đi. Hần phải lo cho thể chất tiểu thư, tốt nhất nên đi tìm thiếu chủ ngay, tên kia từ từ tính.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thiếu Chủ Ngọc Thần Cung

Trên giang hồ bấy giờ tồn tại 3 thế lực đứng đầu, đầu tiên “nhất trang” chính là Kinh Viễn sơn trang – nơi mà mình chủ võ lâm là lão nhân Kinh Viễn sinh sống, nghe đâu năm nay đã ngoài tám mươi nhưng thân thể vẫn tráng kiện, tinh thần minh mẫn, võ công thượng thừa. Kinh Viễn sơn trang do ông gây dựng nên từ lúc trai tráng, đến nay sơn trang người đông sức mạnh, thế lực cao ngất xưng danh trong giang hồ được đông đảo nhân sĩ vô cùng tín nhiệm.

Tiếp theo chính là “nhất các” – Tiêu Sát các, là thế lực mới nhất trong ba thế lực trên tuy nhiên lại vô cùng nguy hiểm. Tiêu Sát các nhận mọi yêu cầu thanh trừ, tiêu diệt, ám sát... chỉ cần đủ tiền cũng như đủ năng lực yêu cầu, nếu người yêu cầu là ác nhân cũng khó nói, có thể người hần muốn giết lại chưa bị giết mà hần đã chết vì tội nghiệt của mình. Tiêu Sát các nổi danh trong giang hồ bởi nhuộm máu tanh nhưng lại không tiêu diệt kẻ yếu. Các chủ lại là một nhân vật được muôn nữ nhân ngưỡng mộ, nghe nói hần anh tuấn tiêu sái, tài năng phong độ... đứng top đầu của bảng danh sách mỹ nam giang hồ theo báo xxx là cái...

Thế lực cuối cùng là Ngọc Thần cung cũng là thế lực tồn tại lâu nhất nhưng lại bí ẩn nhất, cung chủ là thần long không thấy đầu cũng chẳng thấy đuôi cũng không rõ là nam hay nữ, các đòi Ngọc Thần cung xuất đầu lộ diện cũng chỉ là Thiếu chủ Ngọc Thần cung mà vị thiếu chủ này cung chủ không rõ mối quan hệ, chỉ nghe là rất sâu xa. “Nhất cung” cũng là thế lực ít người nhất, hay nói đúng hơn người của cung cũng tựa như cung chủ ít xuất đầu lộ diện. Mỗi người đều võ công nhất đẳng, tài năng trên người, lấy một địch mười mà không thờ dốt. Nếu coi “nhất trang” là chính đạo, “nhất các” là tà đạo thì “nhất cung” là lưỡng đạo, có thời Ngọc Thần cung vấy huyết ngập trời, có thời lại vì dân trừ nạn. Và hiện nay, thiếu chủ Ngọc Thần cung lại đem nó càng trở nên lưỡng lập vì tính cách quái dị của mình, đó chính là Quỷ Y.

Khi Quỷ Y đến Vinh Phủ thì Vinh Tuyệt Trần đã tỉnh dậy được một lúc. Hần nhìn nàng chẳng nói chẳng rằng tới bắt mạch thăm xoi từng đường nét trên gương mặt nàng, sau đó chạy đến bên thư án viết một mạch đưa cho Tiểu Mai, tiếp đó lôi Tuyệt Phong theo bên mình dùng khinh công chạy đi đâu đó. Nàng đã quen với phong thái của hần, cùng hần lớn lên bao nhiêu năm, Vinh Tuyệt Trần biết hần vội vàng vì lo cho sức khỏe của mình, ngoan ngoãn uống hết bát thuốc như mọi lần rồi ngủ một giấc. Nàng biết lúc tỉnh dậy, thế nào cũng sẽ cảm thấy khỏe hơn, sau đó tìm hần nói chuyện như mọi lần.

-Thấy thế nào?

Nghe âm thanh mềm nhẹ vang lên bên tai, Vinh Tuyệt Trần mở mắt nhìn thấy Quỷ Y đang ngồi bên giường liền cố gắng gượng dậy.

-Bình thường ta vẫn tự dậy được mà, lần này sao lại ngủ sâu như vậy. Nàng uể oải dụi mắt nói với hần.

-Ngươi cứ để khí huyết công tâm như vậy thì làm sao không yếu đi được. Muốn ra ngoài không? Ta bế ngươi đi. Hần dịu dàng nói.

-Ngươi chỉ tốt với ta thôi, bệnh nhân nào mà cũng được ngươi ưu ái thế này sao lại cho ngươi là Quỷ Y chứ? Nàng khẽ trách hần, nhưng vẫn đưa tay với lên cổ hần.

-Ý kiến? Không thích sao? Hần thờ ơ bế nàng ra khoảng sân ngập ánh trăng, bước thẳng đến trong đình mới thả nàng tựa vào ghế.

Cũng chẳng bao lâu nữa, nàng phải thành thân, dù nghĩ theo chiều hướng nào, là nhiệm vụ hoàng gia hay vì tình cảm nàng đều cảm thấy thất vọng đủ điều. Thở dài một tiếng, nàng co gối lên ghế tựa ra phía sau.

-Ngươi sẽ lấy hần? Yêu hần? Quỷ Y nhìn nàng lên tiếng.

-Không, đã từng, và giờ sẽ không yêu hần nữa. Nàng đáp trả.

-Vậy sao phải hạ mình đến để cho hấn hành hạ?

-Hoàng thượng có việc nhờ ta, ngươi bảo làm sao ta nỡ từ chối.

Hấn lại trầm mặc. Hai người cứ thế nhìn trắng, nhìn gió, nghe tiếng thở đều đều của đối phương mà thấy an lòng.

-Ngươi sẽ ở đây bao lâu vậy? Nàng khẽ quay người nhìn hấn.

-Sẽ ở đến lúc ngươi rời nơi này thành thân... tiểu Trần, ta sẽ chữa khỏi độc cho ngươi, cũng sẽ trả lại ngươi khuôn mặt thật. Quý Y đưa bàn tay vươn mùi thảo được chạm vào vết tím gợn ghiếc trên mặt nàng, an ủi.

-Không cần thiết, ta chỉ muốn loại bỏ độc tính để phục hồi thể lực.

-Loại độc xong hấn mặt ngươi bình thường lại ngay. Nếu vậy, ta sẽ tạo thuốc dịch dung. Lần này xuất giá, ngươi đem theo Trần Mai và Tuyệt Phong đi đi.

-Tiểu Y Y, giải độc xong ta hấn còn yếu ớt thế sao? Ngươi hảo hảo nhìn xem ta là ai chứ? Nàng có chút bức bối kéo cầm hấn đến gần, phả hơi thở ấm áp bên tai hấn mà nói.

-Ta chỉ không an tâm. Hấn vẫn trầm mặc như thế, tay kéo nàng ngồi tựa vào hấn.

-Đề Tuyệt Phong theo ngươi một thời gian, tứ đại hộ pháp Ngọc Thần cung, Tuyệt Vân ra chiến trường bảo hộ đại ca, Trần Cúc bảo hộ chất tử Vinh gia, Tuyệt Phong và Trần Mai đều theo ta, ngươi thân làm thiếu chủ lại chỉ đi mưa về gió một mình, ta mới không an tâm.

-Hảo, dù sao sắp tới ta cũng định đến Kinh Viễn sơn trang tham dự lễ truyền chức minh chủ võ lâm, có hấn đi cũng tốt. Xong xuôi, ta sẽ trả hấn cho ngươi.

-Lão nhân Kinh Viễn định nhường ngôi vị ấy cho ai?

-Mở đại hội, chưa biết được nhưng Kinh gia có nhiều kì nhân, nghe đầu cháu trai lão cũng là một anh hùng nổi tiếng, hấn sẽ không làm ta thất vọng.

-Ừ. Ta cũng nên làm đúng phận sự một chút, cung chủ như ta thật ham chơi.

...

-Tiểu Y Y à, ta lại muốn ngủ rồi. Ngươi tốt nhất bế ta về phòng nhé! Rồi thì ngươi cũng ngủ ngon đi!

Tiếng nói nhỏ dần nhỏ dần, hết câu thì người cũng đã quá mệt mỏi mà thiếp đi. Quý Y thờ dài, ôm nàng vào lòng, không nỡ đưa nàng trở về sớm. Ánh trăng phủ bạc lên người hấn, cả bộ hắc bào cũ sẫm ánh lên nổi cô đơn hiu quạnh. Phụ thân hấn và mẫu thân nàng là sư huynh muội, hấn đối với nàng là nhất kiến chung tình. Nếu biến cố Ngọc Thần năm ấy không xảy ra, phụ thân hấn cũng không chết, hấn sẽ không bị một nhát kiếm trên mặt ngắt đi, rồi được cứu về Vinh gia, gặp nàng, cũng từ đó theo bên chân nàng, chỉ cầu nàng bình an. Nếu...không bao giờ có nếu, hấn chỉ nghĩ mình không xứng với nàng.

Quý Y nhớ đến bóng dáng yêu nghiệt màu đỏ trong vườn hoa, trao cho Tuyệt Phong bình thuốc giải độc. Hấn vuốt ve gương mặt nàng, lo lắng, Tiêu vương gia hấn không phải người tâm hoa vấn liễu bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trước Ngày Xuất Giá

Những ngày tiếp theo, Vinh phủ vẫn hiu quạnh, không giăng đèn kết hoa, không lo lắng chuẩn bị. Hoàng thượng nghe thể lòng hoàng hốt, ban thưởng đầy bảo vật, cho cả cung nhân mang hỷ phục, mũ phượng cùng thị vệ trong cung tới trang hoàng. Vinh La Thiên cũng thờ dài, gửi lời cảm tạ, nhìn qua hướng Hạ phủ, đèn đuốc rực rỡ, hoa giăng khắp nơi, nghe đồn Tam hoàng tử tự mình chiêu cố. Bảo vật của ông, sao phải chịu cảnh thế này? Ông lại không khuyên được a!!

Tiểu thư Vinh gia thì chỉ ngồi trong khuê phòng, không xuất hiện. Quý Y vẫn mỗi ngày đều đặn chăm lo thuốc thang châm cứu. Hấn toàn tâm toàn ý chữa mặt cho nàng đến nỗi không ngày nào không mang Tuyệt Phong lên núi tìm kiếm thảo dược tốt.

-Tiểu Mai, em đi tìm cho ta ít đồ này, mang gấp về đây.

-Cái này là đồ cho nam nhân, tiểu thư định làm đồ cho tam gia sao?

-Không, ta muốn làm cho Quý Y.

Tiểu Mai nghe vậy, cúi đầu vâng lời dùng khinh công nhanh chóng đi tìm. Chợt nhớ ra, tiểu thư nàng đâu hề giỏi nữ hồng, liệu có thể chăng?

Vinh Tuyết Trần nhận đồ từ tay nha hoàn của mình, lặng lẽ bấm đốt ngón tay tính ngày. Thấy Tiểu Mai loay hoay bên cạnh muốn giúp, nàng cũng chỉ cười. Nàng không hay may vá, nhưng không đến nỗi quá tệ như vậy đâu.

Nhìn bộ y phục màu xám trên tay mình, nàng cảm thấy lòng bớt nặng nề hơn, không còn nghĩ đến cảnh bãi đường cùng với hai kẻ kia nữa. Vinh Tuyết Trần mỉm cười, làm những đường may đầu tiên.

-Em thấy có đẹp không? Nàng hưng phấn hỏi.

-Ây da, lúc em đi mua đồ quả thật rất lo lắng người sẽ làm hỏng nó. Lần này không tệ a, nhìn rất tuyệt! Tiểu thư quả thật là tài giỏi hơn người a! Tiểu Mai đi một vòng xung quanh bộ quần áo trắng trẻo.

-Nha đầu này miệng càng ngày càng dẻo nha! Ta chỉ sửa lại thêm thắt vài thứ thôi, có đến mức hỏng được không?

-Em chỉ đùa thôi! Tiểu Mai le lưỡi

Vinh Tuyết Trần cười ha ha, nhìn vào bộ đồ treo trên giá được viền lại bằng chỉ đen quần bạc, những đường hoa văn cách điệu những nhánh được thêu trên ống tay áo và viền cổ được thêu nổi. Bên ngoài là một chiếc áo choàng màu đen, trên vai đính một vật lông chồn xù trông khá là ấm áp. Chưa kể, nàng còn cẩn thận xỏ hơi bộ quần áo này bằng hơi thuốc nha, bên thắt lưng còn có túi hương cùng ngọc bội “Ngọc Thần” nữa.

-Đây là... Tuyết Phong cùng Quý Y đẩy cửa phòng vào liền kinh ngạc thốt lên.

-Tiểu Y Y lại đây, người xem có thích hay không? Vinh Tuyết Trần cười cười kéo tay hắn.

-Cho ta? Người làm? Hắn không vui nhàu mày hỏi.

-Ta làm, thì sao, người trông có vẻ bức vậy? Nàng ngạc nhiên.

-Có bị kim đâm vào tay không? Ta mặc thế nào cũng có sao đâu, lỡ lại bị thương thì thế nào?

Quý Y lo lắng lôi tay nàng ra kiểm tra khiến một đàn quạ đen bay vù vù qua 3 cái đầu người còn lại. Hắn xăm xoi một lúc thấy yên tâm là không sao mới thở hắt ra, buông tay. Và ngay lập tức bị ném đi thứ đồ.

-Tiểu Y Y nha, người rất đẹp a! Nói chung là do bổn cung chủ ta có mắt thẩm mỹ a.

-Thiếu chủ, nhìn người rất tuyệt!

-...

Quý Y khúm núm trong bộ đồ mới như cô gái mới về nhà chồng, dù được tất cả mọi người tán đồng là ổn hơn rất nhiều nhưng hắn vẫn rất lo lắng. Vinh Tuyết Trần phải an ủi hắn một hồi, bảo rằng rất tốt, hắn đi dự đại hội mình chủ võ lâm cũng không thể ăn mặc bình thường mới xuôi xuôi đi. Bẵng đi vài ngày trời qua, hắn thật sự quen với trang phục mới thì ai nấy cũng phải ngược nhìn. Tiểu Mai nói, rất nhiều nha hoàn để mắt đến hắn nha!

Chỉ còn một ngày nữa là nàng lên kiệu hoa, Vinh Tuyết Trần cùng Quý Y hồi hộp mở lớp băng trên nửa gương mặt bị hủy. Phụ thân, nhị ca cùng đại tẩu, tam đệ không thể kể đến Trần Mai, Tuyết Phong, Trần Cúc cùng đang nín thở. Từng lớp băng được tháo ra, ai nấy đều thở ra từng hồi và đột nhiên lại hít sâu vô lại, Vinh La Thiên là người đầu tiên nước mắt ngấn dài phản ứng

-Bảo bối nha, con rất là xinh đẹp, rất là giống mẫu thân.

-Tiểu Trần à, nhị ca thật mừng cho muội... Vinh La Phi mắt hồng hồng.

-Tỷ tỷ, đệ không biết phải nói sao... Tam đệ sụt sịt

-Muội muội, để tỷ chạm vào thử, là thật nha, muội hết hủy dung rồi... ôi, tỷ phải đi dâng hương, phải đi chùa tạ ơn phật tổ... hic hic, đại ca muội mà biết, nhất định sẽ rất vui! Đại tẩu vừa cười vừa khóc ôm lấy nàng.

Sau một hồi bất an, ai nấy vui vẻ trả lại nàng không gian riêng. Quý Y vẫy tay cho cả ba hộ pháp đang vì quá xúc động mà chôn chân một chỗ, được lệnh lui liền ba chân bốn cẳng biến mất. Hắn lấy ra một chiếc gương đồng trưng ra trước gương mặt trầm tĩnh của nàng.

Hình ảnh mờ mờ hiện ra trong mắt, da thịt phấn điều ngọc mài, mắt lưu ly trong vắt, có cảm giác như nước, mỗi khi con người kia lưu chuyển như hút hồn người khác vào tận sâu bên trong. Môi anh đào nở rộ chúm chím đỏ mọng, mũi dọc dừa càng tăng thêm nét thanh tú lại tăng vài phần anh khí.

Vinh Tuyết Trần thờ dài, gạt gương mặt tuyệt sắc qua một bên, gõ tay lên bàn đá:

-Ta cần thuốc dịch dung y như cũ?

-Đây! Hắn đưa ngay ra

-Ngươi không thích? Nàng nhú mày

-Ngươi thích là được! Ta cũng đã chân chân thực thực thấy ngươi hôm nay, đã đủ khắc ghi trong lòng rồi! Hắn nói, tựa tiểu phi tiểu.

-Ngươi định đi ngay?

-Ừ... Ngươi phải tự bảo trọng

-Nhớ là ngày lại mặt ta sẽ về Cung

-Hào.

Hắn nói rồi phi thân bỏ đi, một bóng đen khác cũng nổi đuôi theo hắn. Nàng cầm bình ngọc trong tay, đôi mắt dõi theo hướng hắn rời đi, lại cảm thấy lưu luyến như trước. Lần nào cũng vậy, hắn đi nàng vẫn cảm thấy thiếu thấy buồn, đôi lúc nàng nghĩ có thể cùng hắn ở cạnh mãi cũng thật tốt.

Vinh Tuyết Trần quay lưng trở về phòng, khép cửa, chân chính ngày mai sẽ lên kiệu hoa, nàng cần ngủ một giấc. Ngày mai, sẽ sóng to gió lớn, nhất định vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Phong Ba Ngày Thành Thân

Mới tờ mờ sáng, Vinh Tuyết Trần đã bị nữ quan trong cung lôi dậy trang điểm, chải tóc, hại nàng cứ gục mặt xuống gật gù. Công đoạn này tưởng chừng đơn giản lại hao phí đến tận khi mặt trời lên rực rỡ, mới xong xuôi. Phụ thân nàng nước mắt nước mũi nhìn nàng khuôn mặt trắng bệch vẫn không che được vết tím dịch dung.

-Phụ thân! Xin đừng lo cho con nữa! Nàng nhẹ nhàng nhìn ông từ ái

-Hào, phụ thân sẽ bình tĩnh, con có muốn mặc giá y của mẫu thân không? Mẫu thân là giữ cho con đó! Vinh La Thiên cắn răng nói.

-Phụ thân, không cần đâu, nữ nhi lần này cưới hẳn không trọn vẹn, sẽ làm hỏng những kỷ niệm đẹp trong giá y của người.

-Đừng nói những lời đó, dù trời có sập xuống, ta sẽ đỡ cho con... Ông nói rồi không kiềm được xúc động quay lưng chạy đi.

Vinh Tuyết Trần nhìn qua Tiểu Mai ra hiệu cho các nữ quan hầu hạ mặc giá y trong cung đưa tới. Chiếc giá y này quả thật trân quý, toàn bộ được làm bằng lụa tơ tằm mềm, chỉ bằng vàng, thêu tay cánh phượng, đuôi phượng dát nổi bằng những lá vàng mỏng như cánh ve càng làm nổi bật lên màu đỏ của chiếc áo. Mũ phượng rèm kim sa đính vô số viên dạ minh châu màu trắng rực rỡ, tua rua vàng, vừa nhìn đã biết giá trị khó tin. Mặc xong những thứ đó, cầm trong tay trái tảo đồ may mắn và dây hồng, Vinh Tuyết Trần lặng bước đến đại môn lên kiệu hoa.

Kèn trống vang dội nhưng tân lang không tới, dù hoàng thượng đã hạ chiếu chỉ bắt buộc hẳn phải tới đón nàng nhưng nghe đâu Hạ tiểu thư trước đó đã bị bệnh, hẳn liền vội vàng tới đón nữ nhân kia, bỏ lại nàng bơ vơ chỉ có kiệu hoa cùng bà mối, thân là vương phi mà chỉ là hư danh. Quay đầu nhìn về mọi người trong Vinh phủ, nàng cúi đầu tạm biệt rồi bước vào trong trường.

“Khởi kiệu”

Tiếng bà mối vang lên éo éo, kèn trống lại tiếp tục vang dội, Vinh Tuyết Trần chợt nhớ ra chuyện gì kéo rèm cửa gọi Tiểu Mai lại nói nhỏ “Dù có chuyện gì, em cũng không được để lộ mình biết võ công, em hiểu không”, “Em hiểu, tiểu thư yên tâm”. Nghe được lời đảm bảo, nàng phát tay ngồi lại. Kiệu hoa đi đến đâu thu hút dân tình đến đó, cũng khiến bao lời xì xào đàm tiếu vang lên. Bỗng dưng, có tiếng xé gió lao tới, cả đoàn người đón dâu nghiêng ngả ...

-Có thích khách... Kiệu phu hét lên

-Bảo vệ vương phi... Bà mối cố gắng trấn tĩnh kêu gọi.

-Làm gì có thị vệ nào, vương gia không có dặn dò... Một tên bung của hồi môn quay lại kêu gào rồi bỏ chạy.

-Chạy thôi... Bà mới nghe thế ôm đầu không quan tâm gì nữa.

Những tên thích khách không cần giương đao đã đuổi hết được người, dân chúng chạy thẳng vào nhà đóng cửa, đường phố lại một mực im bất chỉ còn Tiểu Mai đứng chắn trước kiệu hoa.

-Quả là một nha đầu trung thành. Tên bịt mặt đầu tiên nói.

-Các hạ thỉnh suy xét, đây là kiệu hoa của vương phi do hoàng đế ngự ban, không nên manh động. Tiểu Mai không một chút biến sắc lên tiếng.

-Bọn ta biết vì nhiệm vụ của chúng ta là bắt cóc nàng.

-Ngươi dám? Nàng cười gằn nói.

-Có gì không dám, nơi này chỉ còn một nữ nhân yếu đuối là ngươi mà thôi. Haha – một tên trong đó cười vang.

“Tiểu Mai, đi đi, ta tự có chừng mực” – rèm đỏ vén lên, một nữ nhân mỏng manh như cành liễu, khoác hi phục đỏ chói bước ra. Tiểu Mai cúi đầu định lên tiếng nhưng thấy ánh nhìn của nàng liên căn rặng quay lưng bước đi, thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lại rồi biến mất sau một hẻm nhỏ.

-Các hạ cần ta, không cần nàng. Ta cho nàng đi cũng không sao phải không? Vinh Tuyết Trần đón nắng tươi cười.

-Vương phi đa lễ rồi, tiểu nhân chỉ mời vương phi đến một nơi. Tuyệt không làm hại người, nhất định ngày mai, người cũng bình an quay lại vương phủ. Tên đầu tiên cung kính nói, trong lòng thầm kính phục khí sắc kiên định của nàng, “thật xứng đáng làm vương phi”

Nàng im lặng không đáp, đợi họ động thủ, một trong số đó nhanh chóng ra tay làm nàng ngất đi, sau đó cả đám biến mất. Khi quan binh chạy đến chỉ còn lại kiệu hoa hiu quạnh trong gió, xơ xác mà tiêu điều, Nhị ca nàng quanh năm trăm mặc cũng tái xanh, hai khoe mắt phỉ hồng, nhìn Tiểu Mai bước ra từ con hẻm nhỏ, phát tay áo quay về phủ cùng nàng, giọng trầm đục mang theo giận dữ “Tra rõ cho ta”, “Nhị thiếu yên tâm, nô tỳ đã”...

Vinh Tuyết Trần mở được đôi mắt ra thấy mình nằm trên một chiếc giường nhỏ, rèm trắng che phủ nhưng vẫn thấy được bên ngoài có một người đang ngồi, trời thì cũng đã tối. Nàng nhìn xuống thân mình, giá y trang sức đều còn, chỉ có mũ phượng bị tháo đặt bên cạnh, chưa định thần thì đã nghe thấy.

-Đã tỉnh? Thanh âm ôn hòa mang theo chút băng lãnh vang lên.

-Phải. Nàng cũng âm trầm đáp lại. Tay với lấy đôi hài mang vào chân vén rèm bước ra.

Ánh nến hắt lên kẻ đang ngồi hờ hững trên ghế, hấn đeo mặt nạ nên nàng không nhận diện được dung nhan nhưng với khí chất của hấn thì “không phủ tức quý”. Nhìn áo bào màu đỏ của hấn, nàng chợt nhớ đến cái tên Tiêu vương gia yêu nghiệt, lúc đầu ngán ngấm, tại sao mình lại nhớ đến kẻ đó chứ.

-Các hạ cao danh quý tánh là? Nàng hỏi.

-Tiêu sát các – Các chủ. Hấn trả lời.

-Ngưỡng mộ đã lâu tuy nhiên ta lại không biết Tiêu sát các giờ cũng đi làm hái hoa tặc. Giọng điệu châm biếm rõ rệt vang lên

-Nếu vương phi biết cái giá cho nhiệm vụ này, hấn sẽ cảm thấy đáng! Hấn tựa tiểu phi tiểu trả lời. Tay ra hiệu cho nàng ngồi xuống bên cạnh.

Vinh Tuyết Trần nhìn bên ngoài, đầu đó vang lên tiếng kèn pháo rộn rã, ước chừng nơi này không quá xa Hy vương phủ của hấn. Cõi lòng chưa xót, nàng âm thầm hiểu được, có người không muốn ngày thành thân của nàng được an ổn. Là nữ nhân kia? Hay... là hấn?

-Hy vương gia có lẽ không thích vương phi, vì cái gì nhất định phải gả cho hấn chịu khổ? Các chủ Tiêu sát các đặt chén trà xuống hỏi.

-Ta là ... thân bất do kỷ. Nàng ấp úng nói

-Vương phi có tình cảm với vương gia sao? Ta nghe được một số thông tin khá thú vị về chuyện này... hấn cười cười nói.

-Đã từng. Đầu phải cứ nói bỏ là bỏ được, nhưng ta không phải quá ngu ngốc đâm đầu vào chỗ chết, Các chủ nói có phải không? Nàng không nhìn hấn, trả lời, mắt vẫn trông về hướng có âm thanh rộn ràng ấy.

Nam nhân bên cạnh trông theo, hấn chợt hiểu được. Tâm có một chút không đành lòng, liền đứng dậy lục lọi ra một bàn cờ đặt trước mặt nàng. Tay hấn bốc lên một quân cờ đặt xuống giữa.

-Ngài không biết ta là kẻ “ngực không vết mực” sao? Nàng nhún mày hỏi, vết tím thẩm nhẵn lại càng khiến nó trông thật dữ tợn.

-Lời đồn... căn bản không thể tin! Ta chỉ tin những gì ta tự chứng kiến! Hấn đáp.

-Chỉ bằng lời này của ngươi đã đủ làm tri kỷ. Nàng cũng đặt một quân xuống.

Hắn không đáp, khoe miệng khẽ nhếch lên. Hai người bắt đầu tập trung sát phạt bàn cờ. Hắn ngạc nhiên vì cách đánh của nàng, nàng bất ngờ vì khả năng của hắn. Ván cờ liên tục kẻ thắng người thua, không ai vượt trước được một ván. Đến gần khuya, khi hắn đang mải mê nghiên cứu, hai mắt nàng rũ xuống, cảm giác mỗi một dâng lên do từ sớm phải thức giấc chuẩn bị. Cố gắng thanh tỉnh một chút nhưng không chống cự nổi, Vinh Tuyết Trần nhắm mắt ngủ lúc nào không hay. Nam nhân kia sau một hồi vui vẻ hạ cờ lại thấy đối phương hí mắt thờ đều, nhú mày kéo chăn trên giường đắp lên cho nàng còn mình chống cằm ngắm dung nhan kia say giấc.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Quay Về Hy Vương Phủ

Sáng ngày hôm sau, Vinh Tuyết Trần tỉnh dậy từ rất sớm, chiếc ghế đối diện cũng không còn người, âm thanh rộn ràng cũng không còn nữa. Nàng chợt thấy mất phương hướng, nên đi đâu và về đâu?

Các chủ đẩy cửa bước vào thấy nàng thờ dài buồn bã, tay đặt đĩa điểm tâm thơm phức cùng chén trà nóng hổi cạnh nàng rồi ngồi phịch xuống ghế.

-Vương phi hãy dùng chút rồi chuẩn bị về thôi!

-Về? Về đâu? Theo các chủ ta nên về Vinh phủ hay Hy vương phủ?

Hắn giật mình, phải, nàng nên đi đâu mới đúng. Lời đồn không thể tin nhưng miệng lưỡi thế gian vốn có thể giết người. Vương phi chưa bước chân vào cửa đã bị bắt cóc, danh tiết coi như mất sạch. Nàng... hắn bỗng không biết nên nói sao?

-Các chủ, ta có một giao dịch? Ngài sẽ nhận chứ?

-Mời vương phi nói, Tiêu sát các trước giờ luôn nhận giao dịch, chỉ cần đủ tiền liền làm! Hắn nhú mày, không rõ nàng định làm gì?

-Ta muốn mua thông tin từ ngài! Nàng cắn một miếng bánh vào miệng, mỉm cười nói.

-Tiêu sát các không bán thông tin về thân chủ! Hắn cúi người đến gần tay nàng, cắn miếng còn lại. Nàng hốt hoảng, không kịp phản ứng đã thấy hắn cười cười lau miệng ở phía đối diện.

-Ta không cần thông tin đó, ta muốn biết động tĩnh Hy vương phủ hôm qua và hiện nay lúc này? Ngài nhất định làm được... Vinh Tuyết Trần cố trấn tĩnh nói.

-Không ngờ vương phi lại là người rất thông minh. Hảo, ta sẽ cho người nghe ngóng ngay.

Hắn vẫn phong lưu tiêu sái vậy lúc mình biến mất. Vinh Tuyết Trần cũng dừng thưởng thức món điểm tâm, tay nhón lấy tách trà khẽ thổi. Chưa đến một khắc sau, bóng dáng màu đỏ của hắn lại xuất hiện đường hoàng bên cạnh nàng.

-Vương phi xác thật muốn biết số thông tin này? Không hiểu sao hắn vừa đi về lại đem một giọng điệu bức tức nói.

-Tiêu sát các không phải chỉ cần đủ ngân lượng sẽ làm sao? Ta đường đường là đại tiểu thư Vinh gia, nhất định không thiếu một đồng. Nàng không nhìn hắn, chỉ nói.

-Vậy được, vương phi hảo hảo lắng nghe a! Hắn vẫy tay. Một bóng đen xuất hiện nhanh chóng quỳ xuống đem mọi việc bẩm báo.

Ngay khi Vinh Tuyết Trần mất tích, hoàng thượng cùng Vinh gia vô cùng tức giận, hạ lệnh tìm kiếm khắp nơi. Tuy nhiên, Hy vương phủ vẫn náo nhiệt như cũ, Hy vương gia đã hạ lệnh tiến hành lễ cưới, “để giữ gìn thể diện cho hoàng thất”, dĩ nhiên người bái đường thành thân là trắc phi Hạ Hồng Hoa. Nói đến đây, hắc y nhân ngược nhìn chủ tử chân chừ không dám nói tiếp. Nàng thông minh hiểu được điểm nhạy cảm, liền bảo hắn không cần câu nệ, tiếp tục nói. Nội dung tương tự nàng nghĩ, đám cưới chính phi không có, trắc phi lên ngôi, đại tiệc vẫn diễn ra nhưng vắng mặt hoàng đế và Vinh gia, Lăng Gia Hy cũng không cho người tìm kiếm gì nhiều, chỉ qua loa đại khái “vì là ngày đại hỷ” rồi sau đó là lễ động phòng...

Vinh Tuyết Trần cười trừ, dù không muốn nghĩ đến nhưng quả thật vẫn rất đau a, hai tay ôm lấy ngực, nàng cố gắng ngồi xuống hỏi “Vậy tình hình bây giờ?”. Hắc y nhân hỏi đáp, thánh nhan đang vô cùng giận dữ tại Hy vương phủ vì sự thờ ơ cũng như không có tin tức, Hy vương gia cùng trắc phi sáng nay đang quỳ, Vinh vương phủ người người đều có, vẫn vô bá quan đến xem náo nhiệt cũng rất đông đúc.

-Vương phi đã nghe hết? Có dự định gì không? Các chủ yên lặng này giờ vội lên tiếng.

-Danh tiết không còn, dự định gì cũng đầu phiên các chủ quan tâm. Ta muốn đi về, được chứ? Nàng cúi đầu nói.

-Hảo. Vương phi tùy ý.

-Cảm tạ, ngân lượng xin tùy ý đến Vinh phủ lấy.

Vinh Tuyết Trần bước nhanh ra khỏi lầu, theo hướng chỉ một tên hắc y nhân, vòng vèo một hồi thì đi ra đến đường cái. Nàng một thân giá y đồ chói, gương mặt huyễn dung tím thắm, đi đến đâu thu hút sự chú ý đến đó. Dân chúng xung quanh xì xào bàn tán, có người thương hại, có kẻ hả hê. Nàng vẫn bảo trì trầm mặc, đi thẳng đến cổng Hy vương phủ lúc này không ai canh gác, tất cả đang tập trung trong đại sảnh nghe giáo huấn thịnh nộ.

Nàng bước lên cánh cửa, yên lặng lắng nghe nội tình bên trong...

-Loạn, loạn hết rồi. Ngươi thân là vương gia một nước, thế tử chưa bước vào cửa đã bị bắt cóc, ngươi không biết nhục còn ôm ấp mỹ nhân trong tay. Mặt mũi hoàng gia bị ngươi bôi xấu hết rồi...

-Phụ hoàng, nhi thần làm thế đều vì thể diện hoàng thất, nếu chỉ vì một nữ nhân như vậy mà hủy đi ngày đại hỷ, thì danh dự chúng ta đặt ở đâu...

-Phụ hoàng, thần tức xin phụ hoàng tha lỗi, vì hôm qua thần tức bị thương hàn, thân thể suy yếu, phu quân lo lắng nên không thể tập trung tìm kiếm vương phi tỷ tỷ, cầu người bỏ qua cho phụ quân.

-Phản rồi, phản rồi, ta đây chỉ chấp nhận một đứa con dâu là vương phi Vinh gia, tiện nữ ngươi thả gì dám xưng thần tức ở đây... ngại mạng mình quá dài sao...

-Phụ hoàng tha mạng...

-Hoàng thượng tha mạng...

-Phụ hoàng, nữ nhân kia đã bị cóc, danh tiết khó bảo toàn, người hà tất làm khó Hoa nhi, nhi thần...

"Rầm", đại môn bật mở trong khi Lăng Gia Hy chưa nói hết câu. Hắc vôi nhìn ra phía ngoài, một nữ nhân mang y phục đồ chói tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nắng diễm lệ làm người khác phải hít vào. Gương mặt nàng bị huyễn dung, một vết tím kinh người thể nhưng khí tức cao quý, tinh thuần vẫn khiến mọi người cúi đầu. Tim hắc hung hãn nện vào lồng ngực, nhìn nàng đứng cô đơn ở đó, chợt thấy đau lòng.

Vinh Tuyết Trần nghe được hết, tự cười chê bản thân ngu muội yêu một kẻ không đáng. Nàng quét mắt nhìn tất thấy gương mặt trong sảnh, hoàng thượng đau xót, Hạ Hồng Hoa tức giận, Lăng Gia Hy cau mày, Hạ Phan cúi mặt... còn gia đình nàng, thương xót, phần hận đều có. Nàng không nói gì, dùng ánh mắt mỉa mai nhìn hai kẻ ôm ấp nhau giữa đại sảnh ngang nhiên lướt qua đi thẳng về phía hoàng thượng.

-Tuyết Trần khấu kiến hoàng thượng bá bá thánh an!

-Trần nhi, trăm...

-Hoàng thượng bá bá, xin hãy giao toàn quyền lại cho Trần nhi! Nàng lại lắc đầu ngắt lời.

-Hảo, Trần nhi... chỉ cần xả được giận, ta sẽ không quản.

-Tạ hoàng thượng bá bá.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ai Là Kẻ Chủ Mưu Bắt Cóc?

Vinh Tuyết Trần ngồi vào ghế, trầm mặc một lúc, nàng thú nhận không thể nhìn thẳng vào đôi tình nhân đang quý, một kẻ nghiêng răng tức giận, một kẻ giả vờ yếu đuối nhưng ánh mắt đầy phần hận. Đau đớn, tủi nhục, nàng thật muốn bước nhanh ra khỏi chỗ này.

Lấy tay che mắt, tự dung hôm nay mặt trời thật quá chói chang. Một giọt nước mắt tủi thân tràn ra khiến tất cả mọi người trong sảnh giật mình. Nàng cũng không chùi đi, mở miệng lên tiếng

-Tiểu Mai!

-Vâng tiểu thư!

-Em trước thông báo những thông tin chúng ta có đi!

Tiểu Mai dạ một tiếng, đôi mắt lóe lên tinh quang bắn về phía nữ nhân hồ ly kia đầy tức giận muốn băm vằm xé xác nàng ta ra. Nàng rút trong tay áo ra một mảnh giấy màu lam, mặt sau có một dấu ấn màu đỏ nổi bật chữ “Ngọc”.

-NGỌC THẦN CUNG...

Đại sảnh hầu như vỡ tung trong tiếng hô kinh ngạc, Ngọc thần cung là nhất cung trong giang hồ, không gì không tra được, mạng lưới thông tin lớn nhất toàn đại lục, ở đâu cũng có người của họ. Bí ẩn là đặc điểm của Ngọc Thần cung, không ai rõ họ ở đâu cũng như không dễ liên lạc được. Có thể nói, nghìn vàng chưa chắc mời được Ngọc Thần cung làm việc, nhưng họ đã nhận việc chắc chắn thành công.

Tiểu Mai tung ra tờ giấy hải lòng nhìn các gương mặt khác biến sắc, từ Hy vương gia đến con hồ ly cùng phụ thân nàng. Nàng hắng giọng:

-Như các vị đã biết, tờ giấy này là thông tin được Ngọc thần cung điều tra về vụ mất tích của tiểu thư chúng tôi, mà kế hoạch này đã được chuẩn bị khá là chu đáo. Người chủ mưu không ai khác chính là Hạ gia, Hạ Phan Hạ tiểu thư, hai người có ý kiến gì không?

-Giả dối, không thể nào, ta không làm. Hạ Phan run rẩy.

-Tỷ tỷ, dù tỷ có ghét muội cũng không thể đổ tội cho muội.

...

-Người,... giới làm Hạ Phan, Vinh gia ta người cũng dám dối đầu. Vinh nhị thiếu gia đừng đừng nổi giận.

-Phi thượng thư, ta không có. Hạ Phan quỳ xuống lấp bắp.

-Nhị ca, đây là chuyện của muội.

Vinh Tuyệt Trần bỏ tay xuống chống chọi với ánh mắt của mọi người, đứng dậy. Nàng từng bước nhẹ nhàng đến đứng cạnh Hạ Phan, ánh mắt lạnh băng khiến ông ta sợ hãi, âm thanh nhu hòa hiện tại như từng mũi dao bắn về phía lão:

-Hạ Phan, ông thật không làm?

-Đúng, Vinh tiểu thư, ta không có... ông ta lấp bắp...

-Vậy, Nữ nhi Hạ Hồng Hoa của ông làm có phải không? Nàng tươi cười nói.

-Không phải, chúng tôi không có, thật không có a...

-Ý ông là Vinh gia chúng tôi giả làm mảnh giấy kia đổ tội cho ông?

-Không, không có... Lão càng lúc càng sợ hãi

-Ồ, vậy ý ông là Ngọc Thần cung muốn đổ tội cho gia đình ông sao?

-Ngàn vạn lần không, Vinh đại tiểu thư, tìm lão không tốt, ngài đừng như vậy a... sắc mặt Hạ Phan tái mét...

-Tỷ tỷ, xin người đừng ép phụ thân a, chúng ta không có làm! Hạ Hồng Hoa nằm trong lòng ngực Hy vương gia gào thét, nước mắt như vỡ òa.

-Ác nữ, người thất tiết chưa đủ, còn muốn hại người...

Vinh Tuyệt Trần không nói nữa, nàng ghét nói chuyện với hắn, hắn đã lên tiếng nàng sẽ không thêm phụng bồi. Phất tay ý bảo tiếp tục, Tiểu Mai lúc này bực tức, chạy lên đập một phát vào người Hạ Phan không hề nể nang ném vào mặt hắn một miếng ngọc bội chữ Hạ.

-Nhìn xem Hạ đại nhân, ngài đừng nói không biết đây là cái gì nha? Mặt ngọc ngài hay đeo đâu rồi, đừng nói là làm mất một cách trùng hợp như vậy? Còn nữa, ngài đừng chối bậy bởi kẻ các ngài mời không phải người bình thường cũng như thế lực gửi cho Vinh gia tờ giấy này cũng vậy, làm hư uy danh của bọn họ không chừng huyết tẩy Hạ gia chưa đủ để bù đắp đâu. Ngài đừng để tôi phải mời thêm nhân chứng, cái đầu của ngài cùng Hạ gia còn chẳng trả nổi giá tiền.

Hạ Phan tái mặt, ngất xỉu, Hạ Hồng Hoa khóc rống lên. Tiểu Mai khinh thường hừ một tiếng quay lưng bỏ đi, vút lại mảnh giấy trước mặt Hy vương gia.

-Thình vương gia hảo hảo nhìn, coi có phải Vinh gia ta giả dối, hay hai kẻ trước mặt ngài giả dối. Nhu nhược sao? Bệnh tật sao? Hiền lương thực đức? E là ngài dùng từ cho sai người rồi...

-Hy ca ca, đừng nghe cô ta, muội không biết thật. Phụ thân, người mau tỉnh lại...

-ĐỪ...

Hoàng thượng hét lên, ném chiếc ly vỡ nát khiến Hạ Hồng Hoa không dám khóc nữa, tiếng thút thút phát ra cổ nén lại. Vinh Tuyết Trần nhìn thê cũng chán, nàng chẳng muốn tiếp tục nữa. Chúng có nàng đã trung ra rồi, hấn vẫn mù quáng vậy nàng có kéo ông trời làm chứng cũng chẳng được gì.

Tiểu Cúc đứng bên cạnh nhanh nhẹn châm cứu cho Hạ Phan tỉnh lại. Nàng theo thiếu chủ học y thuật bao lâu nay cũng dùng được, hoàng thượng đuổi Hạ Phan không được làm quan, hạ xuống làm thứ dân, suýt nữa đầy ra biên cương. Hạ Hồng Hoa thiếu chút đẩy xuống làm thiếp, nhưng vì Hy vương cầu xin nên chỉ phạt quỳ trong tù đường 1 tháng có nữ quan trong cung cùng thị vệ canh giữ.

Dù muốn hay không, Vinh Tuyết Trần cũng vẫn phải ở lại vương phủ làm vương phi. Khi khách ra về hết, phụ thân cùng các huynh đệ dù thương nàng cũng đành ngậm ngùi đi ra, nàng thấp thoáng thấy bóng dáng màu đỏ khuất sau vườn cây cùng một nụ cười quen thuộc liên lặng lẽ dời bước đến đó.

-Nàng tìm ta? Tiểu vương gia yêu nghiệt cười.

-Vương gia tới xem nào nhiệt có hài lòng không?

-Rất hài lòng, vương phi quả nhiên hảo thủ đoạn a!

Hai bóng dáng đỏ chập chờn hiện ra, nàng cư nhiên gom hấn cùng tên các chủ làm một, nhưng kẻ kia thật sự nghiêm túc lãnh đạm còn hấn phong lưu yêu nghiệt. A! hai người này quá khác biệt về tính cách!

-Ta biết tam đệ an bài cho nàng ở chỗ nào, ta dẫn nàng đi nhé! Hấn nghiêng đầu bên tai nàng nói. Hoi âm phả ra khiến nàng nhột tránh qua một bên.

-Phiền vương gia, vậy tiểu nữ sẽ mời ngài chơi một ván cờ. Nàng đánh giá hấn.

-Bỏn vương rất thích bồi nữ nhân nhưng chơi cờ thì thôi đi, ta không có hứng! Tốt nhất là ngắm hoa uống trà thôi. Chúng ta đi!

Nàng cũng không phản đối, lặng lẽ đi theo bên người hấn. Hai bóng dáng màu đỏ tựa như đôi tình nhân tình tự bên hoa khiến kẻ nào đó vốn trong ngực tràn đầy căm ghét bỗng nhiên gan tị được đứng cạnh nàng trong biển hoa đó.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nơi Ở Bỏ Hoang

Vinh Tuyết Trần cùng Tiểu vương gia đi xuyên qua vườn hoa rực rỡ, rẽ ngang qua mấy khúc cua hẹp thì đứng trước một khu viện cỏ mọc xum xuê, vách tường cũ kỹ bong nứt, cây cỏ trụi lủi, mạng nhện giăng đầy... làm Tiểu vương gia nhíu mày lùi lại vài bước, hắt xì mấy phát trông thật buồn cười.

-Ta nghe tam đệ nói qua, cũng không ngờ là tệ như vậy, để ta tìm vài người giúp nàng dọn dẹp. Hấn lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn trắng phủ phẩy cho bớt bụi, cười đùa nói.

Hấn quay sang nhìn thấy mấy tên tạp vụ chạy qua, liền gọi lại, bọn hấn khúm núm không dám đắc tội chạy đến nhưng nghe đến việc giúp nàng dọn dẹp thì quỳ ngay xuống, dập đầu lia lịa:

-Vương gia, vương phi tha tội, Hy vương không cho chúng nô tài dọn dẹp giúp người. Nô tài không thể đắc tội chủ tử, xin người tha cho chúng tôi.

-Xin vương gia, vương phi khai ân...

Vinh Tuyết Trần thở dài Tiểu Mai tức giận xì khói, Tiểu vương gia mặt mày nhăn lại, ở nơi này là Hy vương phủ, hấn cũng không tùy tiện làm quá, chỉ áy náy nhìn nàng. Hiểu được hấn, nàng không quay lại nhìn chỉ phẩy tay cho tội nô tài lui đi, môi đỏ mấp máy ba từ "Ta hiểu được".

-Tiểu thư... Đột nhiên một bóng đen xuất hiện quỳ xuống, đó là Tuyết Phong, người vốn dĩ đã đi theo Quý Y đến Kinh Viễn sơn trang.

-Người sao lại quay về? Nàng hốt hoảng nâng hấn dậy.

-Thỉnh tiểu thư trị tội chậm trễ. Tuyết Phong mặt không đổi sắc, cắn răng nói.

-Người đã biết chuyện, thôi, cũng biết thân bất do ki, làm sao có tội. Người đã về thì chúng ta cố gắng vượt qua những ngày tiếp theo.

- Vâng tiểu thư.

- Còn nữa, hai người nên tập xưng hô ta là vương phi đi. Dù hữu danh vô thực, nhưng lễ nghi không thể sai miễn cho người ngoài có cơ bắt nạt.

- Vâng!

Vinh Tuyết Trần đẩy cửa gỗ, bước vào phòng nhìn bụi bẩn bám đặc khắp nơi, màn rèm cũ kỹ. Nàng thở dài nói với tên yêu nghiệt vẫn còn đứng như trời trồng: “Ngài nên ra ngoài sân ngồi chút, để chủ tớ ta dọn dẹp sơ qua rồi sẽ hầu ngài nói chuyện” sau đó xắn tay áo quét nhà.

Tiêu vương gia “ngoan ngoãn” ngồi, mắt phượng nheo lại đánh giá. Một đại tiểu thư được sủng ái tận trời, danh tiếng tột bậc nhất... vậy mà giờ đây một thân giả y đồ thâm cảm chổi quét bụi, lại thuần thực như vậy. Lăng Gia Tiêu nghiêng ngẫm nhìn bàn tay trắng nõn đang lia từng nhát chổi, gương mặt rịn một tầng mồ hôi mỏng làm hắn thương tiếc. Tuyết Phong dùng kiếm chém cỏ hoang bỏ lại một đồng cũng hướng ánh mắt về Nhị vương gia, thiếu chủ đã dặn hắn phải chú ý kĩ đến người này nhưng tiểu thư thật vất vả, chỉ cần tên này không có ý đồ xấu, hắn sẽ không quan tâm nhiều.

- Tiểu thư, em xong rồi, để em làm giúp! Tiểu Mai sau khi dọn xong quần áo vào gian phòng lớn nhất vội chạy lại.

- Không cần đâu, em đi đun một ấm trà cho Tiêu vương gia trước đã. Ta thấy mệt sẽ nghỉ ngơi ngay.

- Vâng tiểu thư.

- Tuyết Phong, dọn xong có thì giúp ta giải quyết đám bụi này đi, tốt nhất là dùng võ công phát phát vài cái cho nhanh nếu không đêm nay chúng ta sẽ phải ngủ ngoài trời.

- Vâng tiểu thư.

Lăng Tuyết Trần quét thêm một lúc nữa mới thả chổi bẻ lưng vắn tay, nàng rũ áo xuống lê chân đến ngồi cạnh yêu nghiệt vương gia, thấy hắn bộ dạng trông chờ như một con hồ ly đang nhìn miếng thịt ngon. Nàng bỗng chợt dạ

- E hèm, vương gia, thỉnh đừng nhìn ta kiểu như vậy. Nàng nuốt nước bọt lên tiếng.

- A, ta không ngờ “sắc nữ” như nàng da mặt mỏng vậy! Hay là bản vương không đủ đẹp để thu hút nàng. Lăng Gia Tiêu giả vờ giật mình lên tiếng

- Khụ, khụ, ngài cùng thật là... nam nhân lại tự cho mình đẹp. Ta không có ý kiến về nhan sắc của ngài. Mời dùng trà!

Tiêu vương gia nhận lấy tách trà từ tay Tiểu Mai cười ha hả rồi uống một ngụm. Tuyết Trần cũng bình ổn tâm tình khảy nhẹ nắp ly chưa vội dùng, nàng đưa mắt nhìn xung quanh, cô đã dọn gọn gàng, bụi cũng đã được quét, Tiểu Mai đang vội vã thay chăn rèm, Tuyết Phong đang dọn những cây khô bị ngã. Đây sẽ là nơi nàng sống một thời gian, cần phải chỉnh trang lại nhiều.

Nhìn bên trái viện là một hồ nước khô cạn, giữa viện là một cây cổ thụ thân to tiêu điều, quang cảnh vắng lặng nhưng nàng vẫn thích, xa xôi như vậy, nàng nên chết tâm đi.

- Vinh tiểu thư. Mỗi yêu nghiệt nào đó thấy nàng không nói gì liền lên tiếng.

- Lời này vương gia sai rồi, gọi là Hy vương phi mới đúng. Khóe môi anh đào nhẹ mờ, có trời mới biết nàng khi xưa mong cái danh phận này bao nhiêu giờ khinh thường nó bấy nhiêu.

- Cung kính không bằng tuân mệnh, nhưng ta vẫn xem nàng là tiểu thư hợp mắt hơn! Hắn cười.

- Xin vương gia tùy ý, tiện đây, ta muốn nhờ ngài nâng bút đặt tên cho viện ta, được chứ?

- Hào, khi nào nàng cần?! Mỗi yêu nghiệt vui vẻ hỏi.

- Chiều mai, ta sửa sang lại nơi này xong sẽ cho người đến mời ngài đến thưởng thức đặt tên.

Một lời đã định, Tiêu vương cũng không ý kiến gì. Hắn ngồi thêm một lúc rồi lạnh lẽo cáo từ, nàng cho Tiểu Mai ra tiễn còn mình vẫn ngồi thừ tại bàn đá, chìm vào ý nghĩ riêng, không biết ánh mắt người ra về vẫn còn quyến luyến thân ảnh nàng đến lúc khuất xa.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sửa Sang – Đặt Tên “Linh Trần Viện”

Sau khi tiễn yêu nghiệt vương gia ra về, Vinh tuyết trần vẫn ngồi nhìn bao quát sân viện. Sau một hồi ngẫm nghĩ, nàng gọi Tiểu Mai lấy ra một tập giấy tuyên thành cùng bút lông, hì hụi vẽ về suốt ngày, thức ăn cũng không thèm đụng tới. Hai người còn lại thấy nàng như vậy thì xót xa trong lòng nhưng vẫn không dám trái lệnh. Đến chập choạng, Tiểu Mai nhìn tiểu thư vờn vai thả bút liền nhanh nhẹn bưng thức ăn tới.

-Tiểu Mai, Tiểu Phong, hai người ngồi xuống dùng bữa luôn đi, đều mệt mỏi cả ngày rồi.

-Không được, tiểu thư. Nơi này không phải Vinh phủ. Tuyết Phong ngay lập tức phản đối.

-Đúng vậy, tiểu thư. Tiểu Mai cũng lên tiếng

-Phải không? Cho dù như vậy ai sẽ quan tâm chứ. Mau ngồi xuống nếu không ta sẽ đuổi cả hai đi. Nhanh lên! Nàng trực tiếp ra lệnh.

Tuyết Phong và Trần Mai nhìn nhau, từ trước đến giờ, tiểu thư vẫn là người tỷ tỷ thân thuộc của họ, không phải chủ tử mà chính là tình thân. Không chống nổi tâm lòng của nàng, hai người kéo ghế ngồi xuống, câu chuyện phiếm, lời nói đùa lại vang lên như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

.....phân cách nào.....

Hôm sau,

-Nào, xem công sức cả ngày qua của ta đi! Vinh Tuyết Trần giờ bản vẽ ra cười cười.

-Oa, tiểu thư, thật đẹp. Tiểu Mai trở mắt ngưỡng mộ.

-Đúng vậy, chúng ta còn ở đây lâu dài nha! Ta không chịu nổi vẻ xơ xác này đâu, có tịch tịch cũng nên thêm chút phẩm vị. Đòi người đâu có dài, phải sống theo ý muốn một chút.

-Tiểu thư nói phải! Một nam một nữ đồng thanh nói.

-Hình như hai người càng ngày càng tình nồng mật ý? Tiểu phong phong coi vậy mà rất giỏi nha! Nàng trêu chọc.

-TIỂU THƯ... cả 2 hét lên, rồi nhìn sang nhau đỏ mặt.

-Khụ khụ, Hảo, ta không nên nhìn rõ mọi chuyện như thế. Tuyết Phong, cái ao sen này việc của người nha, phải nông ở giữa, xây bàn đá. Ta còn muốn nước tràn vào một chút nơi chân ghế. Bên trái xây thêm một núi giả với thác nước, cứ thoải mái dùng võ công cho ta, làm nhanh gọn vào.

-Vâng tiểu thư. Tuyết Phong lạnh lẽo cầm bản vẽ phi thân ra ngoài phủ mua vật liệu.

-Tiểu Mai, em lo phần nội thất bên trong theo bản vẽ. Đặc biệt là em phải tháo hết toàn bộ rèm cũ đi, đổi mới toàn bộ. Ta sẽ kêu Tuyết Phong đi lấy bộ rèm ở Vinh Phủ sang thay.

-Vâng tiểu thư! Tiểu Mai hào hứng cầm một bức tranh chạy vào trong phòng.

Vinh Tuyết Trần cầm bức vẽ còn lại, công việc của nàng chính là hồi sinh lại khu vườn hoang sơ này. Kéo tay áo cột lại, ngọc thủ thẳng ngón đào bới từng khóm hoa một cách cẩn thận, vứt hết những nhánh bị hỏng toàn ủa. Nàng gập thành từng dải hoa đủ màu. Tuyết Phong trở về đem theo một đồng hồ, sau đó vận nội công “Bùm” làm thành một hồ sâu trong viện. Tiếng nổ thu hút rất nhiều kẻ hầu trong vương phủ tới nhưng chưa kịp tìm hiểu thì đã nhìn thấy gương mặt kinh dị của vương phi liền cong chân bỏ chạy mất hút.

.....

-Tuyết Phong, người mời Tiểu vương gia đến thăm viện chúng ta được rồi!

Tuyết Phong mặt đầy mồ hôi, vừa thả xong chiếc bàn đá ra giữa hồ cùng bộ ghế thì nghe tiểu thư gọi. Tiểu Mai đang bận tay thả sen vào, thấy vậy liền chạy lấy khăn lau mồ hôi cho hân, hai người nhìn nhau thối thối một chút, Tuyết Phong liền gạt đầu phi thân bay đi. Vinh Tuyết Trần giả bộ ngơ lơ, không thấy cảnh tượng màu hồng vừa rồi, trong lòng thầm nghĩ nên đẩy nhanh hơn sự cho hai người.

Sau thời gian chừng một tách trà, hai thân ảnh đã xuất hiện bên ngoài cổng viện. Tiểu vương gia còn hào phóng mang theo một băng tên son son thiếp vàng phủ kín khiến nàng nhũn mày suy nghĩ.

-Vương gia đã đặt tên rồi?

-Đúng vậy, không cần nghĩ nhiều, bản vương vốn không có nhiều chữ nghĩa mà! Mỗ yêu nghiệt nào đó lên tiếng.

-Hảo! Nàng cũng hết ý kiến.

“Linh Trần viện” – nha, cái này... Tiểu Mai và Tuyết Phong mở to mắt hết cỡ.

- Ta nghĩ viện nơi nàng ở chính là như vậy, trần ngập linh khí tuyết trần... Tiểu vương gia đột nhiên nói lên tâm sự khiến nàng bất ngờ ngượng ngùng.

Lăng Gia Tiêu cảm thán không thôi, khu viện đồ nát cách đây hai ngày giờ không còn chút bóng dáng, chỉ với ba người mà trong đó lại có hai nữ nhân chân yếu tay mềm. Một vườn hoa ngập tràn màu sắc, tựa như cầu vồng rạn rờ. Cỏ thụ khô cần được treo đầy những giải lụa đủ màu tung bay trong gió. Hồ sen thanh khiết dập dềnh những bông hoa trắng hồng e ấp, bàn đá ghế ngọc như họa. Lầu gác mái sơn rèm châu tranh chữ... mỗi yêu nghiệt hít sâu một ngụm khí bình tĩnh mới lên tiếng

-Bồng lai tiên cảnh a! Nàng thật tài tình!

-Tiêu sát các chủ thấy thích là được!

-Nàng..

-Đừng chối, một sắc nữ tệ hại như ta, không tài không đức như ta, sao ngài không chút bất ngờ nào! Ngài nghĩ hai thái cực tính cách đối lập là ta sẽ không nhận ra sao? Coi thường nhau quá đấy.

-Ha? Thật ra như thế vẫn chưa đủ, làm sao nàng chắc chắn...

-Ngưng, ta lúc bị bắt đi, nhận định ngài là tri kỉ! Ngài chối cũng được, ta có lập trường của ta. Ngài nghĩ ta lâu nay vẫn tiếp nhận danh tiếng tệ hại nhưng vẫn thể hiện trước mặt ngài vì cái gì? Chẳng phải vì hai từ “tri kỉ” đó thôi sao?

Tiêu vương gia lạnh lùng nhìn nàng đứng đối diện với mình, đôi mắt thu hết hình ảnh rục rờ vào trong mắt, tim hung hăng đập mạnh. Người trước mặt không tuyệt thế mỹ mạo, nhưng hấp dẫn hẳn, làm hắn trầm luân a. Tài năng của nàng như thế, tâm trí kiên định như vậy sao tam đệ hắn lại ngu ngốc lựa chọn một nữ nhân chỉ có dung mạo kia chứ. Thật không có tầm nhìn!

-Hảo... ta chính là Tiêu Sát các chủ. Hắn thờ dài.

-Nếu ngài không sợ ướt, chúng ta vào giữa hồ ngồi đánh cờ đi. Ván cờ ngày trước chưa ngã ngũ, ta muốn thắng! Nàng nhắc chân bước theo bậc đá.

-Được. Hắn mỉm cười, trong lòng đã định, nàng ... hắn muốn...

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ngày Lại Mặt

Vinh Tuyết Trần mân mê quân cờ, hôm qua sát phạt mấy trận liền với cái tên yêu nghiệt Tiêu vương gia kia chẳng thắng được trận nào, đã vậy còn phải gắng sức cầm hòa. Lần đầu tiên trong đời, nàng tự cảm thấy kì nghê của mình giảm sút, xem ra phải cố gắng luyện thêm.

-Tiểu thư, đến giờ rồi ạ! Tiểu mai đẩy cửa lên tiếng.

-Hảo!

Vinh Tuyết Trần đứng dậy, phui lại tà váy cho thẳng rồi bước chân đi. Nàng không nghĩ cần phải đem theo lễ vật gì, dù sao Vinh gia cái gì cũng không thiếu, có khi nàng lại lấy đi vài thứ nữa. Nghĩ đi nghĩ lại, nàng vào Hy vương phủ được mấy hôm cũng không thấy Lăng Gia Hy ghé tới, nàng cũng không hy vọng nhưng hôm nay lại mặt, mong hắn còn biết nể mặt gia đình nàng.

-Xú nữ nhân, nguoi thật quá lè mè!

Đang miên man trong đầu, lại bị một giọng nói lạnh lùng chứa đầy ghen ghét vang lên khiến Vinh Tuyết Trần quay đầu qua. Hy vương gia một thân lam y cao quý, giắt bên người bảo kiếm nạm vàng, ngọc quan tuần lăng đối nghịch với gương mặt nhẵn nhụi bộ dáng bực bội.

-Không biết vương gia có gì dặn dò?! Nàng lên tiếng, tuy trong lòng cũng đoán là hắn chờ nàng về lại mặt.

-Hừ, còn không phải hôm nay là ngày lại mặt của nguoi. Nếu không phải sáng sớm, phụ hoàng đã cho người truyền chỉ bắt buộc ta phải đưa nguoi về thì ta đã sớm đến đưa Hoa nhi về bên kia, nàng vốn đã yếu nhược như vậy. Hắn bĩu môi lạnh lùng nói.

-Vậy làm phiền vương gia.

Cả hai người không ai vừa mắt ai, trực tiếp lên xe ngựa của riêng mình. Bình thường, phụ thể lại mặt sẽ dùng chung nhưng hắn với nàng danh hão cũng không thể gượng ép. Hắn đã chịu về lại mặt đã là cực hạn.

“Giá” – tên xa phu hét lên một tiếng, hai chiếc xe ngựa từ từ chuyển bánh. Tiểu Mai ngồi đối diện nàng bỗng nhiên nghĩ ngợi gì đó làm gương mặt thanh tú hiện lên nét tâm sự.

-Em suy nghĩ gì vậy? Vinh Tuyết Trần lên tiếng

-Tiểu thư, em chỉ nghĩ không lẽ tiện nhân Hạ Hồng Hoa đó chịu bỏ qua cho Tam gia đi cùng chúng ta? Với tính cách cùng thủ đoạn của ả, em cảm thấy thật lạ!

-Tiểu Mai thật thông minh! Điều em nghi ngờ đã đến rồi đó!

Vinh Tuyết Trần lặng lẽ bỏ vào miệng miếng tử hoa cao ngọt lạnh, tiếng í ới đuổi theo ngày càng gần. Gương mặt Tiểu Mai trở nên sa sầm, nàng liền vén rèm nhìn ra bên ngoài xe, Tuyết Phong đang đánh xe cũng quay đầu nhìn, đôi mắt tỏa ra sát khí.

-Khoan đã, vương gia vương gia... Trắc phi...

-Chuyện gì? Nghe đến chữ Trắc phi, xe ngựa chưa kịp dừng thì Lăng Gia Hy đã nhảy xuống.

-Trắc phi nhà nô tỳ định lên xe hỏi gia lại mặt thì bị khó thở, ngất xỉu tại chỗ. Vương gia làm ơn giúp nô tỳ cứu trắc phi, bệnh của nàng rất nặng. Tiểu nha hoàn dập đầu liên tục, nước mắt tràn trề, âm thanh thống thiết.

-Không đi nữa, về phủ. Lăng Gia Hy sắc mặt tối thui, nét lo lắng hiện rõ. Đang định phi thân về phủ thì...

-Vương gia, thỉnh cho phép thiệp thân tự mình hỏi gia!

-Ngươi...

-Vương gia cứ lo cho trắc phi muội muội đi, thân thiệp tin là bệnh của muội muội sẽ không thể để cho ngài đi cùng ta lại mặt trong hôm nay, cần gì miễn cưỡng! Giọng điệu lạnh lạnh nghe không ra hi vọng gì, tự dung đám người đuổi theo xe ngựa đầu càng ngày càng cúi thấp.

-Hảo, ngươi đã muốn vậy thì tự đi đi.

Lăng Gia Hy nói xong tung mình bay về hướng ngược lại, Tuyết Phong ngay lập tức đánh xe rồi đi ngay, hẳn không muốn tiểu thư phải đứng lại nhìn mấy thứ không có liên hệ này.

Vinh phủ - Vinh lão thừa tướng cùng hai đứa con trai và con dâu đều ra đứng ngoài cổng chờ đợi, người dân xung quanh cũng tò mò tới gần với hi vọng có thể diện kiến dung nhan của hoàng thân quốc thích nhưng... khác với suy nghĩ của họ, một chiếc xe ngựa lặng lẽ xuất hiện ở đầu con đường, không có đội ngũ bảo vệ, không có người hầu kẻ hạ, mặc mặc tựa như người đang đến đây chỉ là một người dân bình thường. Vinh La San thấy thế giật run lên cho nó bọc đuổi người đang đứng vây xem, Vinh La Phi nhẹ nhàng đi đến dang tay đỡ vị muội muội thân yêu xuống xe, đôi mắt chứa đầy sự áy náy, thương cảm.

-Phụ thân, đại tẩu, nhị ca, tam đệ. Muội đã về đây!

-Hài tử ngoan, ủy khuất cho con rồi!

-Muội muội, khổ cho muội quá, nếu không vì đại tẩu người hiện không tiện, nhất định đòi lại công đạo cho muội.

-Thôi vào phủ đã, tai vách mạch rừng không tốt.

Vinh thượng thư cẩn trọng lên tiếng. Cả gia đình đi vào phủ, Vinh La San liền lên tiếng ngay.

-Không ngờ tam gia đến cả thánh chỉ còn dám trái, không hiểu nữ nhân kia có gì hơn người chứ? Loạn hết rồi.

-Tam đệ nói đúng. Phụ thân, người xem... Tiểu Trần phải khổ thế nào nữa. Đa Tình Lan tức giận vò áo.

-Không sao, tất cả đều hảo!

Vinh Tuyết Trần lên tiếng khiến tất cả sững sốt, nàng nhấp một ngụm trà. Đôi mắt lấp lánh tinh quang, môi đỏ khê mấp máy.

-Muội sẽ về Ngọc Thần cung, chuyện ở đây giao cho mọi người.

Chương 16: Về Ngọc Thần Cung

Trần Mai và Tuyết Phong theo lệnh của Vinh Tuyết Trần phi thân trở về thông báo trước. Nàng ở lại, thay một bộ thiên tâm ti màu trắng, tẩy vết dịch dung, đeo mạng che rồi mới nhẹ nhàng rời khỏi. Nơi nàng muốn đến trước hết chính là ... hoàng cung.

Nhanh chóng dừng lại trước ngự thư phòng, nàng nhìn xung quanh, chắc chắn không có người mới mở cửa vào. Tổng quản thái giám Phúc Tư nhìn thấy bóng trắng xuất hiện, định hét lên có thích khách thì ngay lập tức bị hoàng thượng lên tiếng chặn họng.

-Phúc Tư, cẩn thận cái miệng của ngươi.

-Bẩm hoàng thượng, kia là...

-Ngươi là tâm phúc bao năm của ta, theo ta từ ngày còn là thái tử, ngươi hẳn biết Ngọc Thần cung danh chấn giang hồ vốn phục vụ cho hoàng triều ta chứ? Lăng Gia Lạc gõ tay lên bàn gọi ý, Vinh Tuyết Trần vẫn lặng im.

-Nô tài đã biết! Phúc Tư nhanh chóng hiểu ra, cúi thấp đầu hành lễ - tham kiến Ngọc Thần cung chủ.

-Phúc tổng quản đa lễ rồi! Ta có chuyện bàn với hoàng thượng một lát, rất nhanh sẽ đi ngay.

Nàng thâm trầm đánh giá lão, tay áo phát lên một luồng kinh phong quét qua người Phúc Tư làm ông ta phải lùi lại chực bước. Mồ hôi rịn ra, Phúc Tư sợ hãi lui ngay ra bên ngoài canh chừng.

-Haizz, chuyện Hy nhi ta đã biết! Phụ hoàng như ta quả thật vô dụng!

-Hoàng thượng bá bá, chuyện này không sao, Trần nhi định sẽ trở về Cung mấy ngày.

-Có chuyện gì không ổn sao? Vị hoàng đế xưa nay trầm ổn liền giặt mình, bao năm nay Cung chủ nàng vốn không ra mặt, Quý Y thân là thiếu chủ mọi sự đều qua tay hắn. Giờ nàng trở về có hay không không ổn.

-Không có gì, Trần nhi chỉ muốn làm đúng vai trò của mình. Nàng lãnh đạm đáp.

-Ta nghe được tin đang có cuộc tranh giành chức vị Võ lâm minh chủ?

-Quả là có, nhưng Ngọc Thần cung xưa nay không hứng thú!

-Tối dự một chút cũng hay, con về Cung tiện thể thăm thú một chút, Hy nhi nó... con hãy cho nó chút thời gian. Hoàng thượng nhìn nàng như vậy, gương mặt già nua lại càng thêm áy náy.

-Tạ hoàng thượng bá bá, Trần nhi hiểu.

Nói xong, nàng không từ lễ lễ biến thành một con gió mất tích. Đôi mắt Lăng Gia Lạc nhanh chóng trở lại lạnh như băng, gọi Phúc tổng quản vào hạ một chiếu chỉ. Những ngày sau, tin đồn Hy vương phi xấu xí bị thất sủng vang đầy ngõ phố, Tiêu vương gia thì nhủ mầy ả ả một sự bất bình, Hy vương gia cũng trách phi Hạ Hồng Hoa thì giận dữ... vì hoàng thượng hạ chiếu phạt cấm cả hai người trong một tháng không được xuất môn, cùng quỳ ở từ đường xám hối. Lệnh vua lần này, Lăng Gia Hy nào dám cãi lại, ngày hôm trở về cảm thấy Hoa nhi bệnh tình đã ổn, liền lập tức tới Vinh phủ. Ai dè, phụ hoàng cùng Vinh gia đây đủ ở đó, đều nổi trận lôi đình. Huynh đệ thân thiết của hắn còn đem theo cả ngự y trong cung tới bắt mạch cho Hoa nhi nói rằng không hề bị bệnh gì, hoàn toàn là giả bộ. Hắn tin Hoa nhi nhưng phụ hoàng thịnh nộ, Vinh thừa tướng giận dữ, hẳn biết chuyện này là hắn sai rồi. Nhưng, xú nữ nhân kia khi xảy ra chuyện một chút cũng không xuất hiện, chờ xem, nàng ta lần sau về phủ sẽ bị xử lý thế nào.

Về phần Vinh Tuyết Trần, những chuyện đó nàng một chút cũng không thêm để ý, một mạch hướng về núi Cốc, dừng lại tại ngọn thác tuyệt đẹp trên đỉnh. Nơi này không ai có thể đặt chân đến, trừ phi khinh công xuất thần nhập hóa, chưa kể khu rừng phía dưới đầy thú dữ cây độc, sợ ý một chút sẽ mất mạng. Ngọc Thần cung chính là ẩn trong ngọn núi, tứ phía đều có cửa ra nhưng chỉ riêng ngọn thác này là cửa vào dành cho cung chủ, muốn nhập cung phải lội qua nơi này tẩy sạch bụi trần.

Như mọi khi, nàng từng bước chậm rãi đi vào hồ nước tiến đến phía dòng thác, thiên tâm ti màu trắng bị ướt, từng đường cong ẩn hiện một cách quyến rũ. Vinh Tuyết Trần cảm thụ làn nước mát mẻ, liền nảy sinh ý nghĩ ngâm mình một chút, bàn tay ngọc gỡ khăn che mặt, hít một hơi ngụp xuống nào ngờ khi nổi lên lại gặp... mỹ nam...

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mỹ Nam Thái Tử - Một Hồi Chuyện Xưa Của Thân Mẫu

Ngụy Thanh Thủ nhân dịp nội bộ Lăng gia hoàng thất đang trong thời kì không yên ổn, phụ hoàng cùng nhi tử không hài lòng về nhau mà giả vờ cáo bệnh ở trong ngoại phủ gần cung, ai đến cũng từ chối tiếp. Một thân một mình hắn đi theo hướng mà phụ hoàng đã cấm dặn vượt qua rất nhiều loại kì trần độc thảo cùng hùm beo gấu xám đến được ngọn thác ở đỉnh núi Cốc. Chưa kịp nghỉ ngơi lại chạm phải một nữ ảnh lung linh làm hắn đang mơ màng gặp được tiên nữ, suối tóc đen dài chuyển động nhẹ nhàng trong làn nước, áo bào màu trắng ướt lại càng thêm phong phạm mỹ hoặc, đường cong lấp ló ẩn hiện nhưng đầu ra đầy, trắng trẻo phơi bày làm hắn bắt đầu hít thở không thông. Mỹ nhân hí thủy ngập sâu trong làn nước khiến Ngụy Thanh Thủ bất lực kiểm chế bản thân, chân không tự chủ hướng tới gần hơn.

Vinh Tuyết Trần dù đang trầm mình trong nước nhưng nội công thâm hậu cho nàng biết có người đang tiến đến, võ công không hề tầm thường. Nàng vội vàng nổi lên, tay áo phất qua chường phong bắn tới. Ngụy Thanh Thủ nhận diện sát khí liền ra sức chặn lại. Thoáng thấy gương mặt mỹ nhân tức giận, hắn vừa sững sờ vừa bồi hồi, muốn lên tiếng giải thích lại bị tấn công tới tấp.

-Cô nương, xin dừng tay, tại hạ không hề có ác ý.

-Hừ, không lẽ người bình thường lại rảnh rỗi vượt qua khu rừng dưới kia để lên đây ngắm cảnh thác à? Ngươi cho ta là con nít sao. Vinh Tuyết Trần đã nhận ra nam nhân kia chính là thái tử Ngụy quốc, hắn tới đây có ý đồ gì?

-Tại hạ không hề có ý xấu, thỉnh cô nương dừng tay.

Ngụy Thanh Thủ liên tục chống đỡ, lòng thầm đánh giá nữ nhân trước mặt, mỗi lần nàng ra tay đều như mây trôi nước chảy, mặt không đỏ tim không đập, công lực còn mạnh hơn hắn. Nếu cứ tiếp tục, hắn sợ chính mình không bảo hộ được. Vừa nghĩ đến đó, Ngụy thái tử bị nàng áp sát, hắn vừa kịp ngửi được hương hoa dịu ngọt trên người nàng thì đã bị bàn tay ngọc ngà đánh vào lồng ngực. Hắn văng ra một đoạn, thổ huyết, bức tranh đang để trong người cũng lấn ra hiện lên bóng dáng một nữ nhân mảnh mai, gương mặt thuần khiết như trăng sáng, mi thanh mục tú, nụ cười mê người, ngọc thủ ẩn hiện trong ống tay lại thêm nét phong tình. Vinh Tuyết Trần sững sờ, người kia ... là mẫu thân nàng.

-Khụ, cô nương... người rất giống người trong tranh! Bất quá phụ thân ta đã nói người trong tranh hắn không còn trẻ nữa. Người nay mang bệnh nặng, muốn ta tới đây chuyển lời cùng cô nhân lần cuối... khụ...

Ngụy Thanh Thủ liên tục ho khan, hắn nhiên nội thương không nhẹ. Nàng vội đến cạnh hắn truyền nội công vào người giúp hắn bớt thống khổ.

-Phụ thân của ngươi và người kia là quan hệ gì?

-Khụ, phụ thân ta trong một lần du ngoạn gặp được nàng liền thành bằng hữu. Người muốn cưới nàng làm chính thê nhưng hết lần này đến lần khác nàng từ chối vì đã có người trong lòng. Phụ thân ta dù đau lòng vẫn đành bỏ cuộc về nước, trước khi đi hai người gặp nhau ở đây, nàng nói cho phụ thân ta một bí mật rằng nàng là Ngọc Thần cung chủ, tặng người bức tranh tự họa nàng hẹn rằng "Tình không thể đáp nhưng nghĩa vẫn luôn còn". Phụ thân giờ trọng bệnh vẫn nhớ đến cô nhân, ta là nhi tử chỉ muốn giúp người hoàn thành tâm nguyện.

Hắn nói một hồi thật dài rồi im lặng, len lén nhìn mỹ nhân đỡ bên người. Nàng thật đẹp nhưng lại có vẻ u buồn, lạnh nhạt. Dường như tất cả sự vật trên thế gian đều không gọi nổi hứng thú cho nàng. Vinh Tuyết Trần nghe xong câu chuyện, trí nhớ quay lại hồi 8 tuổi, phụ thân cùng mẫu thân âu yếm bên nhau kể cho nàng nghe một hồi chuyện xưa về bức tranh này, ra người nam nhân kia chính là Ngụy Diên – hoàng đế Ngụy quốc.

-Người... là mẫu thân ta. Nàng thờ dài nói, tay với lấy bức tranh cuộn lại đưa cho hắn.

-Ta cũng đoán như vậy.

Ngụy Thanh Thủ nở nụ cười chói mắt tràn đầy ấm áp. Mỹ nam này có những nét tương tự Ngụy Diên trong lời kể của mẫu thân khiến nàng tin tưởng. Mãi suy nghĩ, nàng không để ý cả người đang ướt nhẹp, toàn thân toát lên vẻ nữ miêu gọi tình, mà người bên cạnh vừa bị nội thương vừa kim hãm lửa nóng trong lòng, thống khổ không tả xiết.

-Uy, xin lỗi làm ngươi bị thương, ta đây đưa ngươi đi trị liệu. Nếu tin tưởng, ngươi chịu khó ngất đi trong chốc lát được không? Vinh Tuyết Trần áy náy lên tiếng.

-Hào. Ngụy Thanh Thủ tươi cười đáp lời.

Ngọc thủ nhanh nhẹn đánh vào sau gáy hắn, nàng cẩn thận kiểm tra lại hắn đã say giấc chưa rồi mới ôm lấy, phi thân biến mất sau làn thác nước.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Ghé Thăm Khinh Viễn Sơn Trang

Ngọc Thần cung lung linh đỉnh vàng đài ngọc, đồng hoa mệnh mông, hồ sen bốn mùa nở rộ, Ngụy Thanh Thủ trông thấy mà tràn ngập kinh diễm tự đáy lòng. Nhưng đừng vội nghĩ những thứ đang hiện diện kia là đẹp đẽ, hoa đẹp là hoa có gai, bất cứ nơi nào trong Ngọc Thần cung đều ẩn chứa đầy cam bẫy. Đồng hoa kia chính là mê hồn trận, bên dưới hồ sen nuôi dưỡng cá sát thủ, cung điện nguy nga kia chính là địa ngục huấn luyện. . .

-Vết thương của người đã ổn chưa?

Một giọng nói thanh tao vang lên khiến Ngụy Thanh Thủ tỉnh khỏi suy nghĩ, hân vui vẻ quay đầu nhìn nữ tử bạch y sau lưng.

-Cung chủ quan tâm rồi! Đã khỏe hẳn! Cô nương phía sau lưng người có phải là Đông hộ pháp hay không?

Ngụy Thanh Thủ nhanh chóng chuyển dời sự chú ý đến nữ tử áo cam phía sau, trên mi tâm nàng nổi bật một bông hoa mai màu đỏ. Phụ hoàng hẳn từng tự hào kể rằng mình chính là người biết rõ về Ngọc Thần cung nhất trong giang hồ. Tứ đại hộ pháp được phân theo 4 phương hướng: Bắc hộ pháp là nam tử có đạo thuật luân chuyển càn khôn, đại đao bán nguyệt khắc một chữ “Phong”; Nam hộ pháp là người tinh thông trận pháp áo bào bên vai thêu chữ “Vân”; Đông hộ pháp chính là nữ nhân trước mặt mi tâm hoa “Mai” - chuyên dùng roi, Tây hộ pháp sử dụng độc thuật có một bông “Cúc” dưới đuôi mắt.

-Người quả thật biết rất nhiều về Ngọc Thần cung của ta? Vinh Tuyệt Trần khúc khích cười – Đông hộ pháp sẽ thay ta theo dõi chuyện ở đây. Người đã khỏe thì cũng theo ta rồi cung thôi.

-Cung chủ có ý định đuổi khách? Ngụy Thanh Thủ cảm thấy trong lòng trào lên một sự tê tái, hẳn còn muốn được nhìn thấy nàng lâu hơn.

-A, ta đang định ghé thăm Khinh viễn lão man đồng, tiện thể xem xét đại hội võ lâm là dạng gì... Người thích thì ở đây vài bữa cũng không sao.

-Không, nếu người đi ta cũng muốn theo. Đại hội võ lâm bao năm mới có một lần, ai chẳng muốn được chiêm ngưỡng.

“E rằng cái người hào hứng chính là tiểu thư của chúng ta” – Tiểu Mai nghĩ thầm trong lòng cũng không muốn lên tiếng, nàng cúi đầu nhu thuận nghe lời cho đến khi trước mắt không còn bóng dáng nào nữa mới quay lưng đi.

-----PHÂN CÁCH NÀO-----

Khinh Viễn sơn trang sắp đến lúc khai mạc đại hội, người đã đông như kiến. Bên trong sơn trang, những tách trà nghi ngút khói, lão nhân tóc bạc râu dài đôi mắt lạnh lẽo liếc qua các vị khách quý trong sảnh:

-Có vẻ mọi người đang mong mỏi cái ghế minh chủ này đến tay nhỉ? Cỗ giọng nói uy nghiêm vang lên.

-Khinh minh chủ quá lời rồi, chúng tôi chỉ muốn đem đệ tử đến thử sức một phen thôi!

-Đúng vậy, ai chẳng biết Khinh Viễn sơn trang ngọa hổ tàng long chứ!

-Hừ... Ta cũng chẳng phải người hẹp hòi nhưng không phải cứ kẻ mạnh là được cái vị trí này đâu. Sức khỏe lão nhân ta còn tốt lắm, ngồi thêm mười năm nữa hẳn không có vấn đề.

-Khinh minh chủ dạy phải!

Các đồng đạo võ lâm cung kính lên tiếng, trong lòng họ mong muốn vị trí hiệu triệu quần hùng bao nhiêu cũng không dám đắc tội lão đầu này. Một mình lão đã xây dựng nên một sơn trang oai hùng như vậy, muốn đập bẹp môn phái nào đó há chẳng khó, chưa kể cháu trai của lão... haizzzz, hổ phụ không sinh khuyển tử quả không sai, cứ nghĩ con trai lão là kẻ văn nhân không đáng quan tâm thì cháu trai lại là thiên tài võ học.

Khinh Viễn lão nhân ngồi trong sảnh tiếp khách mà đôi chân bực bội không nguôi. Xú tiểu tử cháu trai lão không rõ đã chạy hướng nào, bỏ lại hẳn ngồi với cái lũ hám danh hám lợi này, thật cuồng chân quá đi!

Ở một nơi khác trong sơn trang, hai thân ảnh nam nhân đối diện với nhau.

-Ngọc thần thiếu chủ, tại hạ muốn thỉnh giáo đôi chút! Nam nhân mang áo bào tử y tím thẫm, đôi mắt lấp lánh tinh quan. Mái tóc tùy ý buộc lại phía sau phóng khoáng nhưng lại thừa tự tin kiêu ngạo.

-Khinh Giang đại hiệp, Y nữ vốn không có gì đáng để ngài thỉnh giáo. Nam nhân áo bào đen khoác trên nội bào xám bạc, mùi hương thảo dược vây quanh người chàng, gương mặt lạnh băng ngàn năm không đổi còn ai khác ngoài Quý Y.

-Nhất cung trong giang hồ lại không tham gia đại hội lần này, ta vô cùng thất vọng, nhân dịp này mạn phép luận bàn một chút. Thứ lỗi!

Khinh Giang lập tức ôm quyền đánh tới. Một bàn tay vùng chưởng, tay kia cũng không nhàn rỗi rút bên hông thanh nhuyễn kiếm sáng lóa. Quý Y nhẹ nhàng né tránh, ông tay khẽ động. Khinh Giang trông thấy liền giạt nẩy người vùng kiếm chặn lại, những cây ngân châm rơi đầy trên đất. Một mùi hương nhạt thoảng qua, hẳn lại lập tức rút người lại, bước chân phi thân về phía sau tránh thoát được một làn độc trắng. Bụi phấn văng lên cây cỏ gần đó, chúng lập tức lụi tàn thành tro bụi.

Biết không thể đánh trực diện, Kinh Giang vận dụng chiêu phong uy hiếp. Quý Y võ công không tệ nhưng hẳn chỉ chuyên sử dụng y thuật, chỉ có thể phòng bị, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. Kinh Giang biết mình đang thắng thế cũng không dám lơ là, hẳn thâm khâm phục đối thủ trước mặt tuy thân thể gầy yếu, nội lực không thể so bì với hẳn nhưng thủy chung vẫn kiên trì chặn đứng các thế công. Chỉ một lúc sau, Quý Y đã mất sức hẳn, vừa kịp né tránh một chiêu bên cạnh thì thanh nhuyễn kiếm đã bay tới trước mặt. Tuyệt Phong núp ở gần đó liền nhanh chóng tiến đến, hẳn chậm hơn một bóng hình khác chỉ năm giây.

Một lần vẩy trắng bao bọc Quý Y, đôi tay dịu dàng ôm lấy hẳn. Vinh Tuyết Trần lạnh lùng liếc mắt về đối thủ trước mặt, thanh nhuyễn kiếm bị nàng cuốn trong tay áo “bùm” một tiếng hóa thành bột phấn.

-Người giỏi lắm, dám tấn công người của Ngọc Thần cung?

Nàng tức giận, sát khí trong nháy mắt ngập tràn son trang. Kinh Giang tức thì lui lại đánh giá nữ tử che mặt, bàn tay không tự chủ bao trước ngực tránh xung động đánh tới. Trong sảnh, bàn ghế lục tục rung lên, chén trà lách cách theo. Kinh Viễn lão nhân thấy thế giật mình “Hong rồi! Oan gia tới” rồi không đếm xỉa tới ai phi thân bỏ đi.

Không khí đóng băng lại trong chốc lát rồi nổ tung, những nhánh cỏ vô hại bay tứ tung trong gió vụt thẳng về phía Kinh Giang sắc bén như dao cứa rách da thịt hẳn. Nàng chưa định dừng tay, ám khí trong tay áo là những viên ngọc sắt chứa thuốc nổ bắn ra, làm nát bét nửa khu nhà xung quanh. Kinh Giang tuy bảo hộ được nội tạng nhưng bên ngoài đã cực kì nhếch nhác, chưa kịp lên tiếng thanh minh gì cả thì đã thấy bàn tay ngọc ngà chuẩn bị thi triển bí thuật một quả cầu đen tuyền chớp động những tia sáng giống như quả bom chờ chực nổ, hẳn thâm nghĩ không ổn rồi...

-Thù hạ lưu tình! Thù hạ lưu tình! Xú nha đầu... đó là cháu trai ta a! Kinh Viễn lão nhân nhanh chóng xuất hiện nắm lấy tay Vinh Tuyết Trần, gương mặt uy nghiêm lúc này trở nên cực kì bị phần, mếu máo.

-Lão man đồng... cháu ông hả? Sao lại tấn công tiểu Y Y? Nàng cũng vô cùng bất ngờ, quen biết lâu nay nghe nói lão có cháu trai không ngờ là người này.

-Hào, hào, có gì từ từ nói. Người ngay lập tức hùi cái thứ trong tay đi! Âm Lôi chuông của người có thể san bằng cái son trang ta đã dày công gây dựng đó.

Vinh Tuyết Trần khóc không ra nước mắt với điệu bộ này của lão, quả cầu trong tay lập tức bốc hơi. Nàng đưa mắt nhìn thân ảnh lung lay trước mặt đầy vết thương, một mực muốn xiu nhưng lại cố chấp đứng vững.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Đại Hội Võ Lâm – Người Đánh Nhau Ta Đánh Cờ

Quý Y sau một hồi giải thích cho nàng xong cũng đánh mất “hội thẩm” nam nhân bên cạnh. Nàng le lưỡi thì thào vào tai hẳn vài câu, hải lòng thấy mặt hẳn biến sắc. Hẳn cũng không mất hồn quá lâu, nhanh chóng ổn định lại mạng được đến phòng Kinh Giang thăm bệnh.

-Võ công của nàng thật cao cường. Ngụy Thanh Thủ bị bỏ rơi này giờ mới lên tiếng. Hẳn bất ngờ về hành động của nàng, lòng suy đoán tình cảm của cung chủ và thiếu chủ trong truyền thuyết. Lòng đột nhiên quặn đau.

-Nếu được ta chỉ muốn làm người bình thường. Nàng hững hờ đáp.

-A! Vậy... Đột nhiên Ngụy thái tử chẳng biết phải nói sao.

-A cái gì? Đã tới đây rồi, người nên đi giao du thăm thú đi. Không cần phải theo ta đâu, đại hội võ lâm lớn thế này có thể nhân vật lớn ở các nước cùng sẽ tới!

-Ừ...

Không khí chợt lâm vào trầm mặc. Nàng không tự chủ nhớ đến yêu nghiệt kia, động tĩnh đại hội thật lớn, hẳn chắc cũng có thiếp mời đi. Ván cờ ngày trước cảm hòa, nàng cảm thấy trong lòng ngứa ngáy tự hỏi bản thân có phải lâu ngày không rèn luyện, kĩ nghệ đã mai một. Vinh Tuyết Trần tính toán một chút, vẩy tay với Ngụy Thanh Thủ rồi chạy đi, bỏ lại hẳn nhìn theo bóng áo trắng thờ dài đầy tâm sự.

-Gi? Xú nha đầu muốn rủ ta chơi cờ? Kinh Viễn lão nhân hét vang lên.

-Uy, ở đây ngoài lão ra còn ai khác sao? Nàng bịt tai lại về mặt khó hiểu.

-Hừ, lần trước ngươi còn chê ta phiền phức. Ngươi phải biết kĩ nghệ của ta thiên hạ này không ai sánh kịp, ta nhận số 2 không ai dám nhận số 1... bla bla...

-Được rồi, lão dạy ta vài chiêu đi. Cách đây không lâu ta vừa bị cầm hòa, thật không biết giấu mặt vào đâu!

-Ha ha, từ khi mẫu thân ngươi đem ngươi tới gặp ta, có cái gì ngươi không giỏi lần này gặp kì phùng địch thủ mới nhớ đến lão già này. Được rồi, đi thôi ra sân sau đánh!

Một canh giờ sau, “rầm” “cạch cạch”...

-Ta không đánh nữa. Kinh Viễn lão nhân lật bàn cờ, gương mặt nhăn lại bức xúc nói.

-Sao vậy? nàng giết mình.

-Kì nghệ ngươi như thế còn rù rê ta, ý đồ muốn làm xấu mặt ta phải không? Mặt lão đỏ bừng, đầu tóc cơ hồ bốc cháy.

-Ta thật sự cần nâng cao tay nghề nha!

Vinh Tuyết Trần cúi xuống nhặt nhanh những quân cờ rơi đầy trên đất bỏ vào hộp đựng thờ dài

-Lão là người giỏi cờ nhất ta biết, không lẽ không có ai khác cao tay hơn lão?

-Có thì có nhưng ngươi vừa đánh nó bầm dập rồi! Lão nhân mở mắt to hừ lạnh.

Nàng nghe thế, nhãn thần liền sáng lên. Tay áo bọc lấy hộp cờ vội chạy đi. “Aizz, xú nha đầu quả là đứa cháu dâu lý tưởng, hi vọng Giang tiểu tử biết nắm bắt cơ hội. Gia gia như ta chỉ làm được đến đây thôi!” Kinh Viễn lão nhân chép miệng quay lưng đi thì...

-Minh chủ, có người từ Tiêu Sát các tới!

-Hừ? Không tiếp không tiếp. Lũ tôm tép ấy có gì hay đâu? Lão xua tay, bình rượu ngon không biết từ đâu hiện ra bị ông đồ ào vào miệng.

-Nhưng... các chủ đích thân đến đây ạ! Tên nô bộc lo lắng nói.

-Gi? Đại hội năm nay có đặc biệt đến mức xú nha đầu tới rồi hẳn cũng tới không? Đi... ra tiền thính...

Về phần Vinh Tuyết Trần, nàng đã thành công lôi kéo được “bệnh nhân” băng bó ra ngồi đánh cờ. Kinh Giang bất ngờ lên tiếng:

-Được cung chủ coi trọng thật có phúc! Tuy nhiên chơi cũng phải có điều kiện.

-Điều kiện gì? Nàng ngược đời mắt xinh lên hỏi, Kinh Giang nhíu mày nhìn gương mặt bị che đi lòng còn cao muốn biết.

-Nếu ta thắng, cung chủ sẽ cho ta thấy gương mặt thật của người, nếu ta thua ta sẽ làm cho ngài một chuyện.

-Thành giao, bắt đầu đi

Hai người sát phạt nhau. Ngoài tiền thính, Kinh Viễn lão nhân cũng khai mạc đại hội võ lâm, Quý Y ngồi trên một chiếc ghế lớn, đôi mắt không nhanh không chậm liếc qua bóng hình màu đỏ bên cạnh, hẳn tà nị với chiếc mặt nạ màu bạc thêm thần bí cùng sát khí quần quanh. Trên đài, người người thi nhau lên tranh đấu, trong nhà, nữ nhân cùng nam nhân tranh giành. Kinh Giang giờ mới biết người trước mặt không hề tầm thường, kĩ nghệ của nàng vốn không thua gì hắn, xem ra muốn đạt thành tâm nguyện phải dốc sức một phen.

Quý Y đang chán nản nhìn cảnh “long tranh hổ đấu” trước mặt thì một bóng đen xuất hiện lại gần thì thềm vài tai Tiêu Sát các chủ, hẳn nhếch môi phì ra một tiếng cười làm cả khán đài cùng bên dưới sợ hãi rồi biến mất mặc kệ những câu hỏi trong đầu người khác.

-Tiêu Sát các chủ có phải ăn nhầm cái gì không Tiểu Quý? Kinh Viễn lão nhân vừa nốc rượu vừa quay sang hỏi Quý Y.

-Ngài nên bớt uống rượu đi, tuổi ngài đã cao lắm rồi... Nghe lão nói, đầu hắn chảy 3 vạch đen, cổ găng khuyên nhủ một phen.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ván Cờ Của Nam Nhân

Vinh Tuyết Trần vẫn chăm chú vào bàn cờ, động tĩnh xung quanh thế nào cũng không để ý. Nàng nào biết Ngự Thanh Thủ chịu khó đứng từ phía xa nhìn đến, một khắc cũng không rời, từng ánh mắt, cái nhíu mày, sự hào hứng của nàng ẩn sâu vào lòng hắn. Một người nữa, Tiêu sát các chủ, không đủ kiên nhẫn nhìn xa như vậy, hắn dậm mạnh bước chân bay thẳng đến phía sau nàng. Bàn tay rắn rỏi khẽ chạm vào ba nghìn tóc đen như thác, cuốn lên thành một búp nhỏ rồi lạnh lẽo cắm vào một cây trâm hồ điệp bằng dương chi bạch ngọc tinh xảo. Nàng bấy giờ nhận ra, quay đầu hí hí mắt cười nhìn hắn.

-Đến tham dự đại hội võ lâm mà lại ngồi đánh cờ? Hắn tà mị hỏi, tay vẫn không quên vân vê mái tóc.

-Tiêu mỹ nhân, ngươi lại có ý kiến với gia, ngoan ngoãn ngồi yên đi, tí nữa xong việc gia hảo hảo chơi với ngươi nha! Nàng không yếu thế kéo cầm hắn lại kiêu ngạo nói.

-Được... Hắn vui vẻ phẩy tay kéo theo một chiếc ghế đá, ngồi cạnh nàng tiếp tục trò chơi với những sợi tóc.

Khinh Giang từ ngay khoảnh khắc người kia xuất hiện đã cảm thấy một cỗ áp lực hung hăng đánh vào lồng ngực hắn, bộ dạng đó chỉ có thể là Tiêu Sát các chủ. Nhìn tên này say mê thuần phục nữ nhân trước mặt, hắn vừa ganh tị vừa thấy rối loạn, kiềm chế muốn đá văng hắn đi vì làm hỏng chuyện tốt.

-Giang đại hiệp, ngươi đánh a?

-Ừ, được...

Bị nàng gọi hoàn hồn, hắn lại phải bỏ qua hình ảnh churong mắt kia tập trung sát phạt bàn cờ. Quả nhiên, hắn vẫn trên nàng một bậc, Vinh Tuyết Trần đã có chút bối rối, ngọc thủ mân mê quân cờ đầy tính toán.

-Chơi cho vui thôi sao? Hồng y các chủ nghịch tặc đã đòi lên tiếng.

-Ngài đừng nghịch nữa. Đánh cờ có điều kiện hẳn hoi nha. Nàng không nhìn hắn, cái đầu nhỏ xinh theo phản xạ lắc lư để kéo mái tóc ra khỏi ma trảo.

-Điều kiện? Mỗ các chủ nào đó tò mò.

-Phải, nếu ta thua phải cho hắn biết mặt!

-Hừ... Ma trảo của ai đó đột nhiên kéo tóc.

-A, đau... ngài...

Vinh Tuyết Trần bị kéo tóc kêu lên, bàn tay không tự chủ thả rơi quân cờ. Tiêu các chủ vội vàng chụp lấy đặt lên bàn cờ, tiện thể đẩy nàng sang một bên làm khán giả. Nàng hoàn hồn nhìn hai nam nhân, Khinh Giang mặt mày xám xịt cô công phòng bị từng nước cờ vốn đã bị hắn dồn vào chân tường. Mỗ các chủ yêu nghiệt nhanh nhẹn biến hóa từng nước đi chỉ trong chớp lát thế trận lại 50/50 khiến Vinh Tuyết Trần bức bối chống cảm “yêu nghiệt, cư nhiên kĩ nghệ lại tốt như thế! Cơ mà, hiện tại mình là Ngọc Thần cung chủ nha, hắn nhận ra mình từ lúc nào?”

Tiêu các chủ lòng không được vui, quyết lòng đánh nhanh thắng nhanh để lôi tiểu cô nương ngây thơ bên cạnh đi hảo hảo tâm sự, tránh cho kẻ khác chiếm tiện nghi. Khinh Giang đang bức bối lại vì bàn cờ vốn sắp thắng đến nơi bị phản kích, trong lòng lại thêm đắng ngắt. Đứng vào lúc cao trào, yêu nghiệt nào đó chỉ cần một nước nữa là ép sát giành chiến thắng...

-Thiếu gia, lão gia cho gọi người ra tiền thính tham dự đại hội!

-Ô, xem ra đã đến hồi cuối rồi đây! Vinh Tuyết Trần hứng thú ngẩng đầu.

-Hảo, ta tới ngay. Xin Tiêu Sát các chủ thứ lỗi, lần này Giang mỗ thua!

-Không có gì!

Khinh Giang nghe vậy, lòng không phục nhưng vẫn không thể làm gì hơn. Nói một cách sâu xa, trận chiến giành lấy sự chú ý của nàng hắn đã thua, ngay từ lúc nàng xuất hiện, sự giận dữ cùng ánh mắt mãnh liệt của nàng đã khắc sâu vào lòng hắn. Hiện giờ hắn võ công cùng kỹ nghệ không so bằng kẻ bên cạnh nàng nhưng lần sau gặp lại, nhất định hắn không thua.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tình Cảm Tiến Triển

- Xem ra nàng trên hoa ghẹo nguyệt quá đấy! Mỗ yêu nghiệt trung ra bộ mặt không vui.

- Ta nào có làm gì? Khoan đã, sao ngươi biết ta là cung chủ? Hoàng thượng bá bá nói cho ngươi? Nàng ngạc nhiên truy vấn hắn.

- Dài dòng, ta biết không liên quan đến phụ hoàng. Những gì ta làm ông ấy cũng không biết! Trần nhi, ta giúp nàng đánh thắng tên kia, nàng có gì báo đáp ta không?

- Há? Nàng cơ hồ nghi ngờ động cơ giúp nàng của hắn, chẳng tốt đẹp gì.

- Nay đừng nhìn ta bằng ánh mắt nghi ngờ đó! Nàng nhận ta làm tri kỉ mà suốt ngày xưng hô “ta, ngươi” nha, đi tham dự đại hội võ lâm cũng không đánh tiếng rủ ta cùng đi. Ngươi ta thật thương tâm! Mỗ yêu nghiệt nào đó giả vờ làm nũng khiến nàng bất đắc dĩ xuống nước.

- Ngươi, ách, Tiêu đại ca, ách, không quen tí nào... Ta cũng là tự dung hứng lên tới đây thôi! Để cảm ơn ngươi giúp ta thắng, coi như ta cho ngươi thấy mặt thật được không?

Tiêu Sát các chủ được nước đẩy thuyền, vui vẻ gõ tay lên bàn hải long nhìn gương mặt nàng hiện ra sau tầng lụa. Cổ họng đột nhiên khô nóng, hắn liên tục nuốt nước miếng. Ngày hắn đưa Quý Y giải được, chỉ là hứng thú cùng thương cảm một nữ nhân là nàng. Giờ hắn chân chính hiểu được, hắn không phải chỉ có chừng ấy cảm xúc dành cho nàng, mà còn là khâm phục, trân trọng và yêu thương tận đáy lòng.

Mỹ nhân trước mặt lạnh lùng mỹ miều. Mi thanh mục tú, tóc đen môi đỏ, mắt long lanh như nước hồ thu, sóng sánh xao động hư hư thực thực. Làn da nàng không phải trắng bệch như các tiểu thư kinh thành phần từng lớp dày cộm mà tự nhiên hồng hào, mỏng manh chỉ nhìn thôi đã cảm thấy mềm mại nện màng. Tiêu Các chủ vô thức đưa tay chạm vào đôi má căng mịn kia, cảm xúc như tia lửa điện đánh vào não bộ, thật khiến hắn thán không rời được. Lòng hắn bức bối vì tam đệ có được nàng mà không hào quý trọng, xem ra hắn phải sớm giành lại nàng ngày nào hay ngày ấy.

- Uy, kiểm chứng đủ chưa? Đây đúng là mặt thật của ta nha! Thấy hắn mãi không rút tay, Vinh Tuyết Trần lắc mình tránh né, lên tiếng

- A. Đúng vậy! Mỗ yêu nghiệt bị nàng tránh thoát giật mình hự hững. – Nàng nếu dùng gương mặt này, e rằng tam đệ sẽ không chọn Hạ Hồng Hoa đâu!

- Nhan sắc là thứ dễ héo tàn. Ta chỉ là ta, hắn không yêu ta hà tất phải dùng nhan sắc câu dẫn hắn. Ta đã buông xuống rồi!

- Ta biết nàng đã nói cười hắn vì thân bất do kỷ, ta có thể biết lý do không?

Vinh Tuyết Trần nghiêng đầu nhìn một thân hồng y đỏ rực trước mặt suy ngẫm, cuối cùng lựa chọn nói rõ cho hắn biết. Ngọc Thần cung vốn là giang hồ chỉ đạo, tới thời mẫu thân Ngọc Nguyên mới phụ giúp triều đình. Lăng Gia hoàng triều tuy đã độc lập một vùng nhưng vẫn chưa ổn thỏa. Biên giới phía Nam vẫn luôn xảy ra tranh chấp với tộc nhân vùng thảo nguyên. Bên trong lại có những đối tượng tiền triều ý đồ mưu phản. Thế nước thù trong giặc ngoài, Lăng Gia Lạc vì vậy không lập thái tử nhưng nhận định Tam hoàng tử là người sẽ lên ngôi. Chính vì lý do đó, nàng một mặt gả cho hắn để tiện bảo vệ sự an toàn vừa theo dõi điều tra những kẻ có ý đồ tạo phản. Chỉ cần hắn lên ngôi, dẹp nội loạn trừ ngoại chiến, nàng nhất định sẽ một bức hòa ly tiêu dao mà sống.

- E không dễ! Hắn nhú mày.

- Huynh có tin gì? Nàng đắm chiêu lo lắng.

- Giang hồ gần đây mới xuất hiện một thế lực mới gọi là “Huyết Tử”, mục tiêu nhắm tới là các danh gia vọng tộc, quan lại quyền cao và cả... hoàng tộc.

- Ý huynh là...?

- Ta đã điều tra được một thời gian từ khi Tam đệ bị ám sát mới thu hoạch được thêm một ít thông tin. Tuy ta chỉ là một vương gia nhàn rỗi nhưng cũng không bị bỏ rơi đâu, nàng chẳng thể biết ta phải trốn tránh mấy kẻ giết người hết ngày này qua ngày khác.

- Hừ đã vậy nhân dịp này chúng ta xóa sổ chúng, ta đi nói với Khinh Viễn nhờ lão giúp một tay. Nàng tức giận nói.

- Không được, ta vẫn chưa lần ra manh mối hang ổ của chúng và lại kẻ đầu sỏ hắn vẫn đang núp bóng trong triều đình ta. Muốn trừ khử, phải một lưới bắt sạch. Yêu nghiệt nhanh nhẹn cướp lời.

Vinh Tuyết Trần đau lòng không nguôi, thì ra ám sát Tam gia không phải kẻ địch bình thường, xui xẻo vì cứu hắn lại kéo nàng vào chuyện tình cảm nam nữ không lối thoát. Tự mình chịu nghiệt, nàng không than vãn gì, chỉ đau đầu nghĩ cách làm sao nhanh chóng triệt hạ toàn bộ. Đang bóp trán, bàn tay bé nhỏ của nàng lại bị ai đó nắm chặt lại. Nàng hé mắt nhìn Tiêu Các chủ trước mặt đang cười rạn rờ.

- “Huyết Tử” có một loại độc đặc biệt gọi là Dung Tử Tán, không màu không mùi không vị, vừa có dạng bột vừa có thể lỏng. Kẻ bị trúng độc sẽ toàn thân tê liệt, máu thịt chuyển sang màu tím thối rửa mà chết. Tam đệ vốn sẽ có kết cục như vậy nếu không có nàng cứu, hắn lại ngu xuẩn tin lời nữ nhân đề tiện kia hại nàng chịu khổ. Nhất định, ta sẽ hợp sức để nhanh chóng giải thoát nàng khỏi cái “thân bất do kỷ” kia. Hãy tin ta!

Vinh Tuyết Trần cảm thấy sống mũi cay cay, gạt đầu. Nàng không biết tình cảnh đó rơi vào mắt nam nhân gần đó làm lòng hắn giống như bị cào xé, rơi vào vực sâu. Một lúc lâu, đại hội kết thúc, hai người họ cũng ra tiền đình, Ngụy Thanh Thủ mới bước ra khỏi chỗ tối lặng lẽ theo sau. Không ngoài dự đoán, Khinh Giang đập ngã quần hùng, lên ngôi Minh Chủ. Khinh Viễn vui mừng cười hả hê tiếp tục uống rượu. Nàng một mặt chúc mừng lão, một mặt tiễn chân Tiêu Sát các ra về. Tàn cuộc, thấy được Ngụy Thanh Thủ liền gọi hắn:

-Ngụy Thái tử, ta nghĩ việc cần làm đã xong, người chắc cũng gần về nước?

-Ừ! Hắn trầm mặc đáp, mắt không nhìn nàng.

-Ta có một ý thế này, Người hãy mang Quý Y theo, để hắn chữa bệnh cho lão hoàng đế. Coi như ta thay thân mẫu trả lại một phần tình nghĩa cho người. Nàng vui vẻ kéo tay Quý Y đẩy về phía trước. Tên đó bất mãn “hừ” một tiếng nhưng không có ý từ chối.

-Vậy đa tạ cung chủ. Giờ Thanh Thủ phải về phủ, tránh nghi ngờ không tốt.

Nói rồi, hắn chấp tay cúi đầu phi thân đi. Nàng chẳng hiểu lòng hắn, dĩ nhiên nàng là kẻ lạnh bạc vô tâm, Quý Y nhìn kẻ vừa đi thờ dài vì lại có một tên si tình ngu ngốc xuất hiện,.. giống như hắn. Và Minh chủ võ lâm mới sau ngày đại hội cũng không ra mặt đóng cửa tiếp khách một thời gian rất lâu, nghe đồn là tu luyện thân công gì gì đó... Khinh Viễn lão nhân vì thế vẫn tiếp tục chường quân công việc.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bị Xử Phạt

Trên cả quảng đường hồi vương phủ, Vinh Tuyết Trần hồi tưởng lại những lời hoàng thượng bá bá cùng phụ thân kẻ lẽ dạn dò. Việc Hạ Hồng Hoa giả vờ nàng dĩ nhiên biết, chẳng qua nàng không muốn hạ mình để vạch trần ả, cũng một phần không muốn Tam gia lại thêm thù hận.

Xe ngựa dừng lại, Tiểu Mai đỡ nàng xuống. Nhìn cánh cổng màu đỏ rực rỡ, chữ Hỷ hai bên còn chưa tháo xuống. Mũi nàng chột cay cay, cúi đầu. Tiểu Mai lạnh lẽo chạy lên gõ cách cách, tiếng quân gia vang lên:

-Ai đó?

-Vương phi đã trở về, người mau mở cửa.

-Xin thứ lỗi, ta không hề nghe thông báo hôm nay vương phi sẽ về. Đợi ta thỉnh ý vương gia đã.

-Cái gì? Người chỉ là một tên quân gia nhỏ nhỏ mà dám bất kính với tiểu thư nhà ta. Người là vương phi do hoàng thượng ngự ban. Người cảm thấy cái đầu mình dư thừa rồi phải không?

Tiểu Mai nghe vậy tức giận đùng đùng, định nói tiếp thì đã nghe tiếng bước chân bỏ chạy. Rõ ràng có kẻ muốn hành hạ nàng phải chịu đứng trước cổng phủ chịu nắng, chưa có lệnh của vương gia, ai dám hành xử như thế. Vinh Tuyết Trần đoán ra chân tướng, đành gọi Tiểu Mai vào ngồi trong xe.

Mặt trời chói chang, ngồi trong xe cũng nực. Cánh cửa vẫn đóng im lìm, không hề có dấu hiệu hé mở. Tiểu Mai gần như muốn đập ngã nó, tuy nhiên nàng đã hứa với tiểu thư sẽ không để lộ mình biết võ nên đành im lặng. Mồ hôi nhỏ tí tách xuống sàn xe. Vinh Tuyết Trần cũng nhắc chờ đợi thêm nữa. Mồi đồ nắp máy ra lệnh “Tuyệt Phong, phá cửa cho ta.”

“Uỳnh” – đại môn vương phủ nát báy, kèm theo cả đường đá dưới chân cùng đội đất lên, ngổn ngang vụn vỡ, chỉ như thế đủ cho thấy kẻ ra tay lòng đang bực bội như thế nào. Tuyệt Phong bỏ lại xe ngựa, trực tiếp đứng trước cửa phủ đẹp đường. Nó bọc trong vương phủ nghe tiếng nổ chạy ra nhìn người trước mặt đại đao to lớn, bước chân mạnh mẽ, phất tay một cái đá cuội bay loạn xạ. Quân gia chạy chưa tới cổng nhìn vương phi một thân cung trang cao quý kéo tà váy bước vào, đôi mắt sắc lạnh quét đến hắn. Hắn sợ hãi, thảm thán “vương gia, cứu nô tài”.

-Xú nữ nhân, người dám xông vào vương phủ?

Một tiếng quát vang lên, cả ba người đang bước vào nhìn sang thấy một nam nhân đang lớn tiếng, bàn tay yêu thương đỡ một nữ nhân áo hồng, mặt mày tiều tụy nhưng đôi mắt vẫn cay độc hằn sâu.

-Thần thiếp tham kiến vương gia! Trước khi vương gia trách tội, ngài nên để trác phi hành lễ đã chứ? Nàng vừa lên tiếng, Hạ Hồng Hoa liền run rẩy một phát, nỗi căm hận trào cả ra ngoài mặt nhưng vẫn cố gắng nén lại.

-Thần thiếp tham kiến vương phi tỷ...

-Dừng, ai là tỷ tỷ của người? Nàng lạnh mặt cắt.

-Xú nữ nhân kia, Hoa nhi hiền lành chỉ muốn hòa thuận cùng người, sao người lại? Hắn vỗ vỗ lên đáng vẻ mỏng manh kia tỏ vẻ an ủi.

-Hừ? Ta trên có hai đại ca, dưới duy nhất một tiểu đệ chưa hôn ước. Làm sao có tiểu muội lớn như vậy! Vương gia làm ơn chỉ điểm cho thần thiếp ngu muội!

Nàng vốn định yên lặng rồi đi, tuy nhiên lại thấy chướng mắt lên tiếng. Lăng Gia Hy tức giận đến mức gân xanh nổi lên nhưng không tìm được lời phản bác liền nén giận, nhìn sang tiểu nhân nhè rùi khóc trong ngực. Nỗi hận bị cấm túc trừng phạt lan ra, cộng thêm đại môn võ nát, nữ nhân xấu xí kia lại càng không biết điều liền hét lên:

-Vương phi Vinh thị, phá vỡ đại môn, ác bá ngạo mạn, khinh khi thứ thiếp, phạm vào nữ tắc, phạt quỳ 2 canh giờ. Không ai được phép cầu xin.

-Ta không sai, không quỳ.

-Nếu ngươi không quỳ, bản vương liền lôi nô tài của ngươi ra chém.

-Ngài dám...

-Ta là vương gia cao cao tại thượng, ta dám chém, ai dám can...

-Được ta quỳ... nhưng không phải vì ngài, không phải vì tiện nhân kia mà vì hai người bên cạnh ta.

Vương gia vương phi tranh cãi, hạ nhân sợ hãi núp sau nghe lén. Thấy vương phi yêu thương nô tài như vậy, trong lòng không nhìn được lên cảm kích. Bọn họ người ngoài cũng thấy vương phi hiền lương thực đức, ngấm lại trách phi suốt ngày giả bộ yếu ớt nhưng bình thường vương gia không có trong phủ liền hoạnh hộc kêu gào ra dáng ta đây chủ nhân mà âm thầm tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nên Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Xả Giận Cho Nàng

Trong một trà quán gần Hy vương phủ, yêu nghiệt một thân hồng y ngồi chễm chệ thưởng trà, mắt không ngời nhìn về phía có người thân yêu đang sống. “Hắn nàng đã hồi phủ rồi nhì, có lẽ nên ghé qua nhìn nàng một chút” – Lăng Gia Tiêu thầm nghĩ, nhắc chân định đi.

-Chủ tử! Một thân hắc hiện ra.

-Chuyện gì? Hắc lãnh đạm hỏi. Tên này là kẻ hắc ra lệnh bảo vệ cho nàng. Xem ra có việc không tốt.

-Hy vương phi vừa hồi phủ đã bị nhốt bên ngoài, xong phải phá cửa vào hiện đang bị phạt vì “khinh miệt thứ thiếp”, quỳ hai canh giờ dưới nắng.

“Rầm” – bàn ghế bên cạnh bị nội lực chấn thành bột phấn. Gương mặt Tiêu vương gia trở nên căm giận “Hảo, thứ thiếp là cái gì mà chính thất phải quỳ! Lăng Gia Hy ngươi quá ngu xuẩn!” Hắc gần từng chữ, biến mất như làn khói. Hắc y nhân lão đảo đứng dậy lau mồ hôi, sợ hãi than than một tiếng rồi lại quay về theo dõi động tĩnh.

Hoàng cung, thượng thư phòng.

-Bệ hạ, Tiêu vương gia cầu kiến! Phúc Tư lên tiếng.

-Tiêu vương gia! Kì lạ, đứa con thứ hai này chưa bao giờ đến thượng thư phòng, hằng ngày biến mất tại các kỹ viện, không lẽ hắn vừa ý cô nương nào muốn nhập vào phủ... Aizz, không có khả năng. – Cho vào!

-Nhi thần tham kiến phụ hoàng!

-Miễn lễ! Có gì mau nói nhanh, ta đang bận phê tấu sớ.

-Hy vương phi đang bị phạt quỳ. Mỗ yêu nghiệt không nhanh chậm nói.

-Cái gì? Phán rồi, sao ngươi biết? Hoàng thượng vừa nghe ba chữ “Hy vương phi” lập tức đập bàn nổi điên.

-Hải nhi cùng Hy vương phi là bạn đánh cờ, định qua luyện bàn nhưng chợt thấy cảnh không hay. Thịnh phụ hoàng giúp đỡ.

“Bạn đánh cờ”- đứa con này biết chơi cờ khi nào, chưa kể kĩ nghệ của Trần nhi vô cùng siêu việt. Thôi, khoan nghĩ sâu xa, giải quyết chuyện trước mắt mới tốt. Vô đầu bút tóc một hồi, Lăng Gia Lạc ra lệnh mài mực, tuyên một thánh chỉ. Tiêu vương gia lĩnh chỉ đi thông tư. Nhìn bóng áo choàng màu đỏ mất hút, hoàng thượng tức giận gât hết tấu sớ, hắc bắt đầu thấy sự tính cho Hy nhi lên nắm quyền là sai lầm rồi! Về phần Tiêu yêu nghiệt “Trần nhi, ta sẽ xả giận cho nàng, tuyệt đối không để tam đệ ức hiếp nàng nữa.”

Vinh Tuyết Trần không hay biết gì, vẫn ngoan ngoãn quỳ gối. Vô tư đi, khi nàng còn dính độc trong người, quả thật quỳ 2 canh giờ như thế này sẽ không tốt, giờ nội công đã khôi phục, ngại gì chút hình phạt con con. Khó chịu chính là “đôi uyên ương” đang chân chính ngồi trong đại sảnh nhìn nàng quỳ, một kẻ lòng dạ dạ thú, một kẻ ngu xuẩn ngốc nghếch – “tuyệt phối” nàng lắm lắm.

Tiểu Mai đứng cạnh Tuyết Phong lo lắng, lâu lâu lại chĩa cái nhìn căm phẫn về hai người trước mặt chàng chàng thiếp thiếp. Tuyết Phong thì cơ hồ tay nắm thành quyền lộ ra xương khớp, sát khí lạnh như băng. Bỗng, có tiếng gõ cửa, tiếng quản gia chạy ra rồi xấp ngựa quay vào, khuôn mặt phi nhiều khổ sở lên tiếng. “Thánh chỉ tới, vương gia có Tiểu vương gia truyền chỉ”. Cả sảnh đường cơ hồ giật mình, chén trà trong tay Hạ Hồng Hoa rơi đánh “choang” một cái. Tất cả quỳ xuống.

Tiểu vương gia một thân hồng y bước vào sảnh. Hắn quét mắt chung quanh chạm phải gương mặt tím thẫm rợn người hải lòng gật đầu một cái tuyên chỉ “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Hy vương gia khinh tài trọng sắc, ngôn từ xúc phạm, nay phạt 2 năm bổng lộc, thu lại một nửa binh quyền. Trắc phi Hạ thị, ác danh đầy trời, tội trước chưa xử, nay lại cố tình mê hoặc vương gia, hãm hại chính thất, hạ xuống làm thiếp, không được tham gia các đại tiệc trong cung. Riêng vương phi Vinh thị, chịu nhiều uất ức, tính tình hiền hậu, phong cho danh hào Thiên Ân quận chúa, ngang hàng với Hy vương gia, phạm không phải việc chính sự, có thể tự chủ trương. Khâm thủ!”

Gương mặt ai nấy đổi màu thật khó coi, Tiểu Mai cúi đầu khúc khích cười một tiếng nhỏ nhỏ hải lòng. Vinh Tuyết Trần không hiểu lắm nhưng ít ra nàng không cần chịu đựng về mặt tên kia nữa. Lăng Gia Hy tức tối kinh hoàng, hắn không rõ sao mọi chuyện lại nhanh chóng đến tai phụ hoàng như thế, xú nữ nhân kia còn lấp thêm bao nhiêu tai mắt để bảo vệ mình, hắn xem thường nàng rồi. Nhìn qua Hạ Hồng Hoa, Hy vương cảm thấy hơi đau lòng, đúng là hắn sùng nàng quá, nàng tính cũng ương bướng, đồ kị nhưng vẫn là người cứu mạng hắn, giờ nhìn nàng bị đẩy xuống làm thiếp... mặt cắt không còn giọt máu, răng cơ hồ va vào nhau. Nước mắt giọt ngắn giọt dài rơi xuống.

-Nhi thần... tạ chủ long ân! Cuối cùng, Lăng Gia Hy vẫn phải lên tiếng đón lấy thánh chỉ.

-Hy vương gia, đệ nên coi sóc tốt “thứ thiếp” của mình. Chớ ngoan không nên cắn bậy nha!

-Đa tạ hoàng huynh chỉ bảo! Hắn cơ hồ gần từng lời, tuy bất mãn nhưng cơ thể lại bất động, sát khí không biết từ đâu xuất hiện lượn lờ làm sồn cả gai ốc.

-Hy vương phi mau đứng dậy! Yêu nghiệt cười cười đỡ nàng.

-Thần thiếp tạ ơn vương gia!

-Ơ, lẽ ra nàng phải gọi một tiếng hoàng huynh! – thấy Vinh Tuyết Trần mở miệng định nói lại, hắn đều cáng cắt ngang – nhưng ta thích hai tiếng vương gia này!

Nàng nghe thế, mặt tự nhiên đỏ rực cắn cắn môi tiếng hắn ra về. Mổ vương gia vẫn còn ngoài đầu hẹn chơi cờ lần sau mới chịu để Tuyết Phong tiến bước. Nàng trông theo xe ngựa của hắn đi xa mới kéo Tiểu Mai về viện, mặc kệ đôi phu thê an ủi nhau, trừng ánh mắt căm ghét về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tiễn Ngụy Thanh Thù Về Nước.

Việc Ngụy thái tử cầu được thân y liền vội về nước đẩy lên sự quan tâm của cả kinh thành. Các cô nương thì liên tục nuối tiếc vì mỹ nam chưa lưu lại lâu đã vội rời bước, các vị tốt bụng thì nghĩ ngài là một người con hiếu thảo, ba bốn ông quan lại nâng việc này lên cấp độ nghiêm trọng với ý kiến cho rằng Ngụy thái tử có ý đồ “do thám”. Nói gì thì nói, hoàng đế Lăng Gia Lạc luôn là một vị vua anh minh, tự có chủ trương. Ông nhanh chóng chấp thuận lời khẩn cầu của Ngụy Thanh Thù, mở một đại tiệc rình rang tiễn hắn về nước.

Thân là một trong hai vị vương gia, Lăng Gia Hy cũng vội vàng chuẩn bị. Hắn liên tục ra vào hoàng cung, sắp xếp đội đưa tiễn, kiểm tra tình hình chính sự... bận đến mức Hạ Hồng Hoa đang uất ức vì bị giáng làm thiếp cũng không có thời gian an ủi đến. Ngày hoàng cung có tiệc, hắn mới ngó ra người sẽ cùng đi chính là xú nữ nhân kia liền hoàn hồn chạy đến Hoa Trai dỗ dành mỹ nhân. Tiếng khóc thút thít, giọng nói hiền lành vỗ về, rồi thay vào đó là loại âm thanh làm người ta đỏ mặt. Đến sập tối, Hạ Hồng Hoa dịu dàng ủng hồng hai má, giúp Lăng Gia Hy chuẩn bị tư trang lên đường, mặt vẫn không quên đánh về phía Vinh Tuyết Trần thị uy.

-Người... Tiểu Mai thấy thế nổi giận. Nàng ngay lập tức bị Tuyết Phong giữ chặt lại, uất ức im lặng.

-Vương phi, người giờ là quận chúa. Quyền lực ngang bằng ta, không cần phải theo sau ta đâu, tự mình lo thân đi. Hắn quay mặt qua lạnh lẽo lên tiếng, vững chãi ngồi trên ngựa phóng đi không cần nghe lời nàng nói.

Vinh Tuyết Trần mặt mở to, vừa giận vừa buồn cười, chỉ như vậy muốn làm nàng xấu mặt, hắn cũng quá con nít đi. Nàng vẫy tay gọi Tuyết Phong, thì thầm vài câu trực tiếp coi áo choàng cung trang rực rỡ vút xuống, tháo toàn bộ châu sai trang sức nặng trĩu, không thèm dùng mận che, nở nụ cười tràn

đầy sát khí hướng về Hạ Hồng Hoa khiến nàng ta sợ hãi, quay đầu chạy mất. Hai chủ tớ nhìn về phía nữ nhân ngu xuẩn thích thị uy kia lắc đầu khinh bỉ. Nghe tiếng ngựa hí vang ngoài cổng, nàng bước chân ra.

-Áo ảnh, thật nhớ ngươi! Vinh Tuyệt Trần giờ tay vuốt ve con ngựa đen thuần, mắt xanh ngọc vui vẻ.

-Xe ngựa nàng đâu? Một âm thanh dịu dàng quen thuộc vang đến, thì ra là Tiêu vương gia nha.

-Tiêu đại ca, đến đây làm gì? Từ phủ huynh tới hoàng cung ta nhớ đâu cần đi ngang qua đây? Nàng nhú mào thắc mắc.

-Ta hôm nay tự dung muốn thay đổi nên đi ngang qua đây thôi, nếu nàng có nhã hứng vậy thì cùng đi! Hắn tà mị cười phốc ra khỏi xe ngựa, tiện tay tháo con Bạch mã phía trước ra.

-Hào...

“Vù vù”... đêm đó, trên con đường đến hoàng cung diễn ra một cuộc đua ngựa hoành tráng, bốn năm con ngựa phi như tên bắn, lướt như gió thổi, người dân trong thành chỉ nghe tiếng chưa thấy được người, ngày hôm sau vì vậy mà xuất hiện tiếng đồn lan trong kinh thành về quý ngựa. Vinh Tuyệt Trần nghe lời đồn bát quái mà phì cười, không để tâm. Nàng thắng là được rồi.

Hoàng cung dạ yến tiền đưa khá đơn giản, chỉ vài bàn tiệc, nữ quyến không tham gia, chỉ những phụ nhân đã kết hôn, phân vị cao được mời tới với mục đích “hồng tự thêm hương” mà thôi. Vinh Tuyệt Trần lướt qua như có như không bỏ qua hết thấy lễ tiết trốn vào một góc uống rượu. Tự do tự tại, xem thường hết thấy, một màn này lọt vào mắt bao nhiêu nam nhân lại làm lòng họ rạo rực, Lăng Gia Hy cũng không ngoại lệ. Hắn không hiểu chán ghét nàng bao nhiêu nhưng mỗi lần phong thái phiêu diêu của nàng tái hiện lại hưng hân khiến hắn một mực muốn cất giấu thật sâu. Quý Y không ngồi dự tiệc, thấy nàng như vậy cảm giác đau lòng quẩn quanh, nhẹ phóng mảnh giấy “Ngọc” đến cạnh bàn nhìn nàng đọc hết buông tha bầu rượu mắt lơ đãng tìm hắn mới lặng lẽ bỏ đi. Mảnh giấy chỉ đơn giản dặn dò nàng cẩn trọng, chú ý thân thể, chờ hắn trở về... nhưng lại đủ sức khiến lòng nàng bình tâm lại. Vinh Tuyệt Trần cất mảnh giấy vào tay áo, ngẩng đầu mạnh mẽ, “Phải, ta đã buông xuôi đoạn tình cảm này, không việc gì phải cảm thấy đau nữa. Kẻ không nhận ra hào quang từ ta, không đủ tư cách đứng cạnh ta.”. Ngụy Thanh Thủ đang ôm mối sầu về tình cảm đơn phương, nào hay rằng hắn cũng nằm trong số những kẻ đó, mãi sau này bỏ qua nhiều năm nhìn nhiều người đến đứng bên cạnh nàng mới hoài vọng nuối tiếc đã bỏ qua nhiều cơ hội như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Cây Muốn Lặng, Gió Chăng Ngừng

Sau một ngày dài mệt mỏi chỉ ăn và ngủ, để làm đúng chức trách phận sự là người “ngực không vết mực” Vinh Tuyệt Trần đã chán như con gián.

-Chúng ta ra ngoài viện đi dạo đi Tiểu Mai.

-Tiểu thư của tôi ơi, ngoài đó có gì thú vị đâu chứ?

-Em có Tuyệt Phong để ngắm dĩ nhiên thấy thú vị, ta có gì đâu? Em không đi, ta tự đi.

Nàng nói rồi tự mình đẩy cửa viện thông thả ra, Tiểu Mai dĩ nhiên sẽ đi theo sau, làm sao cô bé có thể bỏ nàng một mình được. Hy vương phủ quả nhiên thật rộng. Khi trở về, Tiêu đại ca dẫn nàng một mạch hướng về Linh Trần viện, chưa từng dạo qua nơi đây, xét một cách toàn diện cũng có thể cho là đẹp. Tường cao sơn vàng, cột trụ màu son, đèn lồng treo khắp nơi tỏa ánh sáng dịu dịu, nha hoàn nô bộc đi lại tấp nập thấy nàng liền cúi đầu thi lễ.

-Hoa viên nằm ở hướng nào? Tiểu Mai bắt một tên lại hỏi.

-Dạ, đi thẳng một đoạn nữa là tới thưa cô nương.

-Được rồi, ngươi lui đi.

Hai chủ tớ, một trước một sau rốt cuộc cũng tới được hoa viên. Tiểu Mai lướt qua trẻ mỗi một cái lăm lăm “còn thua xa hoa trong viện ta” khiến nàng buồn cười. Nàng nhìn quanh thấy hoa mẫu đơn đại đóa từng chậu nở bùng rực rỡ, Uất Kim hương thanh tú, điểm tuyết bên trong là từng chậu hoa nhài màu trắng nhỏ nhỏ càng nồng đượm hương thơm. Ao sen thuần túy rập rờn những chiếc lá, bạch sen hòa với ánh trắng cũng có tư vị là thường. Bỗng nhiên, khung cảnh trang nhã bị phá vỡ bởi những âm thanh đánh đá:

-Tiện nhân, ngươi dám bắt kính với trác phi! Đánh chết nó cho ta.

-Trác phi tha mạng, ti ti tha mạng... nô tỳ không cố ý...

-Buông ra, ngươi có biết trang phục của ta đáng giá bao nhiêu không? Đem bán cái thân tiện tì nhà ngươi trăm lần cũng không đủ!

-Oa, nô tỳ biết tội, cầu trắc phi tha mạng.

Vinh Tuyết Trần nghe mà nhúm mày đẹp lại, Tiểu Mai nhìn thấy một cô nương nhỏ tuổi hơn bị một đám nữ tỳ xúm lại đánh, đang chuẩn bị bị kéo đi bán thì tức giận hô to:

-Vương phi tới.

-Tham kiến vương phi! Tất cả hoảng sợ quỳ xuống.

-Hạ Hồng Hoa, bản vương phi nhớ rõ, ngươi đâu còn ở vị trí trắc phi nữa. Âm thanh băng lãnh truyền đến, Hạ Hồng Hoa liền cắn răng hừ lạnh.

-Là Hoa nhi bất cẩn đã quên, cầu vương phi tha tội!

-Ngươi tên gì? Vì sao phạm lỗi? Mặc kệ ả, Vinh Tuyết Trần nhìn qua cô bé đang run rẩy quỳ phía sau.

-Hồi vương phi, nô tỳ là Ngọc Bích, tạp vụ trong phủ, khi nãy, nô tỳ đang vắt nước quét dọn vô tình vắt trúng Hạ trắc phi đang đi tới nên bị phạt.

-Gọi là Hạ phu nhân. Nàng lạnh lùng sửa lại.

-Dạ... Vâng... Ngọc Bích run rẩy tiếp lời.

-Thế này đi Hạ phu nhân, ngươi không thực hiện đúng chiếu chỉ, tội này là chém đầu. Ta đây cũng muốn cô bé này, nó phạm lỗi ngươi phạm tội thôi thì cùng bỏ qua. Ngươi thấy có được không?

-Vương phi có lòng nhân hậu, Hoa nhi sao không dám tuân mệnh, nhưng mà vương phi vẫn chưa hiểu ở trong phủ này, không có được sủng ái thì cũng không có tư cách nói chuyện.

Vinh Tuyết Trần chưa kịp định thần đã thấy Hạ Hồng Hoa cố tình đập đầu vào gốc cây bên cạnh, máu tươi chảy ra, nhưng có vẻ cú đâm có tính toán vẫn còn khá nhẹ nên nàng ta vẫn bảo trì được tỉnh táo. Nha hoàn thân cận của nàng vội chạy đi báo tin, không biết báo cho thầy lang hay là... Hy vương gia? “Tiểu thư”, Tiểu Mai tức giận định nói gì đó nhưng bị cái phất tay của Vinh Tuyết Trần cắt đứt, đành nhẹ bước kéo Ngọc Bích sang đứng phía sau, chờ giông bão kéo tới. Sau một ngày dài mệt mỏi chỉ ăn và ngủ, để làm đúng chức trách phận sự là người “ngực không vết mực” Vinh Tuyết Trần đã chán như con gián.

-Chúng ta ra ngoài viện đi dạo đi Tiểu Mai.

-Tiểu thư của tôi ơi, ngoài đó có gì thú vị đâu chứ?

-Em có Tuyết Phong để ngắm dĩ nhiên thấy thú vị, ta có gì đâu? Em không đi, ta tự đi.

Nàng nói rồi tự mình đẩy cửa viện thông thả ra, Tiểu Mai dĩ nhiên sẽ đi theo sau, làm sao cô bé có thể bỏ nàng một mình được. Hy vương phủ quả nhiên thật rộng. Khi trở về, Tiểu đại ca dẫn nàng một mạch hướng về Linh Trần viện, chưa từng dạo qua nơi đây, xét một cách toàn diện cũng có thể cho là đẹp. Tường cao sơn vàng, cột trụ màu son, đèn lồng treo khắp nơi tỏa ánh sáng dịu dịu, nha hoàn nô bộc đi lại tấp nập thấy nàng liền cúi đầu thi lễ.

-Hoa viên nằm ở hướng nào? Tiểu Mai bắt một tên lại hỏi.

-Dạ, đi thẳng một đoạn nữa là tới thưa cô nương.

-Được rồi, ngươi lui đi.

Hai chủ tớ, một trước một sau rồi cuộc cũng tới được hoa viên. Tiểu Mai lướt qua trẻ mỗi một cái lẩm bầm “còn thua xa hoa trong viện ta” khiến nàng buồn cười. Nàng nhìn quanh thấy hoa mẫu đơn đại đoá từng chậu nở bùng rực rỡ, Uất Kim hương thanh tú, điểm xuyết bên trong là từng chậu hoa nhài màu trắng nhỏ nhỏ càng nồng đượm hương thơm. Ao sen thuần túy rập rờn những chiếc lá, bạch sen hòa với ánh trăng cũng có tư vị là thường. Bỗng nhiên, khung cảnh trang nhã bị phá vỡ bởi những âm thanh đánh đá:

-Tiện nhân, ngươi dám bất kính với trắc phi! Đánh chết nó cho ta.

-Trắc phi tha mạng, ti ti tha mạng... nô tỳ không cố ý...

-Buông ra, ngươi có biết trang phục của ta đáng giá bao nhiêu không? Đem bán cái thân tiện ti nhà ngươi trăm lần cũng không đủ?

-Oa, nô tỳ biết tội, cầu trắc phi tha mạng.

Vinh Tuyết Trần nghe mà nhúm mày đẹp lại, Tiểu Mai nhìn thấy một cô nương nhỏ tuổi hơn bị một đám nữ tỳ xúm lại đánh, đang chuẩn bị bị kéo đi bán thì tức giận hô to:

-Vương phi tới.

- Tham kiến vương phi! Tất cả hoảng sợ quỳ xuống.

- Hạ Hồng Hoa, bản vương phi nhớ rõ, ngươi đâu còn ở vị trí trắc phi nữa. Âm thanh băng lãnh truyền đến, Hạ Hồng Hoa liền cắn răng hừ lạnh.

- Là Hoa nhi bất cẩn đã quên, cầu vương phi tha tội!

- Ngươi tên gì? Vì sao phạm lỗi? Mặc kệ ả, Vinh Tuyết Trần nhìn qua cô bé đang run rẩy quỳ phía sau.

- Hồi vương phi, nô tỳ là Ngọc Bích, tạp vụ trong phủ, khi nãy, nô tỳ đang vắt nước quét dọn vô tình vắt trúng Hạ trắc phi đang đi tới nên bị phạt.

- Gọi là Hạ phu nhân. Nàng lạnh lùng sửa lại.

- Dạ... Vâng... Ngọc Bích run rẩy tiếp lời.

- Thế này đi Hạ phu nhân, ngươi không thực hiện đúng chiếu chỉ, tội này là chém đầu. Ta đây cũng muốn cô bé này, nó phạm lỗi ngươi phạm tội thôi thì cùng bỏ qua. Ngươi thấy có được không?

- Vương phi có lòng nhân hậu, Hoa nhi sao không dám tuân mệnh, nhưng mà vương phi vẫn chưa hiểu ở trong phủ này, không có được sủng ái thì cũng không có tư cách nói chuyện.

Vinh Tuyết Trần chưa kịp định thần đã thấy Hạ Hồng Hoa cố tình đập đầu vào gốc cây bên cạnh, máu tươi chảy ra, nhưng có vẻ cú đâm có tính toán vẫn còn khá nhẹ nên nàng ta vẫn bảo trì được tỉnh táo. Nha hoàn thân cận của nàng vội chạy đi báo tin, không biết báo cho thầy lang hay là... Hy vương gia? “Tiểu thư”, Tiểu Mai tức giận định nói gì đó nhưng bị cái phất tay của Vinh Tuyết Trần cắt đứt, đành nhẹ bước kéo Ngọc Bích sang đứng phía sau, chờ giông bão kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tuyệt Tình

Chưa đến một khắc sau, cả đội ngũ hùng hậu rầm rộ hướng hoa viên đi tới, dẫn đầu tất nhiên là Hy vương gia lạnh lùng kia. Lăng Gia Hy nhìn đến Vinh Tuyết Trần, thấy nàng trưng gương mặt kinh hãi thể tục ra mà không nhú mày một chút, vẫn khí chất thanh tao thoát tục mà cao quý ấy, hắn tự hỏi thì không bằng. Hạ Hồng Hoa thấy vương gia đến lại một mực nhìn chăm chăm vào nữ nhân xấu xí kia mà tràn đầy thương thức, nấc lên một tiếng, nước mắt như châu ngọc trào ra.

- Hoa nhi? Sao lại ra nông nổi này? Lăng Gia Hy giờ mới chú ý tới nữ nhân đang nằm, máu chảy ướt vai áo.

- Hy ca ca, ta chỉ ra hoa viên đi dạo bị con tỳ nữ kia phạm thượng, định phạt răn đe thì vương phi đã tới, nói ta... nói ta... phạm thượng thánh chỉ... tội phải chém đầu, ta biết mình có tội... không muốn phụ thân liên lụy... ô ô... để ta đập đầu chết đi...

- Yên nào, khi không đang tốt đẹp lại muốn chết? Ta không cho phép... ngự y, mau tới đây

Sau tiếng hét của hắn, một nhóm ông lão trung niên lục tục tới bên, người vén tóc mai xem vết thương, người khoác khăn tay xem mạch, người quan sát nhân thân... Tóm lại là vô cùng chăm chú, tận tình, Vinh Tuyết Trần thở dài, chưa kịp than thở câu gì thì... “Bốp”, nàng ngã xuống, má trái cảm thấy bỏng rát, môi có chút lỏng ngon ngọt trào ra. Hy vương gia sắc mặt âm lãnh, bàn tay vẫn dừng lại không trung.

- Tiểu thư. Tiểu Mai thấy thế hét lên, chạy tới đỡ nàng. – Vương gia, người hẳn nên biết tiểu thư ta giờ là quận chúa do thánh thượng khâm điểm, quyền hành ngang với ngài, phạm không phải việc chính sự không cần nghe lệnh. Cái gì chúng ta cũng chưa làm, cho dù có làm thì kia chỉ là một thị thiếp nhỏ, lấy cái gì ngươi dám hạ thủ với tiểu thư nhà ta?

- Nô tỳ to gan.

Lăng Gia Hy bị nói trúng tim đen, đá vào người Tiểu Mai bay ra một hướng khác, Ngọc Bích liền chạy lại đỡ. Tiểu Mai có võ công nhưng vì lệnh Vinh Tuyết Trần đưa ra phải nén giận nhận một cước này, có nội lực bảo vệ, nàng không sao, lật đặt bắm vào tay Ngọc Bích quay lại bên cạnh tiểu thư vẫn chưa hoàn hồn.

- Tiệp nhân... Hắn vẫn chưa nguôi chán ghét chỉ vào mặt nàng lên tiếng – dù ngươi có là quận chúa đi chăng nữa, vẫn là vương phi của ta, dám làm Hoa nhi ủy khuất. Ngươi từ nay cấm túc trong viện của mình, không được bước chân ra ngoài.

- Vương gia, là lỗi của nô tỳ, Hạ phu nhân vì thế nổi giận định đem nô tỳ đi bán, may được vương phi cứu giúp. Vương phi cái gì cũng không làm, chỉ nhắc nhở Hạ phu nhân thánh chỉ được ban hạ không nên phạm thượng sẽ bị chém đầu, thế mà Hạ phu nhân vẫn lao đầu vào cây.

Ngọc Bích quý hân xuống dập đầu giải thích, nước mắt chảy đầm. Lăng Gia Hy nghe thấy, lông mày nhu lại, sâu trong mắt liền hiện lên chút ít không tin được nhưng nhanh chóng bình thường. Quay đầu nhìn về phía tiểu nhân nhi đang hoa lê đài vũ, máu vẫn không ngừng chảy, kìm không được tức giận phát tay áo “uỳnh”... chưởng phong bay nhanh tới người Vinh Tuyết Trần, Tiểu Mai cùng Ngọc Bích gạt mình kinh hoàng nhưng đã không kịp nữa. Thân ảnh nàng bay vút qua, chạm vào bức tường khuy xuống phun ra một ngụm máu.

Nhận một chưởng, máu tươi trào ra, Vinh Tuyết Trần hoàn hồn trở lại, thấy hai nha hoàn kia nước mắt chảy dài liền gian nan vịn tường đứng dậy. Lăng Gia Hy nhìn bàn tay mình về mặt không tin được hành vi tàn nhẫn vừa rồi, ngược mắt qua thân ảnh run rẩy bám lên bức tường quật cường nhìn hân. Lòng hân... nghẹn lại, hung hăng đau đớn. Hình ảnh yếu đuối đó, sao lại quen mắt như vậy, nụ cười bao dung đó sao lại thân thiết như thế, xiêm y màu trắng dính máu kia tựa như hồng y trong đêm tối ngày ấy... Hân... không thể nào, Hoa nhi mới là ân nhân của hân, hân phải bù đắp cho nàng... xú nữ nhân kia không thể nào.

-Hy vương gia, ta từng ngưỡng mộ người tài năng xuất chúng, từng cứu người một mạng, từng trao cho người trọn vẹn chân tình... Người ngu xuẩn đừng trách ta vô tình. Ta, Vinh Tuyết Trần không cần cái danh ngạch vương phi của người, ta với người có ân đoạn ân, có nghĩa đoạn nghĩa, có tình dứt tình. Thị phi nơi này, người không cấm ta cũng lùi bước chân vào, vĩnh biệt.

Nàng lạnh lùng tuyên bố, một khắc cũng không lưu lại, quay lưng rơi một giọt nước mắt hòa với máu chảy xuống. Một khắc này, tuyệt tình như vậy chỉ mong hân dễ yên cho nàng hoàn thành công việc. Nàng chỉ cần yên bình hết quãng thời gian này thôi, phải đẩy nhanh tiến độ, cảnh chương mắt này, nàng chán ghét lắm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tung Tích

Chuyện trúng chưởng phong của Hy vương gia, Vinh Tuyết Trần xui xẻo nội thương nghiêm trọng. Tuyết Phong tuy cố gắng điều tức dưỡng thương cho nàng nhưng kết quả cũng không khá hơn, nội công hân vốn không thể so bì với tiểu thư, chỉ cố gắng kiềm hãm một chút.

Linh Trần viện có thêm một nha đầu mới, Ngọc Bích rất nhanh nhẹn tháo vát. Tiểu cô nương cứ hễ đứng trước giường Vinh Tuyết Trần là lại nước mắt ngấn, nước mắt dài. Tiểu Mai phải cho nàng hầu hạ bên ngoài tránh để thương tâm.

Một đêm tối, nàng không ngủ được, ho mấy tiếng không nổi gọi người thức dậy. Tay kéo áo đẩy cửa sổ ngồi nhìn trăng sáng. Hình như nàng hoa mắt, có người...

-Thân thể có bệnh, đêm khuya không ngủ ngồi hứng gió lạnh như vậy?

-Tiêu đại ca, huynh cũng đâu có ngủ.

-Ta vừa đi xa một chuyến, cứ tin tưởng chỉ sẽ làm Gia Hy bớt ngu xuẩn đi. Ai dè lại hại nàng, định để thuốc ngoài cửa sổ rồi đi thôi! Hồng y yêu nghiệt ghé lại bên cửa sổ thì thầm.

-Đa tạ huynh!

-Nàng không hỏi ta đi đâu sao? Hân nheo mắt phượng ẩn chứa ý cười.

-Có tin tốt sao? Huynh cũng đâu có ý giấu ta đâu? Nàng bỏ viên thuốc vào miệng, lém lỉnh nói.

Tiêu vương gia vui vẻ cười, lật trong ống tay áo ra một tấm bản đồ da dê ghi chú loằng ngoằng. Vinh Tuyết Trần nhìn thấy hai chữ “Huyết tử” nổi lên hứng thú nhảy phốc ra khỏi cửa sổ. Nàng cầm tấm bản đồ trải ra sân ngồi chồm hổm chỉ tay vào.

-Bên này là “Uẩn cốc”, chếch sang một chút là “Mộng Sâm đầm” đi thẳng chính là Huyết tử lâu sao?

-Chính xác, một vị trí đắc địa. Người trên giang hồ muốn tra cũng chỉ có ta, nàng hoặc Khinh Viễn mình chứ.

-Thế còn Khinh Giang, chẳng phải hân mới lên chức đó sao? Nàng mỉm cười, vẫn chăm chú nhìn bản vẽ.

-Hừ? Lại tơ tưởng nam nhân khác, hân bắt quá vẫn là con nít, miệng còn hôi sữa. Mỗ yêu nghiệt nào đó ăn dấm chua.

-Nào, đi thôi... Vinh Tuyết Trần cuộn tấm bản đồ vào tay áo, chui vào phòng để lại một phong thư dặn Tiểu Mai vài điều, đeo mạng che khoác áo choàng khép cửa.

-Đi đâu? Hắn thật thà...

-Đi đến Huyết tử lâu, Tiêu đại ca, huynh không biết ta cực khổ thế nào đâu? Phải nhanh chóng giải quyết mọi chuyện. Nếu không, tìm ta không biết sẽ còn nát vỡ như thế nào nữa.

-Hừ...

Mồ yêu nghiệt chỉ xì mũi một tiếng phất tay áo đi theo. Cả quãng đường chỉ có hai cao thủ võ lâm thành ra nhanh gọn tiện. Vinh Tuyệt Trần nuốt viên dược cảm thấy nội lực đã ổn định, yên tâm mà đi nào ngờ chính vì lần này tức giận vội vàng lại trở thành lỗ mãng làm bao nhiêu thành công lực biến mất như khói bụi hư vô.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đến Huyết Tử Lâu

Hai người băng núi, rừng một đêm không nghỉ mới tới được “Uẩn cốc”. Dừng tại vách đá uy nghi xám xịt một màu. Tiêu yêu nghiệt dừng lại mở bản đồ kiểm tra, năng thuận tiện nghỉ một chút. Ai ngờ...

-Tiêu đại ca, không xong, có rắn độc.

-Chết tiệt, quá nhiều... mau đi thôi...

-Trên vách đá cũng có...

Nàng chỉ tay lên những hang nhỏ cheo leo, những dải màu xanh, vàng, đen, trắng le lười đỏ rực nhào đến, lũ lượt không dứt. Tiêu vương gia không nói thêm gì, trực tiếp kéo nàng đạp đá đi lên, tay áo tạo gió quạt bay các con rắn ngu ngốc dám cản đường. Vinh Tuyệt Trần chịu trách nhiệm phía sau, âm khí bay ra nổ tung từng con, máu vàng đầy đá.

Chật vật một hồi, lên tới đỉnh vẫn chưa hết rắn, Vinh Tuyệt Trần cảm thấy ngực có một trận chấn động nhẹ nhưng tình thế cấp bách, vẫn mặc kệ phóng như bay.

-Nghỉ chút đi. Hắn nhìn nàng mệt mỏi nói.

-Không được, “Mộng Sâm đầm” không phải nơi để nghỉ.

Nàng kinh ngạc nói, nơi này chính là “Mộng sâm đầm”. Sương mờ phủ kín, vùng bùn lầy lội, bên dưới chính là những con kinh ngư đuôi dài như rắn. Muốn qua phải dùng thuyền nhưng cơ bản nơi này chẳng có thứ gì coi là chắc chắn. Mản sương cũng không phải thứ để che mờ không thôi, còn chứa kịch độc, được sản sinh từ một loại sâm. Nàng còn nhớ Quý Y từng đến đây kiếm được thảo, lúc quay về toàn thân te tua, ho sù sụ mất mấy tháng liền mới đỡ.

-Ta tự có dự tính, nàng mau ngồi nghỉ. Mặt nàng xanh lắ! Tiêu vương gia bực mình ấn nàng ngồi xuống.

-Được rồi, người muốn làm gì cũng ăn cái này trước đi. Vinh Tuyệt Trần rút trong tay áo ra hai viên thuốc trong suốt như pha lê, tự cho mình một viên, còn lại cho hắn.

-Cái này? Tuy vẫn ngoan ngoãn uống nhưng mồ yêu nghiệt vẫn không nén nổi tò mò hỏi.

-Là giải dược trị bách độc của Quý Y, thật ra hắn đã từng đến đây hái “Mộng sâm” nhưng giải dược vô hiệu, lúc quay về được đã tạo nên loại này, dược tính tốt hơn.

-Thì ra là vậy! Ta đi làm thuyền đã...

Nàng gật đầu, hắn nhìn nàng điều hòa khí tức một lúc mới yên lặng bay đi. Tiếng cây đổ vọng lại “ầm ầm”, tiếng “xoàn xoạt” do vật sắc bén chém vào, Vinh Tuyệt Trần nghe mà thấy yên lòng. Nghĩ về một nơi rừng thiêng nước độc lại khiến cho tâm hồn thư thái hơn cả một cơ ngơi vinh hoa phú quý nhưng lại cận bã âm hồn.

Tiêu yêu nghiệt đi một lúc lâu mới đưa được thuyền độc mộc quay lại. Con đau nhói trong ngực nàng cũng đã giảm bớt, tuy không hiểu vì sao lại trở nên như vậy nhưng nàng vẫn cố chấp đi tiếp. Đã tới đây không thể về tay không, Vinh Tuyệt Trần leo lên con thuyền, luồn lách trong vũng lầy, nhìn những con kinh ngư cuộn cuộn nổi lên thật khủng khiếp. Hai người không tự chủ phát ra sát khí, đôi mắt lóe lên nồng đậm chết chóc như tử thần, lũ kinh ngư coi vậy mà có linh tính tự động chìm xuống trả lại sự yên lặng. Huyết Tử Lâu đang dần hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đốt Giết

Huyết tử lâu đứng như tên gọi chìm trong một không gian chết chóc âm đạm. Tổng bộ chỉ là một tòa tháp màu đỏ tía, vách tường bong nứt tiêu điều. Đèn lồng lập lờ thừa thớt nhắc nhở những kẻ có ý định xấu rằng nơi đây không phải địa điểm để dạo chơi.

Vinh Tuyết Trần nhìn cánh cửa không hề có người canh gác, ngưng trọng. Tiêu yêu nghiệt vẫn “vân đạm phong khinh” nhẹ lướt tới bên cạnh nàng ra hiệu im lặng. Một khắc sau, cả tháp rung lên, tiếng hét chói tai vang trời, chim chóc tứ phía bay toán loạn. Vinh Tuyết Trần ngạc nhiên nhìn cánh cửa mở ra sau tiếng thét, hai hộ vệ to lớn, cầm chùy sắt ngênh ngang tiến ra thủ vệ.

-Tại sao lúc này không có người, giờ đột nhiên hét lớn một tiếng lại thành ra hai tên thủ vệ?

-Ta đã tra được Huyết tử lâu vốn dĩ không có người canh gác bởi bên trong sắp đặt vô vàn cạm bẫy độc thuật chí mạng. E rằng, ta với nàng quá may mắn, tên Huyết chủ lần trước đang tu luyện nội công, tiếng hét vừa rồi hẳn là thất bại.

-Ý huynh là lúc này hẳn đã bị nội thương?

-Dục tốc bất đạt, tên này cảm thấy thời cơ càng lúc càng xa vời, muốn nâng công lực kết hợp với phản đồ lật đổ ngôi vua nên tâm vốn không tĩnh, làm sao có thể thành công.

-Hét lớn như vậy thì có thể nhìn ra thương thế không nhẹ!

-Phải. Chúng ta nên làm thế nào đây Trần nhi?

Mỗ yêu nghiệt cười quỷ quyết hỏi đôi mắt hoa đào nhìn sang mỹ nhân bên cạnh, mạn che phủ kín dung nhan tuyệt thế của nàng nhưng ánh mắt sáng rõ thông thái cũng đủ khuyh thế. Vinh Tuyết Trần rút ám khí hạt châu trong ống tay áo, vận nội công tạo ra kinh phong mạnh mẽ về phía hai tên thủ vệ, môi đỏ mấp máy: “Tất nhiên là tiêu diệt toàn bộ!”

Ám khí vung ra, tiếng nổ vang trời dậy đất. Một tay chém xuống máu chảy thành sông. Nàng một mình xông lên trước càn quét thủ vệ, đập nát đại môn. Huyết tử lâu bị chấn động, Huyết vệ vội vàng chạy ra thủ hộ. Chưa kịp làm gì đã bị “Hỏa sát” từ Tiêu yêu nghiệt một đường thiêu sống, “Không hổ danh Tiêu Sát các chủ, một chương này đẹp lắm!” – Nàng nhoẻn miệng cười, tặng hẳn một lời khen. Bàn tay nỏ nà tạo thành một quả cầu tím âm âm những tiếng nổ ghê rợn, bên ngoài bọc những tia sét xanh tím. Hẳn vội đi đến bên cạnh thủ hộ, kéo nàng phi thân lên cao rời khỏi quả cầu, hải lòng nhìn tầng lầu vỡ vụn, xác chết đầy sàn.

Hai người, một giết một đốt. Huyết tử lâu đã đỏ nay càng rực rỡ trong ánh lửa. Huyết ảnh vệ dù bị áp đảo nhưng vẫn không lui bước, càng lúc càng đông hơn, lao tới như kẻ điên, chém loạt xoạt vào không khí để rồi chết thảm. Vinh Tuyết Trần trong lúc cận chiến, không cận thận nhận ra nội lực mình bị xáo trộn, vẫn mạnh mẽ vận công tiến đánh vào sâu bên trong.

-Kẻ nào? Là kẻ nào dám tới Huyết tử lâu tàn sát?

Âm thanh khàn khàn vang lên trên đầu, Tiêu yêu nghiệt dừng việc chém giết quay lại bên cạnh nàng thủ hộ. Hắn ngược nhìn lão già mái tóc hoa râm, gương mặt xanh lét, môi mỏng, ngón tay điểm lan hoa chỉ đang trừng mắt tức giận.

-Là bọn ta. Thanh âm lãnh huyết nhẹ nhàng vang ra.

-Nữ nhân thói tha, các ngươi dám...

-Dám nói nàng như vậy, ngươi thật ngại sống quá lâu rồi phải không?

Tiêu yêu nghiệt không định nói nhiều, hẳn lo lắng cho nội thương của nàng, khi này vượt rừng hẳn đã cảm thấy nội lực nàng không ổn định, phải tốc chiến tốc thắng. Một chương kinh hóa bắn ra, lão nhân chột vật né tránh, phun ra một làn khói độc đen ngòm, sàn nhà cũng phải tan chảy. Vinh Tuyết Trần lắc đầu chán ghét, rút nhuyễn kiếm trên cổ tay giáp lá cà.

Hai đầu một, dĩ nhiên bên nào có lợi thế hơn ai cũng biết. Lão già vốn đã nội thương mặt mày nhăn nhúm, âm thanh thê thê vẫn cứ vang lên.

-Ra là Tiêu Sát các và Ngọc thần cung, lão hủ ta mới gây dựng Huyết tử lâu, chưa hề gây thù oán trên giang hồ, các người làm đến thế này là có ý gì?

-Lão già, ngươi xây dựng Huyết tử lâu với mục đích gì thì chúng ta đến để giải quyết mục đích đó! Nàng vẫn u ám trả lời. Hoi thờ trở nên nặng nề.

-Hừ, thì ra là chó săn của hoàng thất. Lãng Gia Lạc còn thò tay vào cả giang hồ, trách ta không có mắt, để lộ thực lực quá sớm.

-Biết vậy thì chịu chết đi! Tiêu yêu nghiệt tung chưởng tới.

-Lão hủ ta là thái giám tâm phúc của thánh thượng tiền triều, ta nhất định phải thực hiện di ngôn của tiên đế, phải lật đổ triều đại này đưa con cháu tiền triều trở lại ngôi vị.

-Mơ mộng hảo huyền.

Nàng bực mình lắm lắm. Nội công trong cơ thể không ngừng vận chuyển nhanh hơn, lần này là một bạch cầu cuộn cuộn khí lạnh. Bỗng nhiên, ngực chấn động mạnh, nàng phun ra một ngụm huyết đen. Tiêu yêu nghiệt vội chạy tới truyền nội công, gấp gáp nói nàng mau chóng huy quả cầu. Tuy nhiên, Vinh Tuyết Trần vẫn cố chấp tiếp tục, “Phách băng ngọc thủ” vừa thoát ra làm tê liệt cử động của lão già, hàng nghìn thạch nhũ băng đâm xuyên qua thân thể khiến lão chết không nhắm mắt.

Vinh Tuyết Trần ngã xuống, bất tỉnh. Mỗ yêu nghiệt lo lắng tràn đầy tức giận, cả người toát ra sát khí, nội lực chấn hai bên tường thành cát vụn, cánh lửa “hỏa phụng liêu nguyên” hiện ra sau lưng, nhiệt lượng mạnh mẽ thiêu trụi tòa Huyết tử lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tôn Thương Nguyên Khí

-Tiểu thư, tỉnh...

Vinh Tuyết Trần nghe được giọng nói quen thuộc, cố gắng mở đôi mắt nhấp nhem ra. Tiểu Mai đứng một bên thấy vậy mừng rỡ chạy ngay ra ngoài gọi hai người còn lại, Ngọc Bích thấy chủ tử tỉnh, hai hàng nước mắt cứ trào ra, đứng không vững ngã phịch xuống sàn.

-Ông trời có mắt, vương phi cuối cùng cũng tỉnh.

-Tiểu Mai, ta làm sao.. thế này?

-Người không nhớ gì sao, sau khi bị vương gia đánh, ngài điều dưỡng thân thể không cẩn thận, sốt nguyên hai ngày qua không tỉnh.

Tuyết Phong vốn im lặng nay liền lên tiếng giải thích, Vinh Tuyết Trần chợt nhớ ra mình đã cùng Tiêu vương gia chạy khắp “Uẩn cốc” triệt sạch “Huyết tử lâu”. Nàng khó khăn cảm thấy luồng khí nóng tràn ngập trong đan điền, từng chút ăn mòn nội lực cực khổ rèn luyện mấy năm.

-Ngọc Bích, ta muốn ăn ít cháo. Em có thể đi nấu cho ta được không?

-Tất nhiên là được rồi, Ngọc Bích sẽ nấu cho vương phi chén cháo yến mạch tuyệt kĩ của mình. Người hãy chờ một chút.

Cô bé nhanh nhẹn lau nước mắt, lấy hết sức ào tung cửa chính chạy đi. Tiểu Mai hiểu ý đi theo để Tuyết Phong ở lại.

-Có ai phát hiện gì không?

-May mắn là không, nhưng nội lực của người...

-Ta biết rồi. Tiểu Y Y không ở đây, tạm thời phải chịu đựng, nhưng... e rằng công lực sau này không còn như trước.

-Tiểu thư, Tuyết Phong muốn đi đưa thiếu chủ trở về. Hắn quỳ xuống.

-Ngươi nói đùa. Hắn vừa mới đi nay lại muốn đem trở về, ta chưa đến mức như vậy.

-Tên Hy vương gia chết tiệt đó. Sao lại tàn độc như vậy?

-Không hẳn, ta e là do tác động của độc dược trước đây và một phần ta quá vội vã vận dụng công lực, tổn thương nguyên khí... khụ khụ...

-Người đừng nói nữa. Tiêu vương gia đã giao cho chúng ta vài viên linh dược có năng lực chữa trị. Tin tức đã cho chim bồ câu đưa đi, thiếu chủ sẽ sớm quay về.

-Ta biết mà. Các người đừng quá lo!

Vinh Tuyết Trần che miệng ho khan thêm vài tiếng. Tiểu Mai cùng Ngọc Bích bưng cháo đến nơi, chưa kịp mời nàng ăn đã vội lấy nước trà xua đi cơn khô khốc nơi cổ. Ngọc Bích lại rơi nước mắt, cố gắng nuốt cho chủ tử vài thìa cháo. Nhưng đều không được, Vinh Tuyết Trần xua tay, nàng không thấy ngon miệng, mí mắt nặng nề nhắm xuống môi mỏng nhấp nháy “Lui cả đi, ta mệt quá”.

Tối đến, tại thư phòng Hy vương phủ, một bóng đen đứng trước thư án báo cáo tình hình “Chủ tử, quân đội chúng ta ở biên giới đã giành được thắng lợi, Vinh La Hiến đại nhân hẳn sẽ trở về trong nay mai. Ngoài ra, trên giang hồ, Huyết tử lâu – thế lực mới hình thành bị đốt trụi sau một đêm, tin đồn là do đắc tội với Tiêu Sát các mà bị thanh trừ. Kinh Viễn sơn trang tuy có minh chủ mới nhưng Kinh Viễn lão nhân vẫn nắm quyền, xem ra sắp tới sẽ chưa có biến cố gì.”

Hy vương gia lặng lẽ ngồi nghe, không hiểu sao từ hai ngày nay, nghe tin xú nữ nhân kia bệnh liệt giường hẳn lại cảm thấy trong lòng nhộn nhạo không yên, nghe mật báo lại không vào, chỉ muốn biết nàng giờ ra sao. Thờ dài không tin được kèm chút hối hận, hẳn phẩy tay cho thuốc hạ lui, quay lưng lại nghe tiếng mở cửa nhẹ nhàng.

-Thuộc hạ ra mắt chủ tử.

-Ừ, Linh trần viện động tĩnh thế nào?

-Vương phi sức khỏe kiệt quệ, ngay cả cháo cũng không ăn được.

-Đã cho mời thái y chưa? Hẳn đột nhiên lên giọng lo lắng.

-Thưa đã, nhưng thái y cũng bó tay. Nói gì đó có luồng khí nóng không minh bạch trong cơ thể vương phi không cách gì xóa được, chỉ có thể cầm chừng.

-Phế vật... Lui đi...

-Vâng.

Hy vương gia tức giận gạt hết tấu chương, không hiểu được tại sao máu lại xông lên não, mất đi lý trí. Chương phong của hắn lúc đó đủ đánh chết một con hổ vằn, Lăng Gia hoàng tộc của hắn trọng hòa, cơ địa trong người từ khi sinh ra đã có nguồn nhiệt lượng kì lạ, nàng... vốn đã yếu nhược như vậy. Lòng không yên, hắn vội phi thân đến Linh Trần viện.

Kính ngọc, hắn chỉ có thể kính ngọc mà nhìn, cả khuôn viên heo hút ngày nào trở mình rực rỡ. Vườn hoa, hồ sen, tường nhà, mái ngói... đẹp và linh khiết tuyệt trần như chốn bồng lai tiên cảnh. Lăng Gia Hy nhìn vào khung cửa sổ vẫn sáng đèn, người con gái với gương mặt tàn tạ vết tím thâm ho khan, tay vẫn nhẹ nhàng vạch từng nét chữ. Có lẽ cảm thấy ngọt ngào, nàng đặt bút mở cửa bước ra sân nhìn trăng sáng, làn da trắng bệch xanh xao khiến tim hắn co rút ê ẩm.

Vinh Tuyết Trần không biết bị nhìn lên. Nàng lặng lẽ ra ngồi phía dưới gốc cây khô trong viện treo đầy những dải lụa đủ màu phất phơ trong gió. Cây cỏ cảm nằm trơ trọi thương cảm cho nàng. Ngón tay trắng mịn nhẹ lướt phát ra âm thanh réo rắt, nàng chợt thở dài cảm thán, nguyên khí đã hao tổn, dù có thuốc tiên cũng không thể phục hồi như xưa. Dù Tiêu yêu nghiệt đã tặng linh dược nhưng chỉ có thể cầm chừng, nàng không hi vọng sẽ hao tổn thêm nữa.

Nghĩ ngẩn ngơ, ngọc thủ vô tình, những giai điệu không trọn vẹn nhưng đầy linh tính vang vọng. Lăng Gia Hy càng bất ngờ, hắn không phải kẻ ngu, cảm kĩ này, e rằng Hoa nhi chẳng khi nào có thể so sánh, tài năng này không chỉ luyện tập là có được, phải là thiên phú dị bẩm, là tinh hoa đọng lại từ tâm hồn. Vô tình, hữu tình... nàng vượt xa những gì hắn nghĩ, hắn... đã mờ mắt đến như thế nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tin Tức Và Thuốc Chữa Bệnh

Vinh Tuyết Trần sống tĩnh tâm trong viện vài ngày điều tức tâm trạng cũng như cố gắng hồi phục, đáng tiếc dù nàng có làm cách gì nguồn dị hỏa kia vẫn cắn quết bên trong cơ thể, cắn nuốt nội lực. Nàng liên tục cố gắng áp chế, dị hỏa lại khiến nàng công tâm thất thủ ho ra máu, nàng lại thuộc hệ Băng nước, hai thứ đối nghịch nhau chẳng có kết quả gì tốt đẹp.

Một hôm nọ, nàng bản thân ngồi ở ao sen, nấc nghẹn, máu tràn ra từ khoang miệng đã thành thói quen, cũng không thèm lau đi, cảm giác phế vật thật vô dụng. Nàng khó chịu cùng phần uất nắm chặt tay, cái thứ dị hỏa kì dị này từ khi nào tiến vào trong đan điền... là do cái tên Hy vương gia chết tiệt đó hay là lão nhân hoa lan chỉ Huyết tử lâu... “

-Khụ khụ... thật đáng ghét...

-Đáng ghét cái gì? Nàng lại không chịu dưỡng bệnh, sao lì lợm như thế? Tiêu yêu nghiệt từ trên cao đáp xuống, bọc bội lấy ống tay áo lau máu cho nàng.

-Huynh đến đây làm gì? Nàng ngạc nhiên.

-Ta đến thăm nàng. Hân yêu thương nói.

-Sao không đi bằng cửa chính? Huynh làm như thế này coi chừng thiên hạ đồn đại bậy bạ.

-Ta là người sẽ lắng nghe mấy tin đồn thất thiệt vậy sao? Nàng cũng quá không hiểu về ta rồi! Hân vung áo bào ngồi xuống ghế đá đối diện, mắt bắn ra hào quang mỹ đến nghẹt thở mà nói.

-Hừ, ta sai lầm rồi. Hoa tâm vương gia sao lại để ý mấy vấn đề tầm thường đó! Khụ khụ... Nàng nghiêm mặt đáp, không cần thận lại ho khan.

-Ta nghĩ nên mang nàng đi tìm Quý Y sớm chút, ta không muốn nàng có chuyện đâu. Nhìn nàng xem, người yếu ớt, mặt trắng bệch, Ta...

Tiêu vương gia đang dịu dàng ôm nàng vào lòng vỗ lưng giúp thì cánh cửa Linh Trần viện bị đá tung ra. Lăng Gia Hy gương mặt tím đen giận dữ, xuất hiện đầy phẫn nộ, bước từng bước đến trước mặt hai người, kéo Vinh Tuyệt Trần khỏi vòng tay nhị ca.

-Nhị hoàng huynh đến, sao không đi từ cửa chính, lại lén lút ở đây âu yếm với vương phi của ta?

-Hừ? Ngươi thừa nhận nàng là thê tử từ khi nào? Mỗ yêu nghiệt nhanh chóng vịn cổ tay đệ đệ, giải thoát cho mỹ nhân đang bị kiềm chế. Nàng gật đầu nhìn hân, ánh mắt hàm chứa lời cảm ơn.

-Ta không thừa nhận thì năng vẫn danh chính ngôn thuận là Hy vương phi! Hân gào lên.

-Nực cười, là kẻ nào khi ta tân hôn bị cướp đi ân ái bên nữ nhân khác, là kẻ nào biến ta vào hoang viện khô cằn lạnh lẽo, là kẻ nào không biết phải trái ra tay với ta... không dám, ngày đó ta đã tuyên bố không cần đến danh ngạch cao quý này của vương gia. Nàng xoa cổ tay đau nhức đi về phía Lăng Gia Tiêu buông lại một câu phản đối.

-Nàng... dù thế nào thánh chỉ cũng không thể rút lại, nàng...

-Ngươi im ngay, ta không còn quan tâm chuyện đó nữa, ta với ngươi đã ân đoạn nghĩa tuyệt, ta tuyệt đối chưa hề mắc nợ gì ngươi, việc gì ta phải khổ sở chịu đựng.

-Ta... nàng vẫn là vương phi, không thể ôm ấp kẻ khác... vô liêm sỉ... Hân không biết làm gì, nghiêng răng căm hận nói.

-Vô liêm sỉ? Vương gia đang nói ta sao? Xin hảo hảo nhìn lại mình đi. Ta không hoan nghênh ngươi tiến vào đây. Tuyệt Phong, tiễn khách!

“Bùm” – Vinh Tuyệt Trần vừa dứt tiếng đã thấy chướng phong vút qua người, Tuyệt Phong ánh mắt căm hận ra tay không nương tình, Lăng Gia Tiêu thấy vậy liền phi thân tới ngăn cản. Ba người, người tranh kẻ cản, hỗn loạn vô cùng. Tiêu Mai thấy nàng chỉ đứng yên lặng, nhẹ nhàng bưng chén thuốc hạ nhiệt đến cẩn thận giúp chủ tử dùng.

-Muốn đánh thì ra khỏi nơi đây đã! Nàng quệt đi giọt thuốc còn vрон lại ung dung lên tiếng. Tuyệt Phong hiểu ý dừng tay.

-Hừ... các ngươi giỏi lắm. Lăng Gia Hy bọc bội phất áo đi.

-Ngươi đợi ta ở tiền sảnh, ta có chuyện cần bàn. Mỗ yêu nghiệt đáp xuống trước cửa nói vọng tới.

-Hảo!

-Huynh lại muốn làm gì? Vinh Tuyệt Trần giương đôi mắt long lanh nhìn hân.

-Chuyện bình thường vớ vẩn mà thôi. Ta cho nàng biết một tin vui, Vinh tướng quân sắp quay lại kinh thành rồi!

-Huynh nói thật, đại ca khi nào về?

-Đã xuất phát rồi, chắc vài ba hôm nữa, gia đình sẽ đoàn tụ thôi. Nàng biết điều giữ gìn sức khỏe, đừng làm huynh ấy lo lắng! Lăng Gia Tiêu vuốt tóc nàng dặn dò – ta đi đây, nhớ uống thuốc đầy đủ. Đừng có để đến khi về nhà lại học máu ngất xỉu.

-Ta nhớ rồi, cảm ơn huynh.

.....PHÂN CÁCH NÀO.....

Tiền sảnh Hy vương phủ, một nam nhân gương mặt tuấn tú áo bào xanh thẫm ngồi trên ghế chủ tọa, ánh mắt vô hồn, tò ra hàn khí làm đám nô tài đứng bên hoảng sợ không biết nên tiến thoái thế nào. Chưa tới nửa khắc, bóng dáng đỏ rực hiện ra trước cửa, đối lập với người đang ngồi, ánh mắt tò ra hơi nóng thiêu người. “Uỳnh”, Tiêu vương gia chân chiếc ghế bên cạnh thành tro, phất tay áo đuổi hết nô bộc ra ngoài.

-Ngươi còn dám làm loạn nơi phủ ta?

Lăng Gia Hy mặt mũi tối sầm. Uy lực một chương lúc này của nhị ca, tại sao... lại mạnh hơn cả hần, không thể nào, nhị ca luôn tầm hoa văn liễu cơ mà...

-Ngươi không cần suy đoán nhiều, lâu nay ẩn dấu thực lực chứng tỏ ta không cần tranh giành vương vị, cái ta muốn là thứ khác. Và ngươi, thích hay không ta vẫn sẽ lấy... Tiêu vương gia giận dữ nói.

-Ngươi... Ý ngươi... Hần nắm lấy tay cầm bằng gỗ nơi thành ghế, “rắc” một tiếng bẻ gãy.

-Ta muốn nàng, ngươi thì không có tư cách nói không.

-Vô sỉ, gian phu dâm phụ...

-Đừng tự chửi bản thân mình, ngươi làm được gì cho nàng chứ... nếu đã lựa chọn thì tốt nhất biết điều ở cạnh Hoa nhi xinh đẹp của ngươi đi.

-Ta thêm vào xú nữ nhân kia, nhưng ngươi đừng hòng toại nguyện. Thánh chỉ phụ hoàng đã ban ra...

-Thánh chỉ? Nực cười... ngươi quá ngu xuẩn, ta không muốn nói nhiều. Ngươi nên biết, hòa chương đã ăn sâu vào nội tạng Trần nhi, chỉ có thánh dược trong hoàng cung mới giải được. Ngươi lo vào cầu xin phụ hoàng ban thuốc, nếu không đừng trách ta.

-Sao ngươi không đi làm? Lăng Gia Hy được nhắc nhở giật mình nhớ ra hỏi.

-Ta chính là đang giữ cho ngươi và hoàng thất chút thể diện. Chỉ cần đến lúc, ta sẽ mang nàng đi, ngươi lo biết điều làm tốt chuyện của mình, đừng để nàng bị tổn thương vì bất cứ gì đấy!

Tiêu yêu nghiệt buông lời hăm dọa cuối cùng tung người bay khuất. Bỏ lại Lăng Gia Hy cắn môi bất lực, nhưng dù thế nào, hần cũng nhanh chóng tiến cung tạ tội. Hoàng đế nghe tin nổi cơn tam bành, không thêm nói tiếng nào với đứa con trai đang quý, thân chinh xuất cung đến tận Linh Trần viện ban thuốc. Tuy nhiên, do chương lực quá mạnh, nàng lại hao tổn tâm sức tiêu diệt Huyết tử lâu nên thánh dược không thể làm gì hơn ngoài việc trừ dị hỏa, Vinh Tuyết Trần đau khổ cảm nhận đan điền hao hụt hoàn toàn, chỉ còn chưa tới phân nửa công lực khi xưa.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Cuộc Chiến Trong Hoàng Cung

Dù chán ghét việc phải ngồi im một chỗ để người khác hầu hạ, Vinh Tuyết Trần vẫn rất cam chịu để tịnh dưỡng, hi vọng hồi phục nhanh hơn. Sau ngày gây sự lần trước, hai vị vương gia đều trở nên biết điều hơn, không ai tới quấy rầy.

-Tiểu Mai này, không biết đại ca sắp đến nơi chưa?

-Tiểu thư thật là... người biết rồi còn giả bộ, đại thiếu gia hần là đã đến cổng thành rồi. Tối nay hoàng cung nhất định sẽ mở tiệc long trọng chào mừng.

-Hi hi, ta thật ra chỉ muốn em nhắc lại cho vui thôi!

Hai chủ tớ vui vẻ cười nói. Lăng Gia Hy lặng lẽ đứng trên mái nhà bên ngoài nhìn xuyên vào, Tuyết Phong im lặng hộ vệ, ánh mắt không một phút rời khỏi dáng người kia, chỉ cần hần động đậy, Tuyết Phong cam đoan sẽ một chương ngay tim hần.

Đêm đến, hoàng thượng quả nhiên cho người tới mời vương gia cùng vương phi vào cung, vì ngày vui đặc cách cho Hạ Hồng Hoa được tham dự. Lâu lắm mới được dự yến, nữ nhân kia mặc một bộ y phục màu vàng tơ tằm thượng hạng, thêu những đóa mầu đơn quyền rũ, mái tóc dài vấn lên đài cát kết thêm một bộ kim đao bằng ngọc, trăm hoa lan tự tại nở bật. Vinh Tuyết Trần ngược lại, sắc trắng phụ trợ gương mặt tím thắm quý dị, môi đỏ vện vẹo kinh khủng nhưng ánh mắt tinh anh quý khí tỏa ra chấn nhiếp lòng người, tóc đen ba nghìn s0ợ chỉ độc một cây trăm dương chi bạch ngọc hồ điệp do Tiêu yêu nghiệt tặng xoa bóng bênh làm không khí trở nên hư hư thực thực.

Lăng Gia Hy nhìn sâu vào nàng, cơ hồ muốn ôm lấy, bỏ quên cả tiểu mỹ nhân lâu ngày không gặp nũng nịu bên cạnh. Vinh Tuyết Trần tỏ ra chán ghét lạnh lùng đi ngang qua, không hề luyến tiếc chui vào xe ngựa. Tuyết Phong giật dây cương, khỏi bụi mù mịt. Hy vương gia vừa thẹn vừa giận, rút tay ra khỏi Hạ Hồng Hoa nhanh chóng vào xe. “Tiện nhân”, cô ta vận chiếc khăn tay, gương mặt trở nên khó coi nhìn vào làn bụi trước mặt, cắn môi vịn tay nha hoàn bước lên theo.

Hoàng cung vẫn như trước, yến oanh nườm nượp, người người tấp nập. Vinh Tuyết Trần xuống xe, chạy ngay đến khu vực dự yến, ánh mắt mong chờ tìm quanh, hạnh phúc nghe âm thanh quen thuộc gọi tên mình.

- Tiểu Trần, đại ca ở đây!

Chỉ thấy một nam nhân ngọc thụ lâm phong, hùng tâm tráng chí, nụ cười sáng ngời đứng cạnh một hồng y nhân, mắt phượng mày ngài, hỏa khí nồng đượm lại yêu nghiệt mê người. Nàng dang tay chạy tới ôm lấy đại ca đã xa cách bao lâu.

-Muội nhớ huynh lắm! Nàng cọ vào người Vinh La Hiến làm nũng.

-Xem đi, làm vương gia chê cười rồi. Tiểu muội đã lấy chồng nhưng vẫn như con nít vậy! Đại ca nhéo má nàng, ha ha cười trêu chọc.

-Tướng quân quá lời rồi! Tiểu yêu nghiệt hồi đáp.

-Đại ca, đại tẩu đâu rồi? Huynh về thật đúng lúc, tẩu ấy sắp sinh nha, cần huynh ở cạnh.

-Ai gọi ta đó? Tiểu Trần, muội thật coi thường ta nha! Đa Tinh Lan xuất hiện với cái bụng to 8 tháng lạc lè, tựa vào người phu quân.

-Nàng lại lên mặt rồi, mau ngồi xuống ngay. Cứ đi lại khắp nơi làm tâm ta không thể yên nổi.

-Ai bảo ta yếu đuối, chàng đừng làm lớn chuyện, ta rất khỏe nha!

Hai phu thê, lời qua tiếng lại nhưng ánh mắt thân tình, ân ái ái ái làm các cô nương chưa chồng đứng cạnh ngưỡng mộ. Vinh Tuyết Trần nhoen miệng cười, không để ý ánh mắt nóng rực của Tiểu vương gia đối chọi với tam đệ không ngại.

Hoàng thượng xuất hiện, tiếng quỳ lạy vang dội tiền điện, Vinh Tuyết Trần ngồi đối diện với các ca ca và phụ thân, lâu lâu vẫy tay, mời rượu. Nàng cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp, như mới đây thôi, nàng vẫn là tiểu cô nương ở tại Vinh phủ, hàng ngày hưởng thụ cuộc sống an nhàn. Chỉ vì tên Hy vương gia này, lòng nàng thật quá tầm thường và ngu dốt nhưng sớm muộn, mọi chuyện sẽ trở lại nơi bắt đầu, ngày mà nàng vứt bỏ cái danh ngạch vương phi ngu ngốc trở về làm Vinh đại thư sẽ đến nhanh thôi.

Sau vài tuần rượu, các vũ công tiến đến múa hát. Các quan lại thi nhau cạ chén, thường nhạc, trao đổi chuyện trò. Vinh Tuyết Trần cũng đứng dậy ghé đến cạnh đại tẩu tâm sự. Chẳng ngờ, một thân ảnh áo lụa màu hồng tức tốc bay tới, trên tay là cây chủy thủ sáng lóa hướng về hoàng thượng. Vinh đại lão gia phản ứng nhanh nhất, ném thẳng bàn tiệc vào người vũ công nọ. Tiếng hét “sát” vang lên khắp chốn. Cửa điện bị đóng lại, tất cả lính tráng đều trở tay không kịp bị một đám người áo đen xăm chữ “tử” trên trán đâm chết.

Vinh Tuyết Trần không ngờ, Huyết tử lâu đã thiêu trụi nhưng vẫn còn một lực lượng tử vệ lớn như vậy. Xem ra trước lúc nàng cũng Tiểu yêu nghiệt đến xóa sổ, bọn chúng đã chuẩn bị sẵn một kế hoạch chiếm quyền rồi. Vinh La Hiến gân xanh nổi trên trán, nụ cười âm áp trở nên tàn độc, che chở cho tiểu muội cùng nương tử. Kế địch quá đông, Vinh lão gia hộ giá, Tiểu yêu nghiệt không tiện biểu lộ thực lực chỉ đơn giản né tránh, ánh mắt nóng bỏng hướng về nữ nhân vừa mới hồi phục không lâu tràn đầy lo lắng.

Hạ Hồng Hoa sợ hãi khóc thét lên cổ gắng nép vào người Lăng Gia Hy. Hắn tuy vẫn còn tình cảm với nàng nhưng trái tim đã dần lạc lối về nữ nhân bên kia, tâm đau đớn pha lẫn giận dữ lao vào chém giết. Cả đại điện ngập trong không khí chết chóc, máu văng khắp nơi. Đám tử vệ không sợ chết, phóng độc, tung chưởng, chém xuống lấy đi tính mạng của rất nhiều quan lại, tình hình không ổn, hoàng thượng bị thương nơi cánh tay khuỷu xuống, lúc này, Chân bộ hình đại nhân đứng ra cười lớn.

-Lăng Gia Lạc, cao quý uy nghi một đời giờ như con cá chết, cảm giác như thế nào?

-Chân Hình Sơn, thì ra là ngươi... nói, ngươi thực sự là ai? Vinh La Thiên giận dữ.

-Ta là ai sao? Ta chỉ là ta thôi, ngươi nói xem Lăng Gia Lạc, ngày ngươi rong ruổi chiến trường ngoài Vinh La Thiên còn có ta, ta vì ngươi trung thành tận tâm bị hủy một cánh tay, ngươi lại coi trọng Vinh gia hơn. Tài năng của ta bị ngươi coi thường, bị ngươi vui đập, bị ngươi quên lãng... Giờ là lúc ta đòi lại tiền triều ư, ta phi vào chỉ cần cái danh hào, kẻ nắm quyền sẽ là ta. Hoàng triều rộng lớn này sẽ thuộc về ta.

-Ngông cuồng... Hoàng thượng phun ra một câu học máu.

-Phải thì sao? Kẻ thắng làm vua người thua làm giặc, bên ngoài ta đã cho quân mai phục, chỉ cần giết sạch những kẻ trong này, ta không tin ngày mai dân chúng không quỳ phục ta. Lên, giết hết...

Từ vệ lúc này giống như một dã thú vung ra một đám độc dược, một số quan lại bị dính, cả người tím ngắt run rẩy thối rữa. “Dung tử tán” Nàng và Tiểu yêu nghiệt hét lên kéo mọi người lui xuống lấy tay che mũi. Lăng Gia Hy nhận ra “người quen” tay siết chặt kiếm lửa giận phừng phừng.

-Ai da, ta nói Vinh tiểu thư quả nhiên đáng thương. Cứu người lại bị người phụ, Hy vương gia à. “Dung tử tán” là độc dược do Huyết tử lâu chế ra, sắc tím là đặc trưng của nó, người ngu dốt cũng thôi đi, một nữ nhân yếu đuối gia thế đơn giản có thể hút độc mà không chết sao? Chưa kể ngoại trừ Quý Y không ai giải được, nói cái gì mà thân thể suy yếu do hút độc nực cười. Chân Hình Sơn châm chọc.

-Ngươi nói cái gì, mau lập lại... Hy vương gia nghe được, máu dần xông lên não, trừng mắt nhìn nữ nhân dưới thân đang sợ hãi, mặt cắt không còn một giọt máu. Vinh Tuyết Trần chỉ nhủu mày lắc đầu.

-Ta nói ngươi ngu có nghe rõ không? Mà thật ra kẻ ngu còn có thể nhìn ra vết thương trên mặt Vinh Tuyết Trần là do Dung Tử Tán tạo ra, ngươi đúng là kẻ bại não. Muốn mời được Quý Y trị bệnh, Vinh gia mới đủ tài lực cùng uy danh chứ Hạ gia, xì, ta nôn vào, nhỏ bé tầm thường, có bỏ ăn cỏ mới đi tới đó mà trị liệu. Hắn nhỏ một bãi nước bọt về hướng Hạ Hồng Hoa, cô ta nắm chặt tay hét lên.

-Không mà, Hy ca ca, ta chính là người cứu ngươi, cha ta đã mời được Quý Y đến chữa bệnh, nhưng cơ thể ta từ đó suy yếu hẳn. Ngươi phải tin ta.

-Nữ nhân ngu xuẩn, ngươi nghĩ nói thế ai cũng tin à? Nhân đây ta có chuyện muốn hỏi Vinh tiểu thư, độc ngài hẳn là đã trị hết, tại sao vẫn lưu lại Dung tử tán trên mặt thành xú nữ nhân như vậy?

-Là vì Quý Y muốn ta đưa chất độc ra đối chứng nếu hắn chối bỏ trách nhiệm. Nàng lạnh băng nói, ánh mắt không thèm đến xia đến về mặt tiếc hận đen đặc lại của Lăng Gia Hy.

-Tiện nhân, ngươi dám lừa ta... Hắn tung cước đạp vào người Hạ Hồng Hoa.

-Thì ra là vậy, nhưng ngài lại không làm... chắc chắc... thôi đành nào tất cả cũng sẽ chết. Xuống dưới rồi hãy tính toán sau...

-Ta e, người chết sẽ là ngươi... Nàng tỏa ra hàn khí bức người, không khí xung quanh đặc lại, toàn bộ “Dung tử tán” nặng nề rơi xuống. Thấy khói độc không làm gì được, Chấn Hình Sơn kinh ngạc “Sao có thể?”

-Ngươi cũng thông minh lắm, có thể đoán ra Vinh gia ta mời được Quý Y, tiếc là ngươi chưa từng gặp hắn nên không hiểu rõ, ngoại trừ nhận yêu cầu từ một người, hắn không bao giờ chữa cho ai cả. Người đó là ta, Ngọc Thần cung chủ - Vinh Tuyết Trần.

“Ầm” cánh cửa đại điện bị chấn tung ra, tứ đại hộ pháp xuất hiện. Tuyết Phong mang đại đao hùng dũng, Trần Mai cùng Trần Cúc xinh đẹp kiều mị, Tuyết Vân lâu ngày không xuất hiện áo bào tung bay trong gió, cung kính cúi người “Cung chủ”.

-Tới đúng lúc lắm, ngoài kia sao rồi? Nàng uy nghiêm hỏi.

-Khinh Viễn lão nhân đã đưa đồng đạo võ lâm đến giúp đỡ, đại quân đóng phía Đông thành bị tiêu diệt toàn bộ. Quân hộ vệ ở trong cung đã bị nhân lực tử của ta khổng chế.

-Hảo. Chấn đại nhân, cục diện xoay chuyển cảm thấy thế nào? Nàng che miệng khúc khích cười.

-Ngươi... sao có thể... quân đội của ta, tử vệ của ta...

-Hừ đến nước này còn lớn tiếng... tứ đại hộ pháp nổi giận trong vòng chưa đầy một khắc toàn bộ tử vệ còn lại gục xuống.

-Trời hại ta... nữ nhân thôi tha, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi. Dù có chết cũng phải lôi ngươi theo.

Chấn Hình Sơn bị dồn đến đường cùng liều mạng chống đỡ, hắn tung ra khói trắng che mờ mắt người xung quanh, tung người hướng về phía Vinh Tuyết Trần. Nàng bất ngờ đưa tay ra cản. Nào ngờ, hắn không phải muốn giao chiến mà là “đồng quy vu tận”, một quả pháo to đen rơi xuống. Tiêu vương gia liều mình chạy tới kéo nàng ra nhưng không kịp. Toàn bộ xung quanh chấn động, khói đen ngạt thở, tường sụp đổ nát... có bóng người gian nan đứng dậy phun một ngụm máu. Chấn Hình Sơn tan xác, nàng né được nhưng số nội lực còn lại bị đem ra chống đỡ bảo vệ tính mạng tan biến sạch sẽ. Tức giận công tâm, nàng khuy xuống rơi vào vòng tay của đại ca.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cường Bức

Sau khi tức giận công tâm, Vinh Tuyết Trần bất tỉnh suốt một tuần liền, cơ thể hư nhược, nội công tan biến, không khác gì một phế vật. Không thể ngồi yên nhìn nàng càng ngày càng yếu đuối, Tiêu vương gia dẫn theo Tuyết Phong, Tuyết Vân một đường rong ruổi đến Ngụy quốc đưa Quý Y trở về.

Trần Cúc thay thiếu chủ mỗi ngày tận tình nấu thuốc chăm sóc nhưng đúng lúc này Đa Tinh Lan lại sắp lâm bồn. Nàng phải vội vàng trở về. Vinh Tuyết Trần nằm lại trong hoàng cung chỉ còn Trần Mai bên cạnh. Một buổi sáng, nắng nhẹ chiếu vào giường mỹ nhân, hai mí mắt chợt rung động mở ra, đôi môi khô lên tiếng.

-Có ai ở đây không? Ta làm sao thế này?

-Tiểu thư, là em đây, người có nhận ra em không? Tiểu Mai chạy vội vào bắt lấy tay nàng.

-Dĩ nhiên rồi, nha đầu ngốc. Đây là đâu, sao lạ vậy?

-Đây là hoàng cung, Tiểu Cúc phải về giúp đại tẩu của người lâm bồn nên hoàng thượng sai ngự y chăm sóc bệnh tình cho tiểu thư.

-Đầu phải là bệnh nan y gì, ta chỉ là khí huyết công tâm, nội lực phản phệ mất hết mà thôi. Khụ khụ...

Vinh Tuyệt Trần che miệng ho, thấp giọng nói, hàng mi rung rung cố không bật ra tiếng khóc yếu mềm, Tiểu Mai đứng bên đồ hồng vành mắt, chủ tớ nhìn nhau một lúc cuối cùng không thể kiềm lại để nước mắt rơi ướt tẩm chẩn nhưng bằng tơ thượng hạng.

Một bóng đen đứng chờ bên ngoài đã lâu, nghe tiếng nước nở thương tâm liền đẩy cửa xông vào, ôm lấy bờ vai yếu đuối của nàng, âm giọng chua xót khuyên nhủ.

-Lỗi do ta, nếu ta không mờ mắt nhận lầm người, nàng sẽ không phải một mình bốn ba vất vả... Hy vương gia lúc này giống như trở thành một con người khác, vỗ về nàng.

-Là người, mau tránh ra, ta khinh bỉ người. Vinh Tuyệt Trần nhận ra người vừa đến, hai tay xô mạnh nhưng vốn cơ thể không còn chút sức lực khiến cho hành động giống như làm nũng, Lăng Gia Hy càng ôm chặt hơn.

-Trần nhi, dù nàng không còn võ công, ta vẫn sẽ nguyện một đời bảo vệ nàng. Ta biết ta sai rồi, nàng đừng giận ta!

-Ha, ta chưa bao giờ giận người, ta hận người. Chúng ta đã tuyệt tình ở vườn hoa vương phủ, người cho ta một chường chặt đứt tất cả. Người quên nhanh vậy sao? Nàng quay quắt, vùng vẫy. Tiểu Mai đứng bên cạnh kinh hoàng phút chốc bình tĩnh lên tiếng.

-Hy vương gia, ngài mau thả tiểu thư ra ngay, đây là hoàng cung không phải phủ đệ của ngài. Ta không ngại gọi lính gác đến kéo ngài ra đây!

-Nha đầu người là cái gì dám vô lễ với ta. Người gọi đi, xem chúng sẽ nghe ta hay nghe người.

-Lăng Gia Hy, người càng lúc càng quá quắt, ta thật có mắt như mù mới xem trọng người. Mau buông ta ra.

-Trần nhi, ta biết lỗi của mình rồi, nàng hãy cho ta cơ hội.

-Cơ hội, buồn cười... người không nhìn lại mình đã từng đối xử với ta như thế nào sao, dứt ngay.

-Hy vương gia, ngài hãy mau rời khỏi. Nơi đây không đón chào ngài.

Nhìn hai chủ tớ trước mặt người qua tiếng lại cố gắng xua đuổi hần. Lăng Gia Hy rút cuộc nổi giận, vung chường đánh về phía Tiểu Mai. Vì bất ngờ, phần vì năng lực kém hơn, Tiểu Mai trúng chường, đầu đập vào cột trụ ngã xuống bất tỉnh. Vinh Tuyệt Trần hoảng hồn té xuống giường, bò tới bên nàng kiểm tra mạch và hơi thở, xác định nàng chỉ tạm thời hôn mê, tảng đá trong lòng mới bỏ xuống, tức giận nghiêng răng quay lại chỉ thẳng vào kẻ đang tối sầm lại vì ức chế.

-Người giỏi lắm, Lăng Gia Hy, người của ta người cũng dám đánh. Người dứt nhanh cho ta. Ngay ngày mai, ta sẽ xin hoàng thượng hạ chiếu hòa ly, đường ai nấy đi.

-Nàng vừa nói gì, mau lặp lại.

-Ta nói người với ta sẽ hòa ly, không còn quan hệ, nước giếng nhất định không phạm nước sông... A... người làm gì...

Nàng đang lớn giọng hét vào mặt hần thì cảm thấy thân thể bị nâng lên ném vào chiếc giường bông rộng lớn. Lăng Gia Hy gương mặt vặn vẹo dữ tợn, kéo áo bào vất xuống đất lộ ra thân thể cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn. Vinh Tuyệt Trần nhận thấy ý đồ bất chính của hần, nép sát vào bên trong dùng hai tay bọc kín cơ thể.

-Hòa ly? Nàng muốn hòa ly để thuận lợi tiến đến với Nhị ca phải không? Ta không cho phép, nàng vốn là vương phi của ta, cả đời này đừng hòng thay đổi.

Hần cúi xuống nắm lấy y phục của nàng, xé rách từng mảnh. Cơ thể yếu đuối, Vinh Tuyệt Trần cố gắng phản kháng nhưng không được, đôi môi hé mở hét lên "Không được chạm vào ta, người tránh ra, mau dứt đi..." Nàng càng vùng vẫy, hần càng làm tới, đôi mắt vẫn lên những sợi tơ máu. Lăng Gia Hy cột hai bàn tay trắng nõn của nàng lên thành giường, tay còn lại giữ chặt gương mặt của nàng hôn tới tấp. Vinh Tuyệt Trần rơi nước mắt bất lực, đôi môi thờ hờn hển bị hần điên cuồng chiếm lấy, nuốt hết những hương vị ngọt ngào lẫn mặn chát.

Cả người nàng bị hần khinh bạc, xiêm y tan tác rơi đầy trên sàn. Lăng Gia Hy tháo đi chiếc yếm bạch liên trắng phau vút bỏ phòng tuyến cuối cùng, ra sức đoạt lấy hai chủ tớ con núng nính, khi dễ hạt đào hồng đượm. Vinh Tuyệt Trần giật nảy người, cơ thể nóng rực, sức lực tiêu tán. Vô lực chịu trận, hai mắt nhắm nghiền, Lăng Gia Hy thấy nàng không phản kháng, tức giận buông bỏ đôi bạch thủ cúi xuống động thân đi vào, hải lòng nhìn gương mặt nàng trở nên trắng bệch, hai mắt mở to, răng cắn chặt vào môi ngăn mình bật ra tiếng hét kinh tởm. Hần lướt động thân mình, không kim lại được dù biết nàng đang rất đau, rất khô sở nhưng bên trong nàng làm hần phát điên, âm áp và chặt chẽ cuốn lấy. Không biết hần đã dày vò nàng bao lần, đến khi hần gục xuống thì bên ngoài trời đã tối, Tiểu Mai vẫn chưa tỉnh lại còn mỹ nhân dưới thân hần cũng chìm vào cơn mê.

Sáng hôm sau, Lăng Gia Hy thức dậy đã không nhìn thấy nàng, nha đầu ngất xỉu cũng biến mất. Hần vội mặc lại y phục, đẩy cửa bước ra thì bị một thanh gỗ đập vào chân quỵ xuống. Ánh nắng rực rỡ chiếu thẳng vào mặt, hần chặt vật nhìn về phía trước. Phụ hoàng, Vinh lão thừa tướng cùng gia quyến đang nổi trận lôi đình, hần không quan tâm quay khắp nơi tìm kiếm nàng, chỉ thấy Tiểu Mai một đầu băng trắng ôm lấy tiểu thư vô hồn ngồi bất động trên ghế đá.

-Nghịch tử, nhớ xem hôm qua người đã làm nên chuyện tốt gì? Hoàng thượng Lăng Gia Lạc đi tới tát vào mặt hần.

-Nhi thần không có, nàng là thê tử nhi thần, chuyện này là thiên kinh địa nghĩa. Hắn chùi vết máu trên môi, kiên định nói.

-Ngu xuẩn, trước đây ngươi không thèm đếm xỉa gì đến người ta, giờ lại cường bức... ngươi còn dám nói “thiên kinh địa nghĩa”. Súc sinh! Vinh La Hiến đi tới bên tiểu muội điên cuồng đáp.

-La Thiên, ta... Hoàng thượng lấp bắp, quần bách nhìn vào người vừa là bằng hữu, vừa là thân đệ.

-Hy vương gia, ngươi định làm thế nào với Tiểu trần nhà ta? Vinh lão thừa tướng nén giận hỏi.

-Ta sẽ đối xử thật tốt với nàng, dùng cả đời này bù đắp lại lỗi lầm đã gây ra! Ta sẽ hưu Hạ Hồng Hoa, độc sủng một mình Vinh Tuyết Trần nàng. Lãng Gia Hy kiên định nói.

-KHÔNG ĐƯỢC...

Chẳng biết làm sao xuất hiện, nhưng Hạ Hồng Hoa đã chạy tới nơi, vừa kịp nghe thấy những lời tàn nhẫn của Hy vương gia, nàng ta hét lên ngăn cản, quý sập xuống đập đầu với hoàng thượng.

-Hoàng thượng, tiện nữ biết mình lừa dối thánh nhan, phạm vào đại kị, nhất định phải chém, nhưng xin ngài đừng để vương gia hưu tiện nữ. Tiện nữ đang có thai, cầu xin người...

-CÁI GI????

Tất cả những người có mặt cơ hồ hét lên. Vinh Tuyết Trần lúc này đột nhiên có phản ứng, đưa mắt nhìn qua lác đầu. Lãng Gia Lạc một lần bị lừa, giờ cần trọng ra lệnh cho mọi người đến xem mạch. Vinh La Thiên sai nhi tử nhỏ nhất ra roi thúc ngựa về phủ đưa cả Trần Cúc tới. Kết luận đều cho thấy, Hạ Hồng Hoa đã mang thai 2 tháng vẫn chưa ổn định, không nên kích động.

Lãng Gia Hy gương mặt đen lại, tức giận dậm ngực nhìn mỹ nhân bên kia vẫn trầm mặc. Đột nhiên, Nàng ngửa cổ nhìn trời, cười vang một tiếng té xuống bất tỉnh. Mọi người lo lắng chạy lại, nỗi đau xé lòng. Vinh lão thừa tướng biết trình tiết đối với một người con gái cực kì quan trọng, đây lại là nữ nhi ông thương yêu nhất, rốt cuộc ông phải làm sao?

-Phụ thân... Vinh La Phi lên tiếng.

-Ta hiểu, Hy vương gia, ta tạm thời giao nữ nhi cho ngươi. Huyết mạch hoàng gia không thể bỏ. Nhưng ngươi nhất định nên biết thân phận mà chăm sóc tốt cho Tiểu Trần hơn, nếu nó một lần nữa bị tổn thương thì ngươi cũng đừng hi vọng được yên ổn.

-Thật, Vinh thừa tướng chịu giao nàng cho ta. Ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, ngài hãy yên tâm.

Lãng Gia Hy như nhận được đại ân, đứng dậy khập khiễng đi tới, ôm nàng vào trong tay, coi như trâu bò bỏ mặc cả Hạ Hồng Hoa đang mang giọt máu của mình quý giữa nắng. Đôi mắt toát ra lửa hận, bàn tay bấu vào nhau, đôi môi bị cắn chặt, nàng ta thăm nhủ trong lòng sẽ trả mối hận hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Những Lời Cầu Thân Đến Muộn.

(Hy vọng chương này sẽ an ủi những trái tim bị tổn thương trong chương trước nhé!)

Từ ngày kinh hoàng đó, Vinh Tuyết Trần trở nên lạnh cảm, không nói một lời, ngủ hay thức cũng như nhau. Tiểu Mai mỗi ngày rửa mặt bằng nước mát, nha đầu Ngọc Bích bên cạnh cứ vài khắc lại chạy đi khóc một mình. Linh Trần viện vốn tỉnh lặng giờ càng thêm nức nở thương tâm.

Hy vương gia ngày nào cũng ghé đến, nhưng hắn căn rút lương tâm chỉ dám nhìn từ xa, chưa kể gương mặt căm hờn của Tiểu Mai cùng sự chán ghét từ nàng làm hắn một bước cũng không dám tiến tới. Hắn đau lòng, nếu thời gian quay ngược, hắn vẫn sẽ làm vậy, vì hắn nợ nàng, hắn muốn giữ nàng bên cạnh, bất chấp mọi thứ.

-Nàng vào trong đi, bên ngoài lạnh lắm. Lãng Gia Hy đứng phía ngoài nói vọng vào.

-...

-Ít ra nàng cũng mặc áo khoác vào chứ?

-...

-Nàng nói một lời với ta đi, trông nàng như vậy ta khổ sở lắm!

-...

-Nàng...

“Àm” chưa kịp nói dứt câu, một cú đâm chần vờ nơi hấn đứng. Nam nhân oai phong lẫm liệt, vầng trán cao rộng, áo bào tím thẫm bay trong gió, phần nộ tung quyền liên tiếp đánh vào người hấn. Lăng Gia Hy cố gắng chống đỡ, đầu óc nhanh chóng tính toán, nhận ra kẻ vừa đến chính là Minh chủ võ lâm – Khinh Giang. Hấn tới đây làm gì, sao lại tấn công mạnh như thế.

-Giang đại hiệp. Thỉnh dừng tay, chúng ta không thù không oán.

-Hừ, một kẻ ti tiện như ngươi còn có thể nói ra lời này. Nhìn xem ngươi làm nàng ra nông nổi thế kia...

- thì ra là một kẻ si tình... Nàng là thê tử của ta, không nhờ ngươi trông coi.

Cuộc chiến nảy lửa diễn ra, tuy nhiên hai nam nhân đều biết điều dòi chiến trường ra xa khu viện, tránh để nàng khó chịu. Vinh Tuyệt Trần cảm nhận được động tĩnh quay mặt nhìn qua không hề vương chút cảm xúc lạnh lẽ trở lại bình lặng. Cùng lúc, hai bóng dáng chậm chạp đến gần, quỳ xuống giữa hồ nước cạnh ghề đá, bàn tay nắm chặt, máu hòa ra thành từng bông hoa đỏ yêu mị nở rộ, nàng mới hé môi.

-Đã về rồi sao?

-Xin chủ tử tha tội... Tuyệt Phong cần môi ghen ngào.

-Chủ tử, xin người hãy phần chần lên. Tuyệt Vân ngẩng đầu, viền mắt đỏ hỏn cay cay.

-Ừ. Nàng chỉ đáp vồn vện như thế phẩy tay cho thuộc hạ lui.

Tuyệt Vân há môi định nói tiếp thì bị người bên cạnh chặn lại, dất đầu nhau rồi khỏi trả lại sự yên bình cho nàng. Nàng rút cuộc đang đau như thế nào chứ... Ngụy Thanh Thủ đáp xuống,

-Hóa ra nàng là Hy vương phi?

-...

-Nàng không muốn nói với ta một lời sao? Hấn cắn môi.

-... Ngài muốn ta nói gì...

-Đi theo ta đi.

-Đi đâu?

-Về Ngụy quốc làm hoàng hậu, ta nguyện đem giang sơn tặng nàng.

-Ta là phế vật.

-Nhưng ta yêu nàng, ta vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương nàng như hấn.

-Nhưng ta đã tổn thương rồi. Ngài đi đi.

-Nàng không theo hấn thì theo ta. Khinh Giang tức tốc quay lại.

-Nực cười, nàng là vương phi của bản vương, các người mau cút...

-Ngọc Thần cung chủ, ta biết nàng đau khổ nhưng không thể vì hai chữ “trinh tiết” mà hi sinh cuộc đời với một kẻ đã hạ nhục nàng. Gia gia dặn ta, nhất định phải đưa nàng quay về, không ai có thể làm hại đến nàng nữa. Hấn chạy lại nắm lấy bàn tay lạnh băng của nàng.

-Không được. Ngụy Thanh Thủ giật tay hấn ra.

-Các người dám... cướp nàng... phải coi có đủ tư cách không chứ?

“Àm”, “Bình”, “Chát”... những âm thanh đánh nhau lại vang lên, phiền hà, nàng thở dài nhưng không nói thêm gì cả. Váy áo phủ trong làn nước, tắm giữa hương sen thoát tục thanh đạm, tựa như khói sương không lâu sẽ tan biến. Nàng liếc đôi mắt trong suốt về phía hai vị nam hộ pháp, vẫy tay. Tuyệt Vân, Tuyệt Phong tự hiểu, đứng chắn trước đại môn vận công xây dựng một tường nội lực hùng hậu ngăn cản bất cứ ai khác bước chân vào.

Vinh Tuyết Trần ngồi lặng lẽ, bàn tay khảy cổ cầm, những âm thanh đau thương tan tóe vang xa khiến người người nhỏ lệ. Không thể chịu đựng hơn, Quý Y cuối cùng cũng bước ra từ góc khuất ngồi xuống đối diện với nàng.

-Ngươi về này giờ, sao không dám gặp ta? Nàng nói.

-Ta không biết an ủi ngươi thế nào? Hắn đau lòng cắn phần bản thân,

-Tiểu Y Y, ngươi quên mình là thanh mai trúc mã của ta sao. Ngươi chỉ cần trở về ta là lời an ủi tốt nhất rồi.

-Ngươi...

-Ta thế nào, ta ổn. Đừng nhìn bên ngoài mà đánh giá.

-Không, ta hiểu mà. Ngươi định thế nào?

-Đừng quên, ta vẫn là cung chủ. Quý Y, ta luôn có cách của mình. Ta muốn xem vài trò hay sắp diễn ra. Nàng che miệng quý dì cười.

-Ngươi...đừng giả bộ, ta biết lòng ngươi đau lắm. Ngươi đang chờ hắn tới. Phải không?

-...

Quý Y thờ dài, rút ra một lọ thuốc nhét vào tay nàng, lưng thưng tung mình rời đi. Tuyết Phong nhìn theo hắn rồi quay lại hướng cung chủ, tiếc nuối cho một tình duyên đẹp không thể thành. Vinh Tuyết Trần xoay xoay chiếc bình nhỏ bằng lục ngọc, nhắm mắt ngăn cản những giọt nước trào ra theo bóng dáng kẻ vừa đi, nhưng tim nàng chỉ có một, không thể chia sẻ.

Đêm, tuyệt đẹp, trăng bạc chiếu rọi, cả vườn hoa ngập tràn lấp lánh. Vinh Tuyết Trần thờ dài nhìn hắc y trên người chìm vào bóng đêm. Gió thật lạnh và buốt nhưng chẳng thể bằng tâm nàng. Nàng lệ làng gỡ hồ điệp bạch ngọc trâm ra ngắm nghía, mái tóc không còn thứ níu giữ bay tung ra thành một suối huyền tuyệt diệu. Một bàn tay ấm áp như lửa, vuốt nhẹ vào, khẽ đặt nụ hôn lên, giọng nói yêu thương khiến nàng không dám quay đầu nhìn lại.

-Nàng chờ ta, sao giờ không dám đối mặt? Tiêu yêu nghiệt vườn lấy cây trâm, thành thạo cố định lại những sợi tóc nghịch ngợm

-Ta nào có... Nàng cố ngăn mình nhào vào vòng tay ấy, lãnh đạm đáp. Thanh âm run run.

-Nàng mặc màu đen vẫn đẹp như thường... Nói ta nghe xem, có phải nhớ ta lắm không? Hắn vẫn như thế, trừ gương mặt phờ phạc hẳn đi, đôi mắt mê lệ neho lại yêu

nghiệt.

-Huynh... sao giờ mới đến. Những giọt nước mắt như châu sa tí tách rơi,

-Ta xin lỗi, ta không rõ lòng nàng đang ngổn ngang ra sao nên không dám xuất hiện. Ta vẫn luôn đứng bên ngoài nhìn nàng, lòng ta cũng đau lắm.

-Có muộn quá rồi không? Nàng cắn môi khổ tâm nói.

-Không đâu. Nàng vẫn là Trần Nhi của Tiêu sát các chủ, hai ta sẽ rời khỏi nơi này chu du bốn bể có được không? Tiêu yêu nghiệt lau đi hai hàng nước mắt của nàng.

-Chưa được. Ta vẫn còn muốn xem vài chuyện. Nàng gạt tay hắn ra tự lau.

-Mèo con làm nũng thật đáng yêu. Nhưng ta thích thế, ta có thể đổ máu nhưng không cho phép nàng rơi lệ. Có biết không? Từ nay về sau, vĩnh viễn chỉ được mỉm cười.

Hắn bế nàng lên ngồi trên chân hắn, tay trong tay. Hắn đặt vào lòng nàng một quyển sách "Cầm công", cả khuôn mặt vùi vào ba ngàn sợi tóc đen của nàng hít sâu hương vị thanh khiết. Miệng vẫn luôn giải đáp những câu hỏi của nàng một cách nhẹ nhàng.

-Chàng có muốn lên ngôi không? Vinh Tuyết Trần đột nhiên hỏi.

-Hả? Chỉ cần là nguyện vọng của nàng. Hắn cười.

-Ta thích chàng dẫn ta đi chơi hơn.

-Được. Thế từ muốn đi đâu, vì phu nhất định làm bạch mã cho nàng.

-Ai gả cho chàng? Nàng cự nự.

-Vậy giờ ta cầu thân, chẳng hay Vinh tiểu thư có chấp nhận kẻ hèn này không?

-Chàng... không ngại sao? Nàng cup mi, tay nhỏ chạm vào mặt hắn lạnh băng chạm rãi vuốt ve.

-Báu vật cả thiên hạ không thể so bì, ta quý còn không hết, ngại cái gì? Dù có chuyện gì, thì đó cũng là lỗi do ta. Trần nhi, chỉ cần đồng ý thôi!

-Vậy được... cảm ơn chàng. Tiêu yêu nghiệt.

Vinh Tuyệt Trần nở nụ cười đẹp rực rỡ hơn cả vàng trắng trên cao. Hai người hắc hồng song y cùng chỗ như muốn đốt cháy cả vũ trụ. Hai trái tim hòa cùng một nhịp mở ra một truyền kì mới sau này khi mà cả giang hồ, thế giới dậy sóng.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nên Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Sắc Nữ Trở Lại

Ngồi thờ người trước sân, Tiểu Mai hiện đang rất phần uất cùng khó hiểu. Nàng cơ hồ vô cùng vui vẻ khi tiểu thư trở lại bình thường, không còn buồn bã ủ dột im lặng như trước. Nhưng ai đó, giúp nàng với, tại sao hiện tại, tiểu thư nhà nàng suốt ngày rồi phủ du ngoạn, trên chóc nam nhân, hoành hành bát quái. Có phải tiểu thư đau buồn quá nên đầu óc bất thường luôn rồi không? Thor thần nghĩ ngợi, Tiểu Mai bỗng dưng cảm thấy một bàn tay ấm áp xoa tóc mình. Tuyệt Phong nhìn nàng cười, ngồi xuống bên cạnh.

-Sao lại chán đời vậy?

-Còn không phải do chủ tử của chúng ta! Hừ, ta thật muốn chém tên Hy vương gia đó thành trăm mảnh, làm tiểu thư ra nông nỗi này.

-Nếu cần thì đầu tới lượt nàng, ta và Tuyệt Vân đã giải quyết hẳn trước. Chủ tử có suy nghĩ riêng, chúng ta không nên xen vào.

-Ý huynh là... tiểu thư đang có ý đồ gì đó...

-Ừ... cứ kệ người, chẳng phải còn một tên cao tay hơn chúng ta sao? Có chuyện gì hẳn sẽ bảo vệ tiểu thư...

-Hừ... sao ta không lạnh trí bằng huynh, thật ức chết mà...

-Vì nàng thiện lương thôi...

Hai người thân mật cự cãi, Vinh Tuyệt Trần vừa đẩy cửa bước ra trông thấy, hớn hở ra mặt nhưng làm bộ đau xót, ôm ngực tựa vào cửa.

-Tiểu Phong à, người làm chủ tử đau lòng nha. Ta vừa mới kinh hách xong, hai người lại ân ái ngay trước cửa. Hời ta phải làm sao đây?

-Á, sao tiểu thư lại ra đây? Tiểu Mai giật mình lánh ra xa khỏi Tuyệt Phong.

-Dĩ nhiên ta đang định đi dạo nha! Nhưng mà hai người bận như vậy, chắc ta sẽ rủ Ngọc Bích.

Nàng lém lỉnh nói rồi quay đầu đẩy đại môn ra ngoài, gương mặt tím thắm nổi bật kinh khủng nhưng lại rất thu hút bởi cặp mắt đen huyền tỏa ánh sáng thông minh. Tiểu Mai bật dậy chạy vèo theo bỏ lại Tuyệt Phong đứng gãi đầu, một lúc lâu sau cũng phi thân bám sau. Ngọc Bích lúc này bị bỏ lại ở nhà, chống cằm nhìn không gian hiu quạnh rồi cũng khép cửa đi nơi khác.

-Tiểu thư định đi đâu nữa vậy?

-Ta hả? Đi tiểu quan quán! Nàng lạnh lùng phán một câu xanh rờn.

-Dạ,... không được, cái gì cũng có thể chấp nhận riêng chuyện này không thể. Tiểu Mai nín kéo, phản đối.

-Ta thích nha. Mau buông tay...

-Không, lờ Tiêu vương gia biết được, nhất định sẽ xử lý người. Tiểu Mai hăm dọa.

-Hừ? Không biết tên yêu nghiệt đó bận gì, mấy hôm nay không thấy ghé, ta chưa tính sổ hẳn là đã may mắn lắm rồi! Vinh Tuyệt Trần chu môi bỏ đi.

-Khoan đã, chờ em...

Vào lúc này, mỗ yêu nghiệt nào đó hất xì liên tục, ngồi trong ghế bảo tọa tại “Tiêu Sát các” chỉ huy lực lượng “dọn dẹp”, “sửa sang”. “Nhanh tay lên, ta còn muốn đi thăm phu nhân” – Lăng Gia Tiêu khó chịu. Các vị sát thủ từ xưa đến giờ tay chỉ quen cầm kiếm, gươm phải bụng bê mang vác, quét sơn, cắm hoa, trang trí... thờ không ra hơi nhìn chủ nhân cao cao tại thượng, lâu lâu lại hỏi, ngồi mình thì rúc rích cười... lắc đầu chịu trận.

Tại tiểu quan quán nổi tiếng nhất kinh thành, tú ông đang vô cùng sửng sốt, mặc mày đen thui nhìn nữ tử đứng trước mặt, vết thương tím sẫm, hắc y bao trùm, khí thế tất sát... còn ai ngoài Hy vương phi. Biết không thể đẩy vị khách đặc biệt này ra khỏi cửa, ông ta ngay lập tức nín thở.

-Không biết vương phi ghé thăm có gì cần dạy bảo?

-Ta đến đây tìm tiểu quan vui chơi một chút. Nàng nhoen miệng cười, môi hồng răng trắng đáng yêu, trừ vết tím sẫm kinh dị.

-Lão đây không dám, nơi này ti tiện, sao có thể tiếp đón một người cao quý như ngài.

-Nhiều lời, còn không mau kêu người ra đây. Tiểu Mai lần đầu tiên đến địa phương này, tức giận đỏ mặt đập bàn.

Lão chủ quán thấy vậy sợ hãi ngay lập tức lui người. Vinh Tuyết Trần uống trà che miệng khúc khích tiện tay đưa một ly qua cho nha đầu ngồi bên đang thờ hồng học ngái ngủ muốn trốn. Hai người ngồi trong sảnh, nhìn quanh cảm thấy nơi này thật sự ngọt ngào, tất cả đều kín như bưng, mỗi một căn phòng đều có cách âm cùng tường chắn cẩn thận. Chủ tử mất hết nội công nhưng Tiểu Mai không tệ, nàng cảm thấy có một nguồn nội lực kì lạ quanh quẩn, dường như có ai đang theo dõi.

“Chủ tử, phải làm sao?” âm thanh éo éo từ tú ông vang ra, “ta sẽ tiếp”.

Chừng một khắc sau, có một tiểu quan nhỏ nhắn xuất hiện, ra dấu mời hai nàng lên lầu, vòng vèo cầu thang xoắn ốc hiện lên một căn phòng tĩnh mịch, mảnh tre, đơn sơ, không bàn ghế chỉ trải thảm da hổ cùng một số đệm lông. Tiểu Mai thức thời nhìn gương mặt chủ tử đứng bên ngoài bảo hộ.

Vinh Tuyết Trần đi vào bên trong nhìn xuyên qua màn lụa, một nam nhân nửa nằm nửa ngồi tựa trên chiếc gối cao không nhìn rõ mặt, làn da trước ngực phơi bày lộ liễu, mái tóc đen ngăm ngăm hoe vàng dưới đuôi cọ vào lớp vải áo cầu nhíp hỗn phách khiến nàng thờ dãi, “sai lầm a, lại thêm một tên yêu nghiệt sao?”

-Không biết vương phi có hài lòng với nhan sắc của ta? Thanh âm hùng dũng vang lên không có tí nào là ông ẻo, khác hẳn với các tiểu quan khác làm nàng giật mình.

-Ta chưa thấy rõ, phiền người bước ra đây có được không? Nàng vươn ngón tay xinh xắn chọc vào màn che.

-Dĩ nhiên là được.

Hắn khẽ đứng dậy làm vạt áo phía trước ngực vốn đã hở nay càng như không còn che đậy nổi, bắp chân màu mật ong chắc khỏe cuộn cuộn, cánh tay nổi lên từng thớ cơ mạnh mẽ kéo đứt tấm rèm hiện ra gương mặt anh tuấn phi phạm, khí chất trên vạn người, đôi mắt như dã thú hoang sơ, câu hồn đoạt phách. Tuy nhiên, Vinh Tuyết Trần chỉ nhìn và chep miệng, môi mọng khẽ giương lên tán thưởng tuyệt nhiên không hề bị thu hút. Kẻ kia thấy vậy, con ngươi quý dị hiện lên tầng tầng yêu thích.

-Vương phi cảm thấy nhan sắc ta không đủ? Hắn kéo môi cười lạnh.

-Không, phi thường đủ. Mỹ nhân nga! Nàng kéo tay hắn vỗ về ngồi xuống.

-Hình như gương mặt ngài không nói như vậy?

-Có sao? Người nên biết là ta hiện đã hủy dung a... thật khó biểu hiện yêu thích ra ngoài. Nàng chế thêm trà đưa lên môi hắn. – Nào mỹ nhân uống với bốn đại gia đi, xong rồi chúng ta lại vui vẻ.

-Hy vương gia nếu biết việc này hẳn sẽ điên lên mất, vương phi không sợ?

“Ta sợ người khác, không phải hắn” – Nàng nghĩ trong lòng cười lạnh, đôi mắt tỏa ra sự huyền bí khác thường nhú lại âm u. Trong vương phủ, Lăng Gia Hy nghe báo cáo, đập mạnh bàn, đứng lên ngồi xuống mấy lần nhưng không thể đi tới nơi đó, hắn bức bối hết lên, phá hồng mọi thứ xung quanh. Hạ Hồng Hoa bung chèn cháo chờ ngoài cửa, tức giận, hận, căm ghét... sôi trào, một tay xoa bụng ả cắn môi quyết định.

Về phần Vinh Tuyết Trần, ngồi cạnh mỹ nam nhưng chẳng có xú hứng thú, bình thường nàng rất “bình tĩnh” chọc ghẹo nam nhân nha, nhiều kẻ còn chẳng có bề ngoài nổi bật như thế này... Ai dè... đến nơi này, lại bị hắn làm cho không khí trở nên quái dị, nàng bị hắn đùa giỡn... không được yên thân.

-Ta về đây! Nàng phẩy tay đứng dậy.

-Sao vương phi lại về sớm như thế? Chúng ta không vui vẻ qua đề nay sao?

“Ta ới” – Nàng thầm nghĩ, lắc đầu, ngón tay xinh đẹp chọc vào gương mặt quý dị của hắn nói một tiếng từ chối, nhét vào trong vạt ngực lộ ra một ngân phiếu xa xỉ rồi mới bỏ đi. Khi cánh cửa khép lại, nàng vô tình cảm nhận nụ cười lạnh ẩn ý của hắn lấp ló sau bên trong.

Kể từ hôm đó, danh tiếng “sắc nữ” của nàng nổi như cồn. Ngay cả Tiểu San San cũng phải đập cửa đến hỏi thăm lý do. Nàng chỉ cười và chọc ghẹo đệ đệ. Giữa lúc tin đồn thất thiệt lớn lên như thổi, đại tẩu của Vinh gia sinh được một chất nam xinh xắn như thiên thần, cả gia tộc vô cùng hân hoan hạnh phúc, nhìn đứa trẻ, Vinh Tuyết Trần cảm thấy sự sống thật quý giá, mỗi ngày trôi qua đều đáng trân trọng, và nàng biết ơn vì yêu nghiệt nào đó chẳng buông tay, để nàng mạnh mẽ tựa vào hắn mà sống.

-Nàng... mấy hôm nay làm gì? Tiêu vương gia sau bao ngày xa cách cuối cùng cũng ghé đến Linh Trần viện đàm đạo. Hắn có bộ dạng đen thui, sắp nổi điên đến nơi.

-Ta đi chơi nga! Nàng vui về chọc hắn.

-Đi chơi? Chơi tới tận tiểu quan quán! Hai hàm răng nghiến vào nhau ken két, dây thần kinh xúc động nổi lên trán, nàng càng bật ra cười.

-Nga, ta tìm được một tên còn quý dị thu hút hơn chàng.

-Hơn ta? Xem ra ta chiều hư nàng quá rồi!

Tiêu yêu nghiệt nổi giận, bế nàng lên trên vai, tay kia đánh “bếp” vào mông, miệng liên tục lái nhai “dám đi trêu ghẹo nam nhân, tiểu quan quán, chừa này...”... “Á, ta chừa rồi, ai cho chàng đánh ta, huhu...”...

-Sao rồi? Sau một trận hành hạ, hắn xoa tóc nàng hỏi.

-Hừ, có kẻ dám bỏ ta đi bằng bằng mấy hôm liền chưa bị làm gì thì thôi, còn dám phạt ta... không thêm để ý đến chàng.

-Ha, ta tưởng không có ta nàng đang sống tốt đó chứ? Hắn giả vờ làm nũng.

-Ta đã bảo mình có việc cần làm rồi, đồ hay ăn dấm chua! Nàng chu miệng trách móc.

-Việc thế nào... Hắn nghiêm túc.

-Ta nghĩ có người không kiềm chế nổi rồi, tuy nhiên Hy vương có vẻ thực thay đổi quyết tâm chiều lòng ta.

-Không được quay lại, nàng là của ta!

-Phải, ta là của chàng mà! Có điều, tuy ta muốn xem kịch hay nhưng ta không muốn ảnh hưởng sinh linh vô tội khác.

-Nếu cô ta ngu ngốc... đành chịu...

Hai người nhìn nhau thờ dài, ánh trăng càng lên cao càng sáng tỏ. Biển sen dập dờn đưa đẩy, mang tất cả hương thơm ngọt dịu đi vào lòng người. Ngày sau, sóng gió ập tới, hai ta vẫn bình ổn đứng giữa đất trời này, phải không? ...Nhất định thế...

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ai Là Kẻ Ngu Ngốc Nhất?

Vinh Tuyệt Trần ngáp dài ngồi giữa biển sen trong Linh Trần viện, hắc y bào nổi bật trên nền trắng bạch liên tăng thêm vẻ huyền ảo, tựa như thần tựa như tiên. Lăng Gia Hy đứng giữa cổng, tin đồn thất thiệt trên phố khiến mặt hắn sầm lại nhưng thấy nàng, hắn chỉ muốn ôm lấy vuốt ve, hắn nhớ nàng thương nàng thật tâm, hối lỗi thật lòng.

-Người định đứng đó bao lâu nữa?

Thanh âm lạnh băng vang lên khiến hắn tỉnh mộng, nàng ngồi xa quay gương mặt tím thắm đáng sợ nhìn, trái tim đập một nhịp thật mạnh đau nhói. Vết thương huy dung kia là do cứu hắn, vậy mà... phụ nàng, hại nàng, khinh bỉ nàng... hắn đều làm, hắn là kẻ ngu ngốc trên thế giới.

-Ngày mai đây tháng tiêu thế tử Vinh gia. Ta đi cùng nàng về phủ được chứ?

-Ta nghĩ vương gia đã biết câu trả lời rồi.

-...

-Có thể! Chỉ là một tiệc đầy tháng nho nhỏ...

-Được, ta về chuẩn bị ngay. Nhất định phải chuẩn bị quà mừng thật lớn.

Lăng Gia Hy đang cúi gằm nghe nàng cho phép, vội chạy như bay vui mừng nói to. Vinh Tuyệt Trần nhìn theo lác đác, có muốn cũng đã là quá muộn, hắn hà tất làm chuyện thừa thãi như vậy. Tiêu Mai lặng lẽ bước ra, cầm theo một chén tổ yến hầm ngân nhĩ bỏ đường. Lúc bỏ xuống bàn đá, nàng ghé tai

chủ từ thì thầm “Tiện nhân kia đã đi rồi thưa tiểu thư”.

Chiều tà, ngồi ngẩn ngơ với đàn, luyện xong “cầm công”, Vinh Tuyết Trần nắm tay Ngọc Bích kéo nàng xuất môn đi dạo, mua vài thứ đồ cho tiểu từ đầy tháng ngày mai. Nhưng chưa ra đến cổng đã bị chặn trước... Hạ Hồng Hoa một tay để phía sau, khẽ khàng ưỡn cái bụng to hơn 3 tháng đi lặc lè về phía nàng.

-Tiện thiếp đang bất tiện không thể hành lễ, mong vương phi thứ lỗi.

-Ngươi từ khi nào biết hành lễ với ta? Ta thật không nhớ... Nàng che miệng châm chọc.

-Do Hoa nhi trước kia ngu dốt.

-Tốt, vậy phiền “Hoa nhi” làm ơn tránh đường cho ta đi. Ta thật sợ làm thương đến ngươi, vương gia sẽ trách tội.

-Vương phi xin đừng nói những lời như vậy. Hoa nhi thật không dám.

À ta tái mét mặt, luôn miệng nói lời nhẹ nhàng, tỏ vẻ uất ức tội nghiệp nhưng cương quyết không nhường bước, dường như đang chờ đợi gì đó. Ngọc Bích cảm thấy có điều không ổn, lắc ống tay chủ tử. Nàng khẽ gạt, bên trái là hồ nước sâu, bên phải là hòn non bộ sắc nhọn, dễ xảy ra “tai nạn”, rốt cuộc Hạ Hồng Hoa muốn chọn nơi nào để diễn kịch đây?

Thấy Vinh Tuyết Trần vẫn không động đây, Hạ Hồng Hoa trở nên bứt rứt không yên, người hầu của ả đã chạy đi mời vương gia, nhất định phải cho ngài thấy cảnh nàng bị hành hạ. Nghĩ trong lòng, ả ta vội đi tới thân thiết nắm tay kéo nàng.

-Vương phi chắc định xuất môn, Hoa nhi đã chuẩn bị sẵn ít báu vật để tặng tiểu thế tử đầy tháng, nếu không phiền, ngài đi với Hoa nhi một chút.

-Không dám nhận, Vinh phủ ta vốn không thiếu thứ gì.

Nàng khó chịu, neho mắt cố ý rút tay về nhưng chốc lát nhận ra một nguồn nội lực đánh thẳng vào người, cổ tay trở nên vận vẹo phải hắt ra, cùng lúc đó Hạ Hồng Hoa hét lên Á... bước chân mất đà khập khiễng lùi dần về phía sau hồ nước đang chực chờ. Vinh Tuyết Trần hốt hoảng, không muốn thai nhi trong bụng ả có chuyện gì xảy ra, hận thù giữa người lớn con trẻ nào có tội. Nàng vươn tay nắm lấy vai ả cố gắng giữ lại nào ngờ, nội lực kì lạ kia lại nhân cơ hội đó càn quét mạnh mẽ, các khớp xương như bị nghiền nát, đau đớn không tả được, phản xạ của cơ thể lại đẩy mạnh, theo đà Hạ Hồng Hoa rơi xuống ao sâu còn nàng khụy xuống ôm tay. Tiếng hạ nhân hét lên sợ hãi “Hạ phu nhân rơi xuống nước... mau cứu... cứu vớt”.

“Ừm” một bóng dáng nhanh như chớp lao xuống nước, đó là... Tiêu vương gia. Hấn mạnh mẽ kéo nữ nhân đang cố gắng... chìm xuống, ném phịch lên bờ, sau đó mặc kệ cả người ướt như chuột lột bề bóng Vinh Tuyết Trần lên phi thân bay thẳng về Linh Trần viện. Lăng Gia Hy lúc này cũng đã đứng tại hiện trường nhìn thẳng vào nữ nhân đang lạnh run lên nắm vật xuống trong lòng không nảy sinh được một chút gì thương hại phát tay cho hạ nhân lôi xuống.

-Vương gia... ta đau bụng quá, ngươi không thể tuyệt tình như vậy.

-Cái gì?

-Ta đau quá, hài nhi của ta, cũng là máu mủ của ngươi a.

Hạ Hồng Hoa ôm bụng, mặt trắng bệch môi tím tái, bàn tay để trước bụng run lên từng hồi, một vết máu dài chảy ra thấm vào đuôi váy phía sau ghê tởm. Lăng Gia Hy vội đỡ lấy nàng ta, hét gọi thái y, ả ta vịn hấn cười mĩa một tiếng ngắt xui vì cho rằng mình đã thực hiện được ý đồ.

-Nàng thấy sao? Tiêu vương gia bóp cánh tay tê cứng của nữ nhân trước mặt lo lắng.

-Không sao, chỉ hơi tê mỗi một chút. Nàng vỗ lên mặt hấn nhẹ nhàng nói.

-Ta không nghĩ thế, nhìn dấu móng tay này xem, có khi ả ta định hủy luôn cánh tay nàng.

-Hừ, nào dễ đến thế. Chàng quá lo xa.

-Ta...

Mồ yêu nghiệt nào đó định lên tiếng thì đã thấy Lăng Gia Hy đập cửa xông vào, kéo cánh tay đau của nàng lôi xềnh xệch bay đi.

-Ngươi làm gì? Nàng bức mình giẫy dụa.

-Đến xem nàng làm chuyện tốt gì?

Hấn ném nàng đến bên giường của Hạ Hồng Hoa lúc này đông ngật thái y, những chậu máu loãng vẫn còn đặt bên giường. Người ả ta co giật, mắt vẫn từng tia máu đáng sợ, bàn tay son hồng nhọn hoắt bầu vào cổ nàng lắc mạnh.

-Tiện nhân, ngươi giết hài tử của ta, cướp phu quân của ta... ta hận ngươi, chết đi.

-Ặc, không phải là tự ngươi làm sao? Giờ lại nói ta... mau buông ra. Vĩnh Tuyệt Trần cố gắng tránh khỏi.

-Là ngươi, là ngươi... tất cả là tại ngươi, làm sao ta có thể bỏ đi cốt nhục của mình, ngươi hại ta... mau chết.

-Buông nàng ra, giữ ả lại.

Lăng Gia Hy lúc này mới sắp tới cho hạ nhân kéo Hạ Hồng Hoa ra, đỡ lấy nàng mang ra ngoài. Gương mặt tiều tụy nhìn những chậu máu, cốt nhục của hân cứ thế mà ra đi, hân chưa chăm sóc nó được ngày nào, tại sao, ông trời đối xử với hân như vậy.

Tiêu vương gia đã tới nơi, thấy vết bốp cổ trên người nàng, tức giận tung chưởng phá hủy cả khuôn viên xung quanh, đất đã nát vụn, tường ngói sụp đổ, Hạ Hồng Hoa đang than khóc cũng sợ quá mà im miệng. Lăng Gia Hy giữ khư khư nàng bên mình không chịu trao trả cho cánh tay đang vươn về hướng hân, bưng bưng lửa giận.

-Trà nàng cho ta. Mồ yêu nghiệt tức giận lên tiếng.

-Không được, ta còn phải hỏi nàng vì sao làm chết hài tử. Ngươi không phải lo, ta nhất định sẽ không làm tổn thương nàng dù là một cọng tóc. Ta phải tra rõ bảo vệ nàng. Lăng Gia Hy nói một lời chính nghĩa, nào ngờ chỉ nhận được cái cười lạnh.

-Nàng làm chết hài tử của ngươi... mực cười. Nếu muốn điều tra thì hỏi kẻ nằm trong đó ấy.

-Hở dử không ăn thịt con, huống gì nàng ta chỉ còn cái thai để dựa dẫm...

-Ha, ta cứ nghĩ sau nhiều chuyện ngươi thông minh hơn rồi chứ. Ngu xuẩn...

-Ngươi, im, miệng...

Tiêu vương gia cười ha hả châm chọc, nhắc phải nhiều lời, vung tay đẩy lùi kẻ đang tức hận, nắm lấy vai của người yêu, ánh mắt chuyển sang mềm mại, khẽ xoa cân cổ trắng ngà bị thâm tím yêu thương. Vĩnh Tuyệt Trần nghe hết đoạn hội thoại trong lòng tràn đầy căm ghét, quả đúng như nàng đoán, tất cả đều quá ngu ngốc, bỏ thứ gần bắt thứ xa, để rồi mất tất cả... Nàng kéo bàn tay mồ yêu nghiệt xuống quay lưng lê bước đi về bỏ lại một câu.

-Ngày mai ta nhất định cho hai phụ thê các người câu trả lời thỏa đáng! Thành toàn cho sự vất vả hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nên Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Dứt Áo Ra Đi

Hôm nay, ngày tiểu thể tử Vĩnh gia đầy tháng, một sự kiện trọng đại bậc nhất kinh thành lại được đánh dấu bằng một vụ xét xử, điều này khiến tất cả mọi người kinh ngạc, trong khi đó Vĩnh gia càng không thể nào bỏ qua.

Vì thể diện hoàng gia, việc Vĩnh Tuyệt Trần bị xét xử khép kín. Hoàng thượng chủ trì nhưng gương mặt không giấu nổi vẻ giận dữ. Lăng Gia Hy ngồi trên ghế cao nhìn chằm chằm căm ghét vào nữ nhân tiều tụy xanh xao cấn răn quỳ bên dưới, còn ai khác là Hạ Hồng Hoa.

Ả ta khổ cực bày ra gian kế, hy sinh đứa con chưa kịp chào đời, nào có thể để yên cho mọi chuyện lằng lẽ trôi qua như thế. Ả liên lạc với phụ thân phương xa, gửi bức tâm thư khắp nơi trong kinh thành kể về chuyện phụ bạc ân tình, bỏ rơi huyết mạch và tất nhiên là sắc nữ, ác nữ Vĩnh gia hại chết hài nhi. Khỏi phải nói, dân tình xôn xao thế nào, ai nấy hầm hầm giận dữ, nha môn cũng bị đập vỡ, trống kêu oan đánh liên hồi, cuối cùng thánh giá cũng bị kinh động tới.

Vĩnh Tuyệt Trần biết rõ mọi chuyện như lòng bàn tay, chỉ cười khẩy quỳ dưới đất, lưng thẳng tắp đầu ngẩng cao, gương mặt quý dị tỏa sáng khí khái ngoan cường, không sợ hãi, không hèn nhát. Phụ thân cùng các vị ca ca, đệ đệ lo lắng, nàng không màng, chỉ giờ tay vẩy đại tấu ôm tiều chất tử bé bỏng oe oe trong tấm khăn màu đỏ. Thờ dài, chỉ tại nàng cố chấp, lẽ ra hôm nay là ngày vui của nó mới đúng.

-Hạ Hồng Hoa, ngươi xác định kiện Trần nhi? Hoàng thượng đứng trên đài cao nói vọng xuống, phần nộ.

-Sao lại không, ả ta, vốn đã có tất cả mọi thứ, còn hại hài tử của thần nữ. Tội nghiệp hài tử chưa kịp chào đời đã chết thảm, sự kiện ngày đó ai có mắt cũng nhìn thấy chính là ả đẩy ta xuống ao sâu...

-Hừ, ai làm chứng? Vĩnh La Phi cau mày.

-Nô bộc trong vương phủ còn có... Vương gia, ngươi cũng thấy mà.

-Ta...

Lăng Gia Hy nghe nhắc đến mình, gương mặt cảm phần chuyển sang bị động, yếu ớt nhìn sang nàng. Hắn đã có ý định sẽ ếm vụ này xuống im lặng, chưa kịp hỏi rõ vì sao nàng ra tay nhưng hắn tin nàng luôn có những lý do chính đáng, vậy mà tiện nhân này lại làm trò mèo mờ, tạo ra vụ xét xử vô lý này... nhưng... cái thai kia đúng là của hắn, hắn cũng không thể chối bỏ.

-vương gia, người không thể tuyệt tình như vậy. Đó là hài tử của ta và người, là máu mủ ruột rà... con ơi, con bỏ lại mẫu thân một mình giờ phải làm sao? Mẫu thân sống thế nào bây giờ...

-Đủ rồi, còn ra thế thống gì nữa? Hoàng thượng đập bàn – Hy nhi, đúng hay không?

-Thưa phụ hoàng, hôm đó Hy nhi quả có chứng kiến nàng đẩy tay Hạ Hồng Hoa nhưng... chắc chắn có hiểu nhầm ở đây.

-Ha, người vẫn cho là ta làm...

Vốn đang im lặng, Vinh Tuyệt Trần đột nhiên ngửa mặt cười vang đáp trả. Ánh mắt chuyển từ lạnh lùng sang mỉa mai căm ghét quét từ Hạ Hồng Hoa sang Lăng Gia Hy, khựng lại nơi gia quyến thân thương đột nhiên nhẹ nhàng lại, âm trầm khấu đầu.

-Hoàng thượng bá bá, Trần nhi nhận tội. Thỉnh bá bá xử phạt nghiêm minh!

-CÁI GÌ? Cả sảnh đường vang dội tiếng hét

-Tuyệt Trần nhận tội. THỈNH HOÀNG THUƯỢNG XỬ PHẠT! Nàng gần từng tiếng.

-Trần nhi, bá bá đã nói nhất định không để con chịu thiệt. Tin bá bá, không cần con phải làm vậy.

-Hoàng thượng, Tuyệt Trần là cam tâm tình nguyện bắt đầu, giờ tin tưởng ngàn lần như vậy mà bước ra. Ngài hãy thành toàn cho thần nữ!

-Nhưng...

-Tiếng lành đồn xa, tiếng xấu đồn xa hơn... Tuyệt Trần không sợ nhưng hoàng gia sợ, người dân không tin giang sơn không vững.

-Trần nhi, con không có làm. Con đâu còn nội công không thể đẩy người mạnh như vậy.

Hoàng thượng cắn răng nói khiến cả sảnh im lặng, đặc biệt Lăng Gia Hy cùng Hạ Hồng Hoa tái mét mặt mũi. Phải rồi, chính là nàng không còn chút nội lực nào, làm sao hãm hại được, chỉ đẩy tay không thể khiến Hạ Hồng Hoa rơi xuống hồ nước, cùng lắm chỉ té trên bờ. Nhưng là, có kẻ ngu muội, sau cũng vẫn nói là nàng làm, cần gì phải tiếp tục, ta nhận tội không có nghĩa là ta có tội. Ta chỉ là bỏ đi thứ rác rưởi chương mắt mình thôi.

-Con muốn ta phải làm thế nào? Trần nhi, ta nợ phụ thân con, muốn bù đắp, tại sao, chính ta lại khiến tội nghiệt này càng lớn thêm

Hoàng thượng thở dài quay mặt giấu đi hàng nước mắt. Vinh La Thiên rời ghế, lê chiếc chân bị phế năm xưa đi về hướng huynh đệ an ủi. Hai người bạn già nắm tay nhau, gật đầu thấu hiểu.

-Trần nhi muốn bị huơ. Nàng ngửa mặt đáp.

-KHÔNG ĐƯỢC... cả sảnh cơ hồ lại hét lên... mỗi người một tiếng.

-Hòa ly không phải huơ – Hoàng thượng nói.

-Là muội huơ hắn chứ hắn làm gì có tư cách huơ muội. Đại tẩu Đa Tinh Lan nóng nảy.

-Tiểu Trần, nữ nhân bị huơ là chuyện vô cùng tồi tệ. Nhị ca khuyên nhủ.

-Phải đó, tỷ tỷ. Vinh La San cũng góp lời.

-CÁC NGƯỜI NÓI CÁI GÌ ĐÓ? Lăng Gia Hy gào – ai nói ta sẽ bỏ nàng, ta không huơ, tuyệt đối không?

Vinh Tuyệt Trần lãnh đạm nhìn qua, hắn đột nhiên cảm thấy hơi lạnh bao phủ toàn thân. Một cảm giác bất lực tràn ngập trong cơ thể, sự yếu đuối, nhục nhã căm hận khiến hắn cúi đầu, không dám đối diện ánh mắt của nàng. Giọng nói nhẹ nhàng như bông rơi vào lòng hắn nặng tựa nghìn cân.

-Đã quá muộn, không còn đến lượt người quyết định nữa rồi. Hy vương gia!

-Tiểu Trần, con xác định? Phụ thân từ ái lên tiếng

-Hài nhi biết phụ thân lo lắng điều gì! Nàng tự nhiên mỉm cười, nếu kẻ nào đó vì chữ “huơ” này mà không biết trân trọng, con sẽ tự tay xử lý hắn.

-Vậy được. Ta sẽ viết chiếu chỉ. Hy nhi, tự con hôm sau đem huơ thư đến Vinh gia đi.

Hoàng thượng gạt đầu, ánh mắt kiên định. Bàn tay nhanh chóng thảo chữ trên cuộn vải màu vàng thêu rồng phượng. Tất cả mọi người vội vàng quỳ xuống nghe tuyên đọc. Lăng Gia Hy nắm tay không cam tâm, phía sau hần, Hạ Hồng Hoa suy sụp không hiểu nổi, rốt cuộc ở sai chỗ nào, kết cuộc đúng như họ mong muốn nhưng họ còn cái gì, họ được gì, vương gia rõ ràng đã hiểu Vinh Tuyết Trần không làm hại hai tử, họ... không được không thể... họ hận họ... và họ hóa điên.

Ánh sáng ban mai sau buổi xét xử không còn thay vào đó là sự gay gắt, hanh hao đáng ghét. Nàng che mắt nhũ mày, cố gắng lánh đi thì cả người rơi vào vòng tay ấm áp, đột nhiên bàn chân nhẹ bằng, gió lùa qua tóc mát lạnh. Bàn tay che mắt lúc này khẽ buông xuống hiện ra đôi con ngươi yêu nghiệt, nụ cười nửa miệng ấm áp câu hồn.

-Chàng đem ta đi đâu đây?

-Nương tử cuối cùng cũng chịu dừng cuộc chơi, vì phụ hết sức vui mừng, dẫn nàng đi dạo à!

-Hừ... nhiều chuyện, ai là nương tử của chàng, ta... còn muốn chơi nhiều! Nàng véo mũi hần.

-Oan ức quá, nàng đồng ý rồi mà! Mỗ yêu nghiệt xụ mặt.

-Kệ ta...

Đôi tình nhân, mặt đối mặt, miệng đáp lời, tiếng nói yêu thương, thanh âm giòn tan những nụ cười hạnh phúc rơi xuống như cơn mưa rào đầu hạ, cả đất trời như hòa chung vào niềm vui ấy, tưởng chừng vĩnh cửu vô hạn, nào biết sóng gió sẽ rất nhanh “chia uyên rẽ thùy”.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Thông Điệp Hòa Thân

Rời khỏi vương phủ, Vinh Tuyết Trần cũng không trải qua những ngày tháng nhàn hạ, dường như phụ thân và cá vị đại ca, tiểu đệ đều lo lắng cho nàng, sợ nàng bị đau lòng mà ngày nào cũng đập cửa chạy đến với vô vàn nào là cửa ngon vật lạ để vỗ béo, châu báu trang sức để ngắm nhìn, thi thư kỳ họa để nghiên ngắm. Nàng ngồi xem sách, ăn uống hưởng thụ cuộc sống của một con heo đúng nghĩa, buồn bực đến chết thôi. Đúng lúc đó, ngoài cửa Tiểu Mai mang đến phong thư màu đỏ rực rỡ từ... tiểu quan quán khiến nàng nhũ mày hứng thú. “Người xưa còn nhớ hay đã quên?” – chỉ vờ vờ một dòng thư pháp, nét chữ phóng khoáng, hào sảng. Một ngày cuồng chân phát ngán, Nàng quên sạch những gì mỗ yêu nghiệt ăn dấm chua lần trước, bỏ qua luôn cả lời ngăn cản của Tiểu Mai, đập cửa đại môn đi chơi.

Tiểu quan quán, tú ông lần này vô cùng biết điều rước nàng vào không chỉ nhỏ nhẹ, mà còn rất chiều chuộng lấy lòng. Ông ta tự mình đưa nàng đi ra hoa viên chứ không lên căn phòng lần trước nữa. Vinh Tuyết Trần cũng vì vậy mà hết sức kinh ngạc, không ngờ một nơi phủ phiếm thuộc loại dơ bẩn lại kiến tạo nên khu vườn thanh tao thoát tục như vậy. Đánh giá không đơn giản, nàng treo một nụ cười hứng thú khiến kẻ đang chờ nheo mắt vui vẻ đáp lại.

-Vương phi hảo.

-A, đại mỹ nhân, người trông cũng hảo nha! Sao nào, có phải rất lâu không thấy ta nên nhớ nhung khôn nguôi? Nàng tiến tới nâng cằm hần, bộ dạng xấu xa cười.

-Vậy vương phi có nhớ ta không? Hần chẳng hề đáp mà hỏi ngược lại.

-Ồ... hình như không? Nhưng dù sao ta cũng đến thăm người rồi đây, ngay lập tức sau khi nhận thư tình của người.

Nàng ngoảnh đầu nói bằng giọng với hần, xoay chiếc váy đen dài như màn đêm ngồi xuống ghế đá, tao nhã nhấp ngụm trà thơm ngát mùi hoa cúc. “Mỹ nhân” nét mặt lạnh lùng, đôi mắt sắc như chim ưng tỏa ra nét không vui nhìn nàng thưởng hoa ngắm cảnh, phong thái thoát tục không hề câu nệ quan trọng hơn là không thêm đề ý tới hần.

-Vương phi lại lơ ta?

-Hà có sao? Ta chỉ đang thắc mắc tại sao một nơi thế này lại có khu vườn thanh tao như vậy? Và đặc biệt lại là một kẻ như người.

-Ta thì sao?

-A, ta tin người không chỉ là nam kỹ bình thường, đôi mắt này, thần thái này, vóc dáng này... hẳn phải là vương không thể là dân...

Vinh Tuyết Trần vươn bàn tay ngọc ngà trắng tinh miết nhẹ trên đôi mắt đẹp, vầng trán cao tinh anh, mỉm cười. Nàng nói xong vẫn bình tĩnh ngồi uống trà, nhấp con ngươi đen tinh nghịch thách thức hần khiến kẻ kia vừa bắt ngờ lại đột nhiên ngẩng đầu cười ha hả.

Hai người vẫn ngồi im một chỗ như vậy đến khi mặt trời xuống núi, tuy tĩnh lặng nhưng cả hai không hề lơ lửng sự chú ý về phía đối phương. Lấy tinh chế động, trong động ắt có mưu, “đại mỹ nhân” càng lúc càng hài lòng về nữ nhân trước mặt, lòng tiếp tục đánh giá một phen, lúc tiễn nàng trở về, cầm bàn tay ấm áp mềm mại tâm chợt nhẹ xuống, ngọt ngào tràn ngập cõi lòng.

-Nàng đi đâu về? Mỗ yêu nghiệt nào đó chờ cả ngày trời, tức giận tra hỏi nữ nhân vừa đi vào phòng, vờn vai một mồi.

-Ai nha, ta đi chơi. Chàng quân được sao?

-Nương tử, vì phu chờ nàng cả ngày trời, nàng thật là tâm lang cầu phê mà... Hấn khốc lóc làm nũng dựa vào lưng nàng.

-Ta có bắt chàng chờ sao? Nàng với tay đỡ lấy gương mặt hấn cười tươi.

-Hả, nương tử, nàng thật nhẫn tâm. Khoan, có mùi lạ, nàng mau khai ra, mới đi đâu về? Mỗ yêu nghiệt bế bổng nàng lên nhìn thẳng vào hấn,

-Hờ, có sao, mũi chàng sao thính như vậy... Đây này... ta không có, đi dạo thôi...

-Thật không? Nói dối sẽ phạt nặng hơn.

-Cái gì, Phu quân tương lai yêu dấu nha, ta chỉ đi chơi loanh quanh thôi! Nàng làm nũng.

-Dám nói láo này, rõ ràng là đi chỗ tiêu quan quán kia đúng không?

-Á, sao lại đánh mông ta, chàng phi lễ, hu hu... hai bọn ta chỉ uống trà nói chuyện, á... hu hu...

Hai người cãi nhau ầm ĩ cả đêm, gia quyến Vinh phủ đứng bên ngoài che miệng cười lác đầu bỏ đi. Tiêu vương gia tối khuya mới chịu rời đi, tất nhiên là sau khi dỗ dành phu nhân.

Sáng hôm sau, một tin tức động trời truyền đến Vinh phủ khi đại tẩu Đa Tinh Lan ôm tiểu tử đến thăm nàng. Hai tỉ muội trò chuyện vui vẻ thì cánh cửa mở rầm ra, Tiểu Mai hốt hải chạy vào.

-Tiểu thư có chuyện rồi!

-Sao, có chuyện gì nào, em mau bình tĩnh, trời chưa có sập mà. Nàng trêu ghẹo.

-Không, là thật đó. Tộc man di ở phương Nam gửi thư hòa thân với vương triều ta. Hai... hai vị công chúa đang ở đại sảnh kêu khóc.

-Hả? Hòa thân, tốt mà... đại ca sẽ không phải ra chiến trường nữa. Tiểu tử này, cười toe toét như vậy có phải vì mừng cho phụ thân không? Nàng nhéo cái mũi hồng hồng của đứa trẻ lên tiếng.

-Đúng là như vậy nhưng, tiểu thư biết mà, hai vị công chúa thì một người nhất định sẽ phải đi hòa thân. Mà bọn họ, thậm chí thương trọng nhớ nhĩ thiếu... aizz.. kệ đi, em không thèm nói nữa...

-Không. Ý em là...

-Là họ đang gào khóc trong đại sảnh ấy, em nói mà người chả thèm để tâm. Mị lực của tiểu thế tử thật sự hơn người. Tiểu Mai nhún vai.

Vinh Tuyệt Trần nghe thế chân mày nhíu lại, bế đứa bé giao lại cho đại tẩu dặn dò quay trở lại viện còn mình thì chỉnh trang y phục, búi lại mái tóc bằng cây trâm bạch ngọc mỗ yêu nghiệt nào đó tặng, thẳng tiến ra ngoài.

Khi nàng tới nơi, đập vào mắt là một hiện trường âm vang tiếng khóc, tiếng gào, lời mắng mỏ xía xói khiến người bực bội, Lưu Ly công chúa bù lu bù loa giữa phòng lớn, hai mắt đỏ hoe, bàn tay nắm chặt tay áo của nhĩ ca.

-Ta không thể gả cho bọn mọi rợ đó được. Chàng phải cưới ta, ta biết là chàng yêu ta mà. Mẫu thân ta đứng đầu tứ phi, nhất định sẽ là chỗ dựa vững chắc cho chàng...

-Hoàng tỷ à. Tỷ... Lưu Linh công chúa gọi.

-Ta không là tỷ của ngươi, nha đầu hèn hạ. Ngươi chỉ là hài tử của một nha hoàn leo lên giường rồng thôi. Có tư cách gì tranh với ta chứ!

-Ta... không...

Lưu Linh công chúa mắt ước nhòe, sứt sùi nói không lên lời. Vinh Tuyệt Trần đi tới đỡ nàng ngồi xuống ghế ra lệnh cho người mang trà đến. Chính mình cũng thư thái uống một ngụm liếc ánh mắt sắc bén về nữ nhân đang liến thoắng kia, gương mặt ba người nam nhân trong sảnh trở nên vận vẹo khó coi tràn đầy căm ghét.

-Phụ thân đâu rồi vậy?

-Đang ở trong cung đàm đạo với hoàng thượng! Đại ca lên tiếng.

-A, thế đã lựa chọn được chưa? Phù ta khi nào thành cái chợ vậy? Quá phiền, tiểu tử của huynh còn chưa có ớn ào vậy nha! Nàng che miệng.

-Phải đó tỷ, hài tử kia chỉ ăn và ngủ không khóc tiếng nào. Vinh La San ngoáy lỗ tai không vui.

-Thế sao còn không tiễn khách nhỉ?

-Ngươi... Vinh Tuyệt Trần...

-Ta làm sao? Công chúa cao quý, tuy ngươi có thân phận nhưng Vinh gia là ngoại lệ, giờ cầm gậy đuổi ngươi cũng không có gì không được. Thế nào, muốn tự đi đường đường chính chính hay phải nhờ đến đại pháp!

-Ta... được lắm... ta đi...

-Vậy ta... Luru Linh công chúa sợ hãi nhìn theo, Vinh La Phi nhìn nàng thở dài ánh mắt buồn bã.

-À, công chúa đi theo nhị ca ta ra hoa viên nói chuyện đi. Phù ta mới trồng thêm tịnh đề liên rất đẹp. Nào hai người đi đi!

Vinh Tuyệt Trần lém lỉnh kéo tay hai người lồng vào nhau, một cước đạp ra hoa viên đóng sập cửa. Ba người còn lại thì thâm to nhỏ trong sảnh, đại ca đôi lúc cười vang lên, Tiểu San San thì gian tà tính toán. Vinh phù cuối cùng cũng chuẩn bị có hỷ sự mới nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Âm Mưu

“Rầm, choang, choang...” tiếng bàn ghế va đập, tiếng đồ sứ vỡ nát vang dội trong căn phòng trang hoàng lộng lẫy, rèm châu sa hoa, Luru Ly công chúa gương mặt tràn ngập phẫn nộ, hét vang lên “Cút, cút hết cho ta, lũ ti tiện, vô dụng...”. Đám nô tỳ, thái giám nghe thế được đại xá, chạy như bay bỏ lại ả ngồi cô đơn trong căn phòng ngập tràn đồ vỡ, như cuộc sống của ả vậy. Mẫu phi ả từ khi sinh được tiểu đệ đệ, liền không để tâm đến ả nữa, phụ hoàng hạ lệnh đưa ả đi hòa thân trong khi tiện nhân do nha hoàn sinh ra lại có thể đường hoàng bước chân vào Vinh Phủ làm nhị thiếu phu nhân. Tại sao? Xinh đẹp như ả? Cao quý như ả? Vinh La Phi lại không để vào mắt, lựa chọn một kẻ tầm thường, không tài không mạo – Lăng Gia Luru Linh kia... ta hận.

-Hoàng muội? Chuyện gì xảy ra thế này? – Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, Lăng Gia Luru Ly ngẩng đầu nhìn vào nữ tử mặc hồng y đứng trước cửa. Gương mặt gầy gò xương xẩu, ánh mắt lạnh lẽo ác độc.

-Hong Hoa tẩu, tẩu sao lại đến đây?

-Ta nghe tin xấu, liền tới nhìn muội. Muội sao lại ra nông nổi thế này?

-Ta... còn không phải vì chiếu chi của phụ hoàng. Hong Hoa tẩu, ta không muốn đi đến nơi mọi rợ đó. Làm sao ta sống nổi? ả bám tay vào người Hạ Hồng Hoa, lắc đầu, nước mắt là chả rơi.

-Ta biết, muội ngày thường luôn cao quý nhiều mưu mẹo, sao lần này lại u mê như thế? Phải nghĩ cách thoát thân chứ? Nụ cười rần rết hiện lên môi nữ nhân trước mặt nhưng Luru Ly ngu muội nào có hay.

-Có cách gì sao? Tẩu mau nói ta nghe, giúp ta, chỉ cần không gả đến nơi mọi rợ kia...

-Ta đến tìm muội dĩ nhiên là có cách. Nghe ta nói, có phải Luru Linh công chúa cũng sẽ gả đến Vinh Phủ không? Muội hãy tới cầu phụ hoàng nói là ý nguyện cuối, cho hai tỷ muội được cùng xuất giá một ngày, xem như ân tình an ủi phần nào. Sau đó, chúng ta... tráo... đến lúc mọi chuyện thành rồi thì... làm gì được nữa. Hạ Hồng Hoa che miệng cười.

-Không được, lỡ Vinh La Phi tháo khăn hi nhận ra ta thì mọi chuyện công cốc sao?

-Ha... ta có “Triền miên được” – mị được mạnh nhất chỉ cần ngửi mùi là sẽ không chịu nổi. Muội nói xem, có thành được không?

-Tốt, ra là tẩu đã lo cho ta kỹ càng như vậy? Luru Linh tiện nhân kia nhất định sẽ đau khổ đến chết, dám cướp đi người ta để mất... haha...tẩu hãy để cho ả ngửi mị được này khi ra đi nha, ta muốn bộ dạng ả thật lằng lộn... ha ha...

Lăng Gia Luru Ly cười vang, gương mặt oán độc. Độc ác như ả, đến bước đường cùng vẫn muốn hại người, nào ngờ chính là hại mình, trở thành quân cờ trong tay người khác. Mọi chuyện sẽ không bao giờ đi theo đúng hướng mà Luru Ly mong muốn, kết cục của ả cũng chẳng tốt lành gì. Cả cuộc đời sau

này, danh hiệu công chúa mà ả dựa vào hoành hành tác quái bao lâu cũng tan biến như khói bụi.

Vinh phủ lúc này ngập tràn trong sắc đỏ, lễ cưới gần kề, các đại nam nhân chạy ra chạy vào nhất là tân lang, không ngày nào không đến hoàng cung hỏi thăm thế tử tương lai, thích gì, muốn gì, bỏ qua cả lễ giáo (thường là trước khi cưới hai vợ chồng không được gặp mặt). Vinh Tuyết Trần vẫn là một con heo đúng nghĩa, ăn và ngủ không quan tâm gì. Ai biểu nàng tác hợp rồi, còn muốn làm gì nữa, bà mai như nàng còn phải được đáp lễ quà cáp cảm ơn này nọ nữa cơ...

Đang nằm uòn tại bàn đá, tay búng búng như đang lướt trên dây đàn ngâm lại về môn “cầm công” đã học. Ngày hôm qua, cùng Tiêu yêu nghiệt song tấu, môi vẽ một đường cong tuyệt mỹ, nàng nhắm mắt hồi tưởng lại thì bất ngờ có một vị khách không mời lại tới. Hắn nhẹ nhàng lê chân đến cạnh, bàn tay khẽ vuốt lên mái tóc đen óng ả phủ lên bộ hắc y nổi bật dưới ánh sáng, bỗng nhiên khẽ khựng lại khi bắt gặp bạch ngọc trầm trên đó.

-Người làm gì ở đây? Nàng lạnh lùng né qua ngồi dậy.

-Ta đến chúc mừng La Phi, tiện thể qua nhìn nàng một chút. Hy vương gia đậm mặt ngồi xuống. Trông hán tiêu tụy hân, có cảm giác già đi.

-Ta vẫn ổn, không phiền vương gia tới thăm! Dừng trà chứ?

-Không, ta nghĩ sẽ về ngay. Nàng... thật sự sống tốt chứ?

-Ừ, ta tốt lắm. Còn người? Nàng nhếch mi hờ hững.

-Không tốt... Nhưng nàng thế ta cũng hài lòng. Hắn cười chua chát, quay lưng đi nhưng rồi nhìn lại.

-Sao thế? Nàng nghi ngờ.

-Nàng biết phụ hoàng muốn giao ngôi vị lại cho ta. Vinh Tuyết Trần gật đầu – nếu ta không lấy... nhường lại cho hoàng huynh, nàng có thể chấp nhận ta một lần nữa chứ?

-Không thể. Mời.

Nàng vươn tay làm dấu ra hướng cánh cửa. Lòng không một gợn sóng lăn tăn, quá muộn cho hắn rồi. Hy vương gia đau xót cúi mặt, hai chân liêu xiêu vấp vào nhau, khó khăn đi về phía cửa biển mất. Đúng lúc đó, lại có kẻ khác ghé tới... Nàng bóp trán.

-Hai người các người thành đồng bọn từ khi nào vậy?

-Ta thấy nhà nàng có hi sự nên ghé tới chúc mừng... không được sao? Kinh Giang nói.

-Ta định về nước ghé đến từ biệt nàng mà thôi! Ngụy Thanh Thù cười nhẹ.

-Giang đại hiệp, Ngụy thái tử, ta nghĩ mọi chuyện đã rất rõ ràng rồi chứ? Nàng khó chịu.

-BỌN TA KHÔNG TỪ BỎ... Hai người cơ hồ một lời hét lên.

-Vậy thì đã làm sao? Hai người căn bản không có cơ hội. Một giọng nói mang đầy một mùi chua như dấm quanh quẩn. Hồng y đỏ rực xuất hiện hệt ngọn lửa quán lấy hắc y lạnh lùng yêu mị, đối nghịch lại càng hòa hợp.

-Chàng tới khi nào?

-Nãy giờ...

-Núp làm trò mèo gì thế?

-Ngắm nàng... ai dè bị phá đám

-Hừ đáng kiếp. Ai bảo trốn biệt tằm... khinh ta không còn võ công nên mặc sức bay nhảy đúng không?

-Oan ức cho ta quá...

Hai người, một sướng một họa, bỏ mặc hai kẻ kia đau xót, cúi đầu từ biệt rồi phi thân đi. Lúc đó, Vinh Tuyết Trần ngay lập tức ngưng đùa giỡn, thật lòng nàng không ác độc như thế, nhưng càng để lâu càng hi vọng càng không tốt. Thà một dao cắt đứt... Trong lúc đó, Lưu Ly công chúa dập đầu khấn cầu phụ hoàng được chấp thuận, âm mưu đen tối trong màn đêm mở ra.

Ngày thành thân sắp đến, Vinh Tuyết Trần lại cất bước đi chơi, có ý định mua vài thứ cho nhị tẩu nhưng lại nghĩ, hẳn là nhị ca đã chuẩn bị chu toàn rồi. Đang lững thững bước đi, nàng chợt nhận ra con đường này quen quen, nhìn lên trên đã thấy bảng hiệu tiểu quán quán, chỉ khác, đã bị đóng cửa, bụi đã phủ mờ nhẹ. Xung quanh vẫn sầm uất, đông người, tại sao...

-Lão bá, cho hỏi, tại sao nơi này đóng cửa? Nàng đi tới quầy bán nước bên cạnh.

-Hử, cô nương sao lại hỏi về chỗ dơ bẩn này. Nó đóng cửa là chuyện tốt đấy! Ông lão mắt kèm nhèm đáp lời.

-Dạ vâng, tiểu nữ chỉ là tò mò không đúng rồi. Nàng cười.

-Chẳng sao, chắc là đòi chủ, bán quán đi mà thôi. Sau này đừng hỏi mấy vấn đề này nhé!

Vinh Tuyết Trần lễ phép cảm tạ, lòng cuộn trào cảm giác không yên. Hình như có điều gì đó không đúng, mọi chuyện cứ như hợp tình hợp lý lại ẩn sâu sự không ổn. Nàng lắc mái tóc đen bỏ đi, không hay biết trên nóc tiểu quan quán, ánh mắt chìm ung lợ rõ ánh sáng tìm được con mồi chờ đợi đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nên Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trộm Long Tráo Phụng

Hôm nay là ngày đại hí của cả kinh thành, hai đội rước dâu đỏ rực khăn áo xuất phát từ cửa hoàng cung. Nhưng hạnh phúc chẳng phải chia đều cho cả hai cô dâu, một người là Vinh gia nhị thiếu cưới bạch mã, tóc đen ánh mắt rạng ngời phong lưu tài tuấn lấp lánh dưới nắng. Bên kia, lặng lẽ như đưa tang không có lang quân đưa đón, kiệu hoa thay bằng xe ngựa, bà mối là tướng quân chinh chiến sa trường gương mặt dữ tợn, thật không cân xứng.

Thay vì ngồi trong phủ chờ đợi, Vinh Tuyết Trần đứng trên đài cao trong tút quần gài đó với Tiểu Mai và Tuyết Phong, lòng không hiểu vì sao hỗn loạn từ cái ngày dạo phố ấy. Nàng vẫn mộng lung tại sao tiểu quan quán đóng cửa, một chút tin tức Ngọc Thần cung nàng cũng không biết tí gì, kẻ đứng sau nó phải cao siêu cỡ nào... kỳ lạ...

-Tiểu thư, chúng ta không về phủ sao? Kiệu hoa đã đi rồi.

-Tiểu Mai, em với Tuyết Phong về đi. Ta ghét ồn ào, ở đây vui hơn.

-Không được lỡ tiểu thư có chuyện gì thì sao?

-Từ khi nào ta trở thành phế nhân... Lời của chủ tử em dám không nghe sao? Coi chừng ta đem em đi gả chồng... Nàng lớn tiếng hăm dọa, có vẻ đáng sợ nhưng thật ra ánh mắt lém lỉnh liếc qua gương mặt hai người đồ lên.

-Không nói chuyện với người nữa, em về đây!

Tiểu Mai ngai ngừng bỏ đi. Tuyết Phong vẫn cẩn trọng đặt cây cò cầm bằng hàn ngọc thượng hạng xuống mới cúi người phi thân đuổi theo. Vinh Tuyết Trần nhìn cây đàn, ánh mắt triu mến yêu thương. Nàng khẽ vuốt tay lên những sợi tơ mỏng manh yếu ớt ấy nhưng lại cực kì bền chặt, lớp ngọc chạm nổi những đường vân mây cao quý. Tiểu yêu nghiệt cũng thật dụng tâm, thân thể hần vồn thuộc hệ hỏa, lại vì nàng mất công lặn lội tìm kiếm khối hàn ngọc quý giá này chế tạo nên báu vật để thực hiện “cầm công”. Hiện giờ, xem thường nàng không có nội lực chính là tìm chết. Và có những kẻ đang muốn thử điều đó...

Ánh mắt sắc lạnh xuất hiện, hàn khí tỏa ra như muốn đóng băng hết thảy. Thực khách trong tút quần bỗng nhiên xô bàn ghế bỏ chạy, một toán người bịt mặt áo quần đen tiến vào, tay cầm thanh đao sáng loáng, chém vùn vút vào tất cả những gì cản đường. Vinh Tuyết Trần ngồi xuống trước cổ cầm, bình thản như không, mái tóc ba ngàn sợi hòa cùng hắc y bay trong gió, bạch ngọc trầm nổi bật cùng làn da trắng với vết tím kinh người vừa ảo diệu vừa xuất thần, vẻ đẹp bị che lấp không làm nàng trở nên thô kệch, càng ngày càng tỏa sáng hơn người.

-Các ngươi là ai? Trước khi chết cũng nên báo danh tính chứ? Nàng cười nhỏ nhẹ, miệng ngấp ngậm trà phong thái tao nhã.

-Chết? Chưa biết ai đâu... ngươi không còn võ công làm sao so với bọn ta? Ha ha ha...

-Vậy sao? Ta sẽ cho các ngươi được mở rộng tầm mắt...

Gió từ đâu nổi nổi lên, nữ nhân yếu ớt trước mặt tỏa ra sát khí kinh người, cổ cầm từ từ phát ra âm thanh tan tác như tiếng gọi từ nơi sâu thẳm tận cùng bề kia thế giới. Hắc y nhân rợn người, ôm tai, quay cuồng trong tiếng hét, có kẻ đục thủng cả màng nhĩ vẫn không ngăn được giai điệu quái dị lan vào tận sâu bên trong tâm trí. Chúng quần quai rên xiết đau khổ, nàng lại vẫn đạm phong khinh gởi tâm hồn theo từng nhịp điệu cứ như đang ở tiền cảnh. Cách nhau vài bước chân thôi nhưng hai bên đối nghịch chìm đắm vào hai thái cực khác nhau.

“Hào cầm a!” Từ trên cao một kẻ khoác một lớp áo choàng dài che hết không mặt, tóc mai buông lỏng phong thái cực kì lãng tử nhưng lại mãnh mẽ thống khoái, bàn tay rắn rỏi hằn một vết sẹo càng làm tăng thêm khí chất cao ngạo. Vinh Tuyết Trần không hề để ý chỉ say mê cảnh giới âm nhạc, khi mi mắt đẹp mở ra, quang cảnh thật tàn khốc. Hắc y nhân thất khiếu chảy máu mà chết. Không còn một ai sống sót. Nữ nhân bên cạnh tên kia vò nát vạt áo, tức giận cắn hận nhưng không dám tiến tới trước mặt nàng, sợ cầm công ấy có thể đưa mình vào tư thế của những tên ngu xuẩn kia.

-Người của ngươi quả thật yếu ớt! Hần cười gằn lên tiếng.

-Hừ... nếu người tài giỏi như thế sao không xuất thủ? Nữ nhân nanh nọc đáp lời.

-Tại sao? Người nghĩ một kẻ cao quý như ta sẽ hạ thấp thân phận làm những chuyện con con này...

-Hừ, chỉ là một vương ở phương Nam khô cần thì hay ho lắm... Á... người làm gì buông ta ra... khục khục... bỏ... bỏ ta ra... học học...

Tầm khăn choàng rơi xuống lộ ra gương mặt xanh xao tiêu tụy, ánh mắt vẫn vẩn vờ như rắn độc. Hạ Hồng Hoa thoát được khỏi lòng bàn tay kia bóp chặt cần cổ, tưởng chừng khi này sẽ chết chắc, à còn nhìn thấy được từ thân xuất hiện trong mắt người kia, sợ hãi không dám lên tiếng thêm nữa. Á sai rồi, kẻ này không phải là một tên mọi rợ tầm thường, hửn... kinh khủng... độc ác... và cực kì nhẫn tâm...

-Thôi, dù sao người cũng đã cố gắng giúp đỡ. Phần còn lại ta sẽ làm.

-Thật, người sẽ đem đi... Hạ Hồng Hoa đột nhiên ngửa mặt không tin hỏi.

-Tất nhiên... chẳng phải người làm tất cả vì điều này...

Hửn tuy mở miệng chán ghét nói nhưng ánh mắt tràn đầy lưu luyến cùng vui vẻ hướng về phía nữ nhân trong tửu lâu không rời. Nàng vẫn đứng cạnh cổ cầm nheo mắt ra chiều suy nghĩ lắm, rất đáng yêu. “Vậy nhanh lên, ta không muốn thấy à lâu hơn, xe ngựa rước dâu cũng sắp ra khỏi cổng thành...” Tiếng nói nanh nọc cất lên, hửn mĩa mai cười tung một chưởng phong kín đáo rất nhẹ. Vinh Tuyết Trần vừa kịp nhận ra thì nó đã hướng đến, tránh không kịp, nàng ngất xỉu dưới sàn. Tai vẫn còn nghe rõ âm thanh tiếng cười như điên dại của một nữ nhân nào đó.

Chớp mi tỉnh dậy đã là rất lâu sau đó, người nàng nằm trên một sàn gỗ nhỏ, không gian hẹp rung lắc từng hồi. Cả người hắc y thay bằng hồng y đỏ rực khăn hi bị ném qua một bên. Vinh Tuyết Trần xoa ngực nghĩ thầm “thì ra là thế! Nhưng ai mới rõ là kẻ chủ mưu?”. Nàng vén rèm che nhìn ra bên ngoài, núi non trùng điệp đã không còn nữa chỉ thấy bụi bay cát cháy, đất khô đá cằn... mà thờ dài.

Ngược lại trong kinh thành, Tiêu vương gia không bình tĩnh nổi, hỏa chướng tung ra biến tửu lâu chìm trong biển lửa. Chàng ôm cây hàn ngọc cầm, ánh mắt tràn đầy căm phẫn muốn phanh thây xẻ thịt kẻ dám cướp đi nàng. Quý Y im lặng đứng bên cạnh phát tay cho Tuyết Vân bắn tín hiệu lên trời cao thông báo cho bốn phương tám hướng thuộc hạ truy tìm tung tích Cung chủ.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Khả Hãn Phương Nam

Vinh Tuyết Trần không hề hay biết sự hỗn loạn tại kinh thành, trái với sự lo lắng lúc mới tỉnh dậy, lòng nàng giờ lại ngập tràn sự hứng thú và tò mò. Đôi lúc trong xe ngựa lại vang ra những tiếng cười khúc khích khiến quân lính hộ vệ ngạc nhiên vô cùng, họ thầm khâm phục “công chúa”, bị gả đi nơi xa hoang vắng để hòa thân vậy mà vẫn tươi cười vui vẻ lạc quan yêu đời.

Xe ngựa cuối cùng tới được tòa thành đất cát bụi tung mờ mịt của vị vương cao quý vùng đất này. Cánh cửa đóng im ỉm, không đội ngũ đón chào khiến tướng quân tức giận. Lũ man di mọi rợ này thường xuyên quấy rối biên giới khiến hoàng triều không ngày nào được yên, giờ đột nhiên xin hòa thân vậy mà đội ngũ rước dâu đến nơi lại thể hiện thái độ coi thường thế này. Ông dùng chưởng lực đánh vào cánh cửa ra hiệu nhưng vô dụng. Tiếng vang phát ra nhưng bên trong không có động tĩnh.

-Mau mở cửa! Nội lực hùng hậu từ người viên tướng quân phát ra âm thanh mạnh mẽ.

-Các vị, khả hãn có lệnh. Không nhận phế vật, mở được cổng thì người đó chính là vương phi của chúng ta còn không xin ở tại nơi đó đi! Một tên lính khoác áo giáp kèm áo lông đứng phía trên cao nói vọng xuống.

-Hừ. Ngông cuồng. Lãng Gia hoàng triều của chúng ta đưa tới một công chúa cao quý, dám mạn di các người lại còn ra điều kiện. Vậy hỏi khả hãn các người đưa ra lời hòa thân là ý gì?

-Man di. Thật quá khinh người! Chưởng phong bắn ra, trúng ngay ngực tướng quân khiến ông ta nằm vật ra thở dốc. Kẻ đứng trên trẻ tuổi, mắt đen lạng lẹ coi thường. – to mồm như vậy nhưng yếu ớt không đỡ nổi đòn của tên tướng tếp riu là ta!

-Khụ khụ... Người, súc sinh... Quân lính chạy tới đỡ, vừa nói vài từ đã phun ra ngum máu công tâm tức giận.

Vinh Tuyết Trần ngồi trong xe ngựa. Che miệng cười khẩy, xem ra qua ải này không dễ nhưng nàng thích những thử thách thức vậy. Nhìn xung quanh xe ngựa, vật dụng đều đầy đủ. Lãng Gia Lưu Ly coi như cũng được đối xử không tệ. Cây cầm ở đây là một vật quý thượng hạng, tuy là không so được với hàn ngọc Tiêu yêu nghiệt tặng nhưng cũng vượt trên nhiều đàn khác. Nàng vói tay ôm nó đẩy cửa ra khỏi xe. Gió hoang mạc thật mạnh, khăn hi trên đầu nàng cũng bị cuốn đi mất, gương mặt quý dị tím thẫm lộ ra khiến quân binh bàng hoàng “Vinh tiểu thư...”, “ờ”... Nàng đáp chẳng quan tâm nữa.

-Sao người lại ở đây? Viên tướng kia ho khan lo âu. Đây là trận bão của Vinh gia nha, ông ta còn muốn sống.

-Không phải lo, việc này không can hệ tới ông. Trước tiên, chúng ta nên vào trong tìm người xem xét vết thương.

-Nhưng... người đã mất hết nội công. Làm sao...

Nàng cười nhẹ, sát khí tràn ngập không khí. Viên tướng trẻ tuổi đứng trên thành bỗng thu lại ánh nhìn khinh thường. Đôi mắt hấn tràn ngập sự không tin được có chút bị hấp dẫn. Người con gái hồng y đỏ thắm, không trang sức, chỉ phủ lên môi một lớp son rực rỡ lại càng quyến rũ chết người. Trâm ngọc cài hờ khiến mái tóc luôn trong tình trạng xõa tung, bay phấp phới như bao trùm cả không gian. Tại đây, giờ khắc này, vạn vật hết thảy biến mất chỉ còn nàng.

Ôm cầm trong tay, Vinh Tuyệt Trần bắt đầu giai điệu “thập diện mai phục”. Âm thanh trầm hùng, vang vọng tiếng trống trận, vạn quân nghìn mã ào đến. Người con gái đơn độc bé nhỏ nhưng phía sau như có cả đại quân bảo hộ chống lưng cho nàng, binh lính trên thành không tự chủ lui lại vài bước. Cánh cửa đá bị va chạm bởi sóng âm run lên bần bật. Tới khúc cao trào, nàng càng khảy ngón tay mạnh mẽ. Ánh mắt trùng trùng nhìn vào phía trước, ngón tay nhấn mạnh vào sợi tơ, “tung” – cuộn cuộn âm thanh như lũ chột dừng lại. Lũ lính canh trên thành cười nhạo khinh thường nhưng vị tướng trẻ kia lại khác, trước khi bão đến luôn là lúc trời quang mây tạnh. “Àm” - đá vỡ, cửa tan tành... ngay khi ngọc thủ dời khỏi dây tơ. Tất cả im lặng chìm trong cơn hoảng loạn cùng sợ hãi.

Vinh Tuyệt Trần phẩy bụi rơi khỏi trang phục ngẩng đầu bắt gặp một sự quen thuộc kì lạ trong ánh mắt ngay phía trước. Xuyên qua cửa thành, ngay chính diện, rất xa nhưng trên đài cao kia, khả hãn phương Nam chính là...

-Mỹ nhân, ra là trò của ngươi! Thật thất lễ nhưng cửa đã phá còn ta thì muốn về! Nàng che miệng khúc khích. Tên kia gương mặt vốn đang vô cùng hài lòng đột nhiên chuyển qua vẻ cau gợn phi thân xuống.

-Nàng dám rời đi? Hấn níu lấy.

-Đúng vậy. Ta là ai ngươi biết mà... công chúa của ngươi bị tráo mắt, có phải rất thương tâm không? Thật lòng đại gia ta muốn ở lại hảo an ủi ngươi, nhưng trò vui đã kết thúc. Ta về nhà đây. Phụ thân ta sẽ lo lắng! nàng làm bộ suy nghĩ rồi đưa ngón tay chọc má hấn trên ghẹo.

-Kết thúc? Trò vui? Tiếu ham chơi... ra là như vậy. Hảo. Tiếp tục ở lại chơi đi! Khác Nhĩ. Bắt hết tất cả lại, giam vào địa lao cho người canh gác cẩn trọng. Kẻ nào bỏ trốn giết không tha.

Viên tướng trẻ tuổi trên đài cao nhận lệnh, kéo quân đi. Vinh Tuyệt Trần bị nắm tay không ngờ tới kẻ trước mặt lại vô si như vậy. Nàng đâu phải thê tử hòa thân của hấn, sao lại bắt người, không thể hiểu nổi những cư dân phương Nam này đâu óc thế nào nữa. Ai da... ủa, sao chân không chạm đất vậy?

-Nè, đại mỹ nhân, ngươi bắt người của ta, lại còn định đem ta đi đâu thế hả? Ta tuy rất thương hoa tiếc ngọc nhưng không được thử thách lòng kiên nhẫn của ta nga! Nàng bực bội vùng vẫy.

-Đừng quấy... Ta dẫn nàng đi ăn. Hành trình xa như vậy hấn mệt mỏi lắm!

“Ọc, ọc” cái bụng không thức thời nghe tới ăn uống liền bày tỏ thái độ khiến nàng đỏ mặt lấy tay chặn lại. Thác Bạt Khác Minh cười vang ha ha, nhanh chóng rời khỏi. Những ánh mắt ganh tị cùng căm ghét của các nữ nhân trong thành hướng theo chàng không rời. Một số đó chuẩn bị cả âm mưu lừa lọc cùng xảo trá.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nên Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Không Bằng Con Ngựa

Có phải nàng quá dễ dãi nên hấn ta không biết sợ không? Dám bế nàng đi trong khi bao nhiêu ánh mắt chia tơi, chưa kể đang trong tình trạng xấu nữ... Vinh Tuyệt Trần trầm nghĩ. Xung quanh người dần mặc những bộ trang phục bằng da thú, nam hay nữ đều cao to chắc khỏe, sức vóc hơn người, những mái nhà bằng lều bạt, cát bụi phủ đầy, hoa cỏ không hề xuất hiện, nước uống phải đi rất xa mới có thể lấy được.

-Chúng ta là những người du mục sống rải rác khắp nơi. Ta xây thành này, cho bọn họ nơi trú ẩn. Họ tôn ta làm vương, kì thực nơi nàng sinh sống quá sung túc, chúng ta đi cướp bóc nơi biên cương ít nhiều chỉ mong lấy được chút lương thực thôi. Biết được suy nghĩ của nàng, hấn giải thích.

-Ta đã nói gì đâu nào! Nàng nhét quả nho vào miệng bắt ngờ quay lại hỏi. Điều bộ thập phần đáng yêu.

-Hừ, cũng dễ đoán thôi! Thác Bạt Khác Minh cười.

-Vậy sao? Thế người nói ta nghe địa hình nơi đây đi? Nàng gật đầu.

-Bồn bè là núi cát, đi xa trăm dặm có một ốc đảo, trái cây và cỏ đều lấy từ đó. Sang trái đi khoảng 3 ngày đường có thể lấy được nước từ một con sông!

-Đi 3 ngày đường mới lấy được nước? Nàng gật mình.

-Phải. Vì thế, chúng ta gây hấn với hoàng triều. Hừ, nàng đừng giả bộ. Khu vực biên giới đó vốn là của chúng ta. Chỉ có nơi đó, dân cư mới sinh tồn được.

-Ừ. Chuyện xưa ta có biết sợ.

Vinh Tuyết Trần lục lại trong trí nhớ những án thư từ xưa truyền lại. Vùng đất biên giới và giáp ranh hiện nay chính là đại bản doanh của người du mục, cuộc sống vô cùng sung túc phát triển. Nội loạn trong hoàng triều nổ ra, hoàng thượng bả bá ra trận đập tắt chiến tranh nhưng cũng ý vào sức mạnh hiện hữu giành lấy đất đai, chiếm cứ vùng thảo nguyên phì nhiêu đó. Con người luôn thật ích kỉ, lấy mạnh hiếp yếu, nhưng chính nàng mỗi khi nhìn đại ca ra trận vẫn thầm chê trách những kẻ này, nào nhớ tới quá khứ bị thương của họ. Vinh Tuyết Trần thở dài, xem ra chưa thể trốn về, ít ra cũng lấy chút công sức giúp đỡ người ta. Ai biểu tạo nghiệt không thể sống. Đòi cha ăn mặn, đòi con khát nước là đây!

-Mỹ nhân, tới khi nào cái vết tím trên mặt nàng mới chịu xóa đi đây? Thác Bạc Khắc Minh kéo tóc nàng chơi đùa.

-Gi? Tên này... thật ra lòng người sâu đến đâu vậy?

-Còn giả bộ? Ta chỉ hỏi nàng thôi chứ ta thật sự chỉ cần muốn là... không ai ngăn được!

-Ý người là... hừ, thôi được, dù gì chuyện này ai cũng đều biết. Ta xóa đi là được!

Ở trong tay người, phải biết nhún nhường, phải biết nhịn nhục, Vinh Tuyết Trần nghĩ thầm. Tay với lấy chiếc bình ngọc Quý Y tặng, đó là báu vật của hân, bình 2 cô, phía trên là thuốc dịch dung, bên dưới chính là nước tẩy rửa. Nàng thấm ướt chiếc khăn hy, lau sạch đi trung gương mặt trắng mịn hồng hào, môi anh đào ngọt lịm, mắt to tròn tinh anh lúc nào cũng ánh lên tia tinh nghịch lém lỉnh. Thác Bạc Khắc Minh ngờ ngẩn cả người, một chút cũng không động, chăm chăm nhìn vào mê cảnh trước mặt đầy ý vị.

-Đại mỹ nhân. Ta muốn người thả người.

-Hả? Hân gật mình.

-Ta nói muốn người thả người. Nàng khảy móng tay.

-Để bọn chúng thông báo tin này về hoàng triều sao? Hân nhếch mi.

-Không ta tự có toan tính riêng. Tạm thời ta sẽ ở đây! Và lại, người cũng biết ta là ai mà? Người bắt người cũng đâu ngăn được việc ta ở đây lộ ra!

-Hừ, được lần này coi như nàng thắng. Nhưng phải qua vài ngày nữa mới được. Với lại muốn thả người, nàng phải biết điều với ta.

Thác Bạc Khắc Minh nghiêng răng ra hiệu. Một đoàn thị tì cung kính xuất hiện, lôi Vinh Tuyết Trần một nước rời đi. Họ dẫn nàng đến một căn lều rộng lớn, trang trí sang trọng với áo da, lông thú khắp nơi. Nhìn một vòng, nàng chợt nhận ra chút quen thuộc trong căn phòng nơi tiêu quan quán, hừ, làm người luôn phải biết... giả một chút, thói quen chính là thứ khiến con người lộ ra manh mối. Và nàng, kẻ không bao giờ có thói quen về một điều gì đó tự nhiên lúc này lại có hình ảnh Tiêu yếu nghiệt xẹt qua. Ai da, hân quả nhiên là rắc rối của nàng.

“Rầm” – “Không có tin tức”, “rắc rối nào đó” đập bàn trong sự tức giận, Vinh gia lo lắng cũng không so được với sự bùng nổ của hân. Đã mấy ngày trôi qua, hân không ăn không ngủ, bất cứ thứ gì không vừa mắt đều thiếu trĩu, chưa kể đến việc sống chết không rời cổ cầm. Quý Y đứng bên cạnh, nhìn tình cảm Tiêu vương gia dành cho nàng, môi khẽ nhếch nụ cười hài lòng. Đất đai trong hoàng triều đã bị lật tung từng ngõ ngách, không kẻ nào có thể giấu được tung tích của nàng, trừ khi... Quý Y nắm chặt bàn tay xem ra hân phải tự ra đi.

Về phần Vinh Tuyết Trần, nàng được các thị tì cho tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ trang phục lạ mắt với lông thú mềm mại, tóc được bện tít dài với những trang sức lông chim đặc biệt. Xong xuôi, tất cả bọn họ đều biết điều cáo lui, nàng chán chường đi lại trong căn lều, mở những cuốn tranh bọc trong bao vải hừng thú phát hiện những tấm bản đồ bằng da cực kì tinh xảo. Ánh mắt sáng rỡ liên tục nghiên cứu, chân tự động dời về thư án, ngọc thủ cầm bút lông bắt đầu viết vẽ xoay vòng tính toán. Thác Bạc Khắc Minh giải quyết công việc trong thành hoàn tất quay về tìm mỹ nhân thì thấy nàng lại chăm chăm vào mớ giấy tờ, thứ mà những người con gái ở đây ngu muội không hiểu cũng như chán ghét nhìn vào. Dân du mục có điểm cuốn hút bởi sự hoang dã, mà mỹ cũng nhưng những đường cong hấp dẫn nhưng hân lại không muốn có một thể từ xinh đẹp ngu muội, đầu óc rộng tuếch. Nàng... có sự thông tuệ khác hẳn người thường dù luôn giả ngu đại, vẻ đẹp của nàng không phải thứ mà phạm phu tục tử có thể cảm nhận, hân mỉm cười, chuyện nàng hư phụ che mắt thiên hạ hân đã rõ từ lâu, sao có thể bỏ qua cơ hội chiếm báu vật về tay cơ chứ.

-Mỹ nhân, nàng nên cất đồng văn thư đó lại và hầu hạ phu quân không phải sao? Hân vòng tay ôm lấy thân hình bé nhỏ của nàng.

-Hả? Người vào từ khi nào? Về cơ bản, trước giờ ta chưa hầu hạ ai và ta cũng thích mấy thứ văn thơ này! Nàng chỉ ngược mi nhìn hân một chút rồi mặc kệ.

-Hừ. Ta không quan tâm, nàng đã tới đây thì phải nghe lệnh ta. Còn không, ra ngoài.

-Ra ngoài? Với thời tiết như thế này!

-Phải.

Thác Bạc Khác Minh cười thầm. Nơi hoang vu bạt ngàn này, ban ngày nắng như thiêu đốt, đêm đến lại lạnh muốn đóng băng người. Ra ngoài lều lúc này không khác gì tự đưa mình vào con đường chết. Hắn vui vẻ với ý tưởng của mình nào ngờ Vinh Tuyết Trần một hơi cuốn hết đồng giấy tờ nhét vào túi vải bên hông bước ra ngoài không hề nề hà chùn bước. Hắn thần thờ, lúc sau nổi giận, lại thấy nhục nhã, đứng dậy đi lại xong nằm phịch xuống đập giường. Không phải nói, hắn cảm thấy mình ngu xuẩn thế nào khi nói với nàng – kẻ mà hắn quá hiểu, không bao giờ lùi bước.

Vinh Tuyết Trần lạnh run người, kéo cao cổ áo nhưng chẳng thể ngăn được gió tấp vào người rét buốt. Nàng thần thờ đứng trước lều bạt, chịu trận những ánh mắt khinh khỉnh với điệu bộ mỉa mai, hóng chờ kịch vui của đám nữ nhân bên ngoài, mặc khác lại cảm thấy vài tia bi ai thương cảm của những vị phụ nhân bỏ lão. Phải thôi, một nữ nhân thân phận cao quý, chịu đường xa đến hòa thân chỉ vì cầu chút an ổn cho cư dân, không được tôn thần thì cũng thành phật, bất quá, nàng không phải thánh mẫu.

“Hí hí hí”

Cất bước đi không bao lâu để rời xa thị phi quanh khu lều trại, Vinh Tuyết Trần nghe được tiếng vọng từ phía xa. Một khu chuồng trại sạch sẽ gọn gàng, lót cỏ khô ấm áp, mùi thảo nguyên xanh ngập tràn trong không khí với những chú ngựa xinh đẹp, đôi mắt tinh anh rạng rỡ. Nàng khẽ cười, động vật thật có linh tính, lại có tình hơn cả con người.

-Uy, các người rủ ta vào trong sao?

-Hí ngọ...

Chú ngựa trắng nhỏ nhắn, trông có vẻ chào đời chưa bao lâu giương mắt nhìn nàng, thập phần hứng thú cùng dụ dỗ. Nàng phì cười, nhấc chân bước vào, ngồi xuống trong góc cảm nhận hơi ấm tăng lên mà thờ dài một tiếng. Nhìn bầu trời đêm trong vắt, không hề gợn chút mây phủ, nhớ đến ánh mắt tinh ranh cùng vòng tay ấm áp của người nọ, thân thể không tự chủ co lại, lưu luyến không thôi. “hắn liệu có nhớ, có đang đi tìm nàng, quan trọng hơn, có hào chăm sóc cho bản thân hay không?” – Vinh Tuyết Trần lặng nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ. Lát sau, những chú ngựa thảo nguyên quây quần lại bên con người kiên cường ấy, bổ sung hơi ấm, chen chúc áp vào nhau, tựa như sừng bài cam chịu lại phủ phục trung thành.

Người giữ ngựa sáng hôm sau trở nên sợ hãi một cách lợi hại, vương phi ngủ trong chuồng, có trời mới hiểu được hắn hoảng loạn cùng cực ra sao, vội chạy đi bẩm báo. Thác Bạc vương đến nơi chỉ thấy tiểu nữ nhân ngồi xem tư liệu bên cạnh tuần mã của mình. Nụ cười tươi tắn xinh đẹp tỏa rạng khiến bản thân tự trở thành một thùng dấm chua với cả con ngựa.

Vinh Tuyết Trần tìm được nơi trú ngụ về đêm, không tính quay về nữa nhưng vẫn bị cưỡng ép. Nhìn tên đầu sỏ đuổi nàng đang gạt hết sách trên thư án, ánh mắt hằm hằm nổi giận, biết điều liền ngậm miệng nghiêng cứu địa hình. Những ngày này, hắn cùng nàng chia giường, bất quá, để bảo toàn bản thân, nàng cũng sức mấy đêm liền. Nhận định chắc chắn hắn không làm gì, Vinh Tuyết Trần mới an tâm chìm vào mộng, tuy nhiên vẫn thực cảnh giác cao độ.

-Nàng lại ra chơi với chúng? Thác Bạc Khác Minh vừa về đến lều đã nổi giận, mùi chua bay khắp nơi.

-Trời, ta không lẽ cứ trốn trong này xem sách mãi sao? Cũng cần ra ngoài thư giãn.

-Có thời gian rảnh thì đi bồi ta!

-Xin thứ lỗi, ta đây không rảnh bồi người

. -Nàng...

Thác Bạc Khác Minh gằm lên nhìn nàng tiêu sái đi tới chuồng ngựa, nơi mà nữ nhân nào cũng chê bai hôi hám. Nàng thà ngủ với ngựa chơi cùng chúng còn hơn bồi hắn nói chuyện phiếm. Thác Bạc vương nghiêng rãnh khiến hy sinh đệ bên người sợ hãi, hắn từ khi nào, tới con ngựa còn không bằng. Không cam tâm!

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tài Nữ Vốn Không Chịu Thua Kém Nam Nhân

Trong kinh thành ngổn ngang hỗn loạn, mỗi ngày trôi qua đều là những cuộc tìm kiếm kinh hoàng, từ binh lính đến đại hiệp võ lâm, hắc y nhân rồi còn cả sát thủ, vậy mà tin tức về thân phận của Vinh gia lại bất vô âm tín. Tại Tiêu Sát Các, nam nhân hồng y ôm trong mình cây cỏ cảm lạnh buốt, hàn ý xâm nhập vào người cũng không thêm quan tâm, mắt phượng lơ đãng đem theo một cổ đau thương không nói nên lời. Quý Y chỉ biết thờ dài đưa đến cho hắn

một viên hóa đơn, giã bớt lạnh giá trong cơ thể hắn, tránh cho người kia lỡ quay về lại cảm thấy xót xa.

-Người nói nàng bị đem đi đâu?

-Không biết... nhưng nàng sẽ tự biết bảo hộ.

-Tại sao một chút manh mối cũng không có?

-Chúng ta, một cung một các, danh chấn giang hồ vậy mà chút điểm tin tức cũng không hề có... Chưa kể Kinh Viễn Sơn Trang còn tiếp tay. Con kiến còn khó thoát chứ không kể người...

-Vậy nên ta đoán nơi này vốn không còn người... Tiêu yêu nghiệt đặt nhẹ nhàng cây đàn sang một bên thản thùy đáp.

-Ý người là...

-Ta phải ở đây bảo hộ phụ hoàng cùng giang sơn, có nguồn tin không hay về những kẻ mưu phản... Người tìm nàng.

-Hảo, ta giúp người. Nhưng phải đi đâu chứ??? Quý Y thất thần nhìn hắn. Lớng ngó bị quăng vào ngực một tấm bản đồ biên giới với những chi tiết được vẽ tinh xảo cực kì rõ ràng. Cái này...

Vinh Tuyết Trần lúc này cảm thấy chán chường vô cùng. Nàng đã đọc hết kinh thư tại đây, nắm rõ bản đồ nhưng chưa từng được cất bước ra khỏi tòa thành cát bụi này. Muốn thực hiện ý đồ, nàng cần phải đi xung quanh tìm hiểu địa thế, vậy mà tên vương bát đản kia một chút cũng không chịu thả nàng đi. Mặc kệ rằng, trong tay hắn còn có con tin là binh lính Lăng Gia hoàng triều nhưng vẫn chẳng thể lờ là nàng.

Vinh Tuyết Trần hận không thể đá vào chân tên Thác Bạc đang ngồi chống cằm bên cạnh, ánh mắt thâm tình như hận không thể ôm nàng khảm nhập vào thân thể. Trời xanh mây trắng, gió thổi mát rượi, tóc đen bay tung trong không khí, nàng gục đầu suy nghĩ, muốn bàn luận với hắn một phen điều kiện để ra ngoài thì phía xa một đồng bụi mù mịt trời tối, nữ nhân tóc bím hoe vàng cháy nắng, đôi mắt bồ câu tình anh đầy linh khí, nụ cười khoe hàm răng sáng bóng nhảy ngay xuống đất.

-Vương... Không để tâm đến nàng, cô nương kia liền nhào tới ôm Thác Bạc Khác Minh nhưng hắn vô tình đẩy nhẹ ra, rồi ngay lập tức quay sang phía nàng.

-Muội muội ta, Thác Bạc Khác Nhan.

-... “Người vội cái gì?? Nhìn ta có hề giống oán phụ trách móc phu quân hồng nhan tri kỉ đầy đường không?” – Vinh Tuyết Trần xụ mặt nghĩ thầm.

-Uy, người thật xấu... Thác Bạc Khác Nhan ngay lập tức nhìn qua, thẳng thắn nhận xét với cặp mắt mở to.

-Haha đúng vậy.

-Uy, nhưng sao ta lại thấy không hề tệ, rất thuận mắt. Đi chơi với ta không?

-Hả? Đi... đâu? Nàng ngớ người, tiểu cô nương này thực thẳng thắn đáng yêu quá đi.

-Cười ngựa, người có thể ngồi chung với ta nha!

-Đ-được...

-KHÔNG CHO PHÉP...

Một tiếng gầm vang lên như sét đánh bên tai, hai nữ nhân nhìn sang bên mới để ý đến kẻ chân chính bị ném ra bên đường tránh chỗ cho các nàng tám chuyện. Vinh Tuyết Trần cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, không phải hắn ta đang ghen với muội muội chứ? Dấm chua có thể ăn bậy được sao? Có thể sao?

Thác Bạc Khác Nhan le lưỡi, nhún vai đầy chán nản. Đường như kế hoạch nỉu kéo người theo cùng của nàng bị phá hủy bởi đại huynh vốn rất cung sủng nàng, rõ ràng “xú nữ nhân” ở đây đem lại một tâm tình hoàn toàn bất đồng trong trái tim kẻ lạnh lùng kia, haha, thật thú vị, bất quá, nàng hiểu, bởi chính mình cũng bị nàng ta thu hút.

Những ngày sau, tiểu muội muội của Thác Bạc vương mang theo sự tò mò hiếu kì theo chân “đại tẩu” đi chu du xung quanh thành cát. Nhìn thấy sự tinh anh lạnh lợi, vẻ ngoài lạnh lùng chất chứa nội tâm dịu dàng đầy phong phú mà càng lúc càng thích nàng hơn. Thác Bạc Khác Minh bây giờ lại có một hoạt động mới, nghe tiểu muội kể về nương tử chính mình, nàng đi cho ngựa ăn, đi giúp các phụ nhân bện cỏ, dệt thổ cẩm, đan mây... thậm chí còn học các trường lão bắn cung, luyện kiếm. Không thể phủ nhận dù nội công không còn nhưng hành động vẫn luôn lạnh lệ, hắn cảm khái, không hổ là báu vật toàn thiên hạ đều muốn có, thực hận không thể nỉu giữ trong tay mình.

-Vương... Huynh ngờ ra làm gì? Nghe muội nói gì không?

-Ờ... - Hắn thế nhưng cứ nhiên ngăn người, buồn bực nhìn về hướng nữ nhân với gương mặt tím thẫm dọa người hừ mũi.

-Huynh hãy để tỷ ấy đi với muội dạo ngoài thành đi.

-KHÔNG.

-Đi mà, người ta cũng không thể bỏ chạy qua một sa mạc mênh mông như vậy được!

-...

-Huynh còn có con tin nữa.

-...

-Nhìn tỷ ấy cũng buồn chán đến mức không thèm nhìn huynh nữa rồi, nữ nhân là phải được chiều chuộng có biết không?

-Hừ, thôi được, muội phải canh chừng cẩn thận cho ta. Này, nói cái đi liền vậy hả?

Thác Bạc Khác Minh đầu đầu nhìn muội muội vội vàng kéo Vinh Tuyết Trần bỏ chạy đi chơi thì bóp trán cảm thấy bất lực. Hai nữ nhân cười nói cười ngựa vọt qua như làn khói khiến hắn lại càng cảm thấy ân ân chưa lết, tự kim lòng xuống rằng đó chính là muội muội ruột thịt, liền đứng dậy vào trong lều cổ tỉnh đọc một số binh thư nhưng cuối cùng lại chẳng vô nổi một chữ.

Về phần tiểu cô nương kia, hết ngạc nhiên lại tới kinh hãi bất ngờ, nữ nhân kia yếu ớt tưởng chỉ chút gió có thể làm nàng gục ngã thế nhưng lại có thể cười ngựa, phong phạm lại không hề tầm thường, khí chất cao quý ngạo nghễ, ánh nhìn kiêu đình bình tâm, giống như hổ vương đứng trên đỉnh phù vân nhìn về chúng sinh cười lạnh. Nàng đi qua những địa hình hiểm trở không hề sợ hãi, ánh mắt nghiêm nghị phân tích, đặt những nghi vấn quả thật cao siêu đến mức một người như Thác Bạc Khác Nhan cũng phải tự gõ đầu mình. Nàng cư nhiên là dân cư tại nơi này vậy mà không thông hiểu bằng người kia chỉ nhìn qua kinh thư.

Vinh Tuyết Trần nhìn sa mạc mênh mông với những đụn cát khổng lồ, gió thổi ào ạt chẳng bao giờ ngừng lại. Đứng giữa hoang mạc bụi nắng quanh năm, người dân khô sở, trái tim lạnh lùng nhói lên một nỗi đau âm ỉ đến cùng cực, cô nương bên cạnh cười rạng rỡ nước da nâu mạnh mẽ lại càng chói mắt. Nàng siết chặt tay quyết tâm cải thiện tất cả nơi này, không quản ngại gì nữa.

-Nàng muốn ta thả binh lính ra? Không có khả năng. Thác Bạc Khác Minh đập bàn phản đối nhìn nữ nhân trước mặt vẫn không nhú mi dù chỉ một chút.

-Được, không thả vậy cho ta mượn người của người.

-Cái gì?

-Cho hay không? Nàng thơ thần nhìn hắn đang khó hiểu.

-Để làm gì?

-Đào nương a.

“Mường????” – Thác Bạc Khác Minh cười khổ, không phải hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề này nhưng địa hình ở đây là một chuyện không tưởng, chỉ có cát, sông lại xa. Nhìn nữ nhân cười tự tin trước mắt, hắn có dự cảm và linh cảm rằng sẽ được. Thế nhưng, người ở đây tâm cao khí ngạo, liệu có thể...

-Tự ta làm được – biết được lo âu của “mỹ nhân”, nàng lập tức cao ngạo đáp lời.

...

Sáng hôm sau, một trận chiến bất ngờ diễn ra, cười ngựa bắn cung. Bất ngờ mà nói, các tráng sĩ ở đây đều ưa thi thố, liên tục vác cung ra trận, những mũi tên bắn vun vút xuyên qua không khí. Ba anh em nhà Thác Bạc chống cằm nhìn Vinh Tuyết Trần gương mặt quý dị loay hoay một vật gì đó bằng gỗ, nhìn sơ qua cũng đã thấy cực kì phức tạp. Ánh mắt rạng rỡ dưới nắng không chút lo âu.

Mỗi cái khoác tay, một nụ cười, trái tim bốn phía hẫng nhịp không rõ lý do, xấu xí nhưng cổ anh khí trên người lại đặc biệt thu hút. Vinh Tuyết Trần đột nhiên đứng dậy phốc lên ngựa sử dụng món đồ nhỏ bé trên tay đưa thẳng về phía trước, mũi tên mạnh mẽ xé gió đâm xuyên qua ba tấm bia mà vẫn còn sức lật ngã tấm cuối cùng. Dừng lại trong gió, bụi mờ vây quanh, nữ nhân yếu đuối trở nên sáng chói khiến người muốn khuất phục, giọng nói nhẹ nhàng vang lên không hề nhu nhược mang theo nồng đậm oanh liệt mạnh mẽ.

-Vinh Tuyết Trần ta muốn cải tạo nơi này, ta muốn thay đổi nơi này, các vị tráng sĩ mong rộng lòng dang tay giúp đỡ, hảo cảm tạ tận đáy lòng... Ai sẽ theo ta?

Âm thanh vừa dứt, tiếng hô vang dội. Vương cao cao tại thượng rót cuộc buông lơi lo lắng, ngắm nhìn thân ảnh trước mặt, nữ nhân kia nhất định phải thuộc về hắn, cả thân lẫn tâm, chỉ có hắn mới xứng đi bên cạnh nàng. Hắn sẽ không dễ buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Sắc Nữ Kỳ Tài (Có Nền Đa Phu?!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

